C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hobb_Robin-Snedy_muz_04-Tajemny_ucen.pdb

PDB Name: Hobb Robin-Snedy muz 4-Tajemny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.4.2007
Modification Date: 19.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SNĚDÝ MUŽ 4

TAJEMNÝ UČEŇ
ROBIN HOBB

THE TAWNY MAN: Book 2

GOLDEN FOOL Volume 1

Prolog Utržené ztráty

Ztráta zvířecího druha se člověku, jenž není nadaný Moudrostí, těžko vysvětluje. Ti, kdo mohou o smrti zvířete říci: "Byl to jen pes," to nikdy nepochopí. Další, trochu soucitnější lidé, to vnímají jako smrt milovaného mazlíčka. I ti, kdo řeknou: "Musí to být jako úmrtí dítěte nebo ženy," stále vidi jen jednu stránku toho, co tato ztráta obnáší. Přijít o živoucího tvora, s nímž byl člověk propojený, je horší než odchod přítele nebo milované. Bylo to jako náhlá amputace půlky mého fyzického těla. Mé viděni se zakalilo, můj apetit poklesl s tím, jak byla chuť jídla pojednou mdlá. Mé slyšení se otupilo a –

Rukopis, na němž jsem už před tolika léty začal pracovat, končí ve změti kaněk a zlostných bodanců mého pera. Nevzpomínám si již na ten okamžik, kdy jsem od objektivního psaní sklouzl k intimnímu líčení svých bolestí. Byly okamžiky, kdy jsem mrštil svitkem na podlahu a pošlapal ho. Je s podivem, že jsem

ho pak jen odkopl stranou, místo abych ho svěřil za potravu plamenům. Nevím, kdo se nad tou slátaninou nesmyslů slitoval a zastrčil to na polici mezi další svitky. Možná to byl Thick, plnící své úkoly metodickým, mechanickým způsobem. Jisté je, že já sám tam nenalézám nic, co by stálo za záchranu. Takhle se to často mělo s mými spisovatelskými snahami. Při svých rozličných pokusech o sepsání historie Šesti vévodství jsem až příliš často zabrousil k líčení své vlastní historie. Při pojednání o nějaké bylině mé pero často zbloudí k různým způsobům léčby potíží způsobených Uměním. Mé studie na téma Bílých proroků až příliš hluboce zabředají do popisů vztahů těchto osob s jejich Katalyzátory. Nevím, je-li to důsledek mé ješitnosti, jež vždy strhává mé úvahy k mému vlastnímu životu, nebo je-li mé psaní žalostnou snahou ospravedlnit můj život před sebou samotným. Roky míjejí, plné nesčetných zvratů, a já se pořád, noc co noc, chápu pera a píšu. Stále se snažím pochopit, kdo jsem. A stále si slibuji: "Příště to udělám lépe," v zajetí až příliš lidské domýšlivosti, že vždycky mi bude nabídnuto nějaké "příště".
Když jsem však ztratil Nighteyese, tohle jsem nedělal. Nikdy jsem si neslíbil, že se znovu připoutám a že se ke svému příštímu partnerovi budu chovat lépe. Byla by to velezrádná myšlenka. Nighteyesova smrt mne vnitřně zničila. Ve dnech, jež následovaly, jsem kráčel raněný životem, aniž jsem si vůbec uvědomoval, jak jsem zmrzačený. Byl jsem jako onen muž, který si stěžuje na to, že ho svědí uříznutá noha. Svědění odvádí pozornost od intenzivního vědomí, že člověk už se napříště bude životem jen belhat. A tak bezprostřední zármutek nad jeho smrtí mi zastřel celý rozsah újmy, kterou jsem utrpěl. Byl jsem zmatený v domnění, že má bolest a má ztráta jsou jedno a totéž, zatímco jedno bylo pouze příznakem toho druhého.
Takovým kuriózním způsobem jsem podruhé dospěl. Tentokrát to nemělo co dělat s dosažením mužství, avšak spíše jsem si pozvolna uvědomil sám sebe jako jedince. Okolnosti mne uvrhly nazpět do víru intrik bujících u dvora na hradě Buckkeep. Měl jsem přátelství šaška a Chadea. Moc nechybělo k tomu, abych navázal opravdový vztah s čarodějkou Jinnou. Můj chlapec Hap se vrhl střemhlav do učení a lásky a zdálo se, že v obojím se zoufale zmítá. Mladý princ Dutiful, jenž měl být co nevidět zasnouben s ostrovanskou narčeskou, se na mě obrátil jako na učitele, nejenom jako na instruktora Umění a Moudrosti, ale jako na člověka, který ho provede peřejemi dospívání a pomůže mu stát se mužem. Nechyběli mi lidé, kterým by na mně záleželo, ani lidé, které jsem měl vroucně rád já sám. Ale navzdory tomu všemu jsem byl osamělejší než kdykoli předtím.
A nejdivnější na tom bylo to, že jsem si poznenáhlu uvědomoval, že jsem si tu izolaci sám zvolil. Nighteyes byl nenahraditelný, za ty roky, které jsme spolu prožili, mne nenávratně změnil. Nebyl mou polovinou, společně jsme tvořili celek. I když posléze do mého života vstoupil Hap, nahlíželi jsme ho jako mládě a povinnost. Vlk a já jsme byli jednotkou, jež činila rozhodnutí. To my jsme byli partneři. Když Nighteyes odešel, měl jsem dojem, že už nikdy nezažiji to harmonické soužití jednoho s druhým, ať už zvířetem nebo člověkem.
Když jsem jako malý chlapec často trávil čas ve společnosti lady Patience a její společnice Lacey, vyslechl jsem si nejeden otevřený posudek na adresu mužů u dvora. Patience a Lacey byly zajedno v předpokladu, že ten, kdo před třicátým rokem neuzavřel sňatek, ať muž, nebo žena, už s největší pravděpodobností zůstane svobodný. "Má svoje zažité způsoby," říkávala Patience, když se začalo říkat, že nějaký šedivějící lord se náhle začal dvořit nějaké mladé dívce. "Jaro mu popletlo hlavu, ale brzy zjistí, že v jeho životě není na nějakého partnera místo. Až příliš dlouho si žil po svém."
A takhle jsem začal, velmi poznenáhlu, pohlížet sám na sebe. Často jsem byl osamělý. Věděl jsem, že moje Moudrost pátrá po spřízněné duši. Jenže ten pocit a to pátrání byly jako reflex, cukání v amputované končetině. Nikdo na světě, ani člověk, ani zvíře, nemohl zaplnit tu průrvu, jež po Nighteyesovi v mém životě zůstala.
To jsem taky řekl šaškovi při oné vzácné příležitosti, kdy jsme si spolu cestou zpátky na Buckkeep mohli promluvit. Byla to jedna z nocí, kdy jsme se utábořili podél cesty vedoucí k domovu. Zanechal jsem ho spolu s princem Dutifulem a Laurel, královninou lovčí, u ohně, kde se choulili, aby na ně nemohla studená noc, a dělili se o skrovné zásoby jídla. Princ byl uzavřený a nevrlý, neustále bolestně zasažený ztrátou své kočičí družky. Když jsem mu byl nablízku, jako bych držel už předtím spálenou ruku v blízkosti plamene, jeho bolest o to ostřeji probouzela moji vlastní bolest. A tak jsem se vymluvil, že zajdu nasbírat dříví na oheň, a všechny jsem je tam zanechal.

Tmavý a studený večer byl předzvěstí blížící se zimy. Zešeřelý svět byl prost veškerých barev a já jsem stranou od světla ohně šmátral potmě jako krtek, zatímco jsem hledal dříví. Nakonec jsem to vzdal a usedl na kámen u potoka, aby mé oči uvykly tmě. Ale jak jsem tam sám seděl, cítil jsem, jak mne zvenčí svírá chlad, a ztratil jsem chuť hledat dříví nebo vůbec cokoli dělat. Seděl jsem a zíral před sebe, naslouchaje zvukům tekoucí vody a nechávaje se prostupovat zádumčivou nocí.
Šašek za mnou přišel, našlapuje tiše uprostřed tmy. Usedl na zem vedle mě a nějakou dobu jsme jen mlčeli. Pak se natáhl, položil mi ruku na rameno a řekl: "Kéž bych ti mohl nějak ulevit od tvého zármutku."
Bylo zbytečné to říkat a on to zřejmě vycítil, protože po těch slovech zase zmlkl. Možná že to byl přízrak Nighteyese, který mne pokáral za to, že přítele vítám tak mrzoutským mlčením, neboť po nějaké době jsem přece jenom našel pár slov, jimiž jsem přemostil temnotu mezi námi. "Je to jako rána na hlavě, šašku. Čas ji zhojí, ale do té doby ani všechna přání světa nemohou to hojení urychlit. I kdyby existoval nějaký způsob, jak tuhle bolest rozptýlit, nějaká bylina nebo opilost, která by ji umrtvila, nesáhl bych po tom. Nic mi jeho odchod nikdy neusnadní. Mohu se jenom těšit na to, že si jednou zvyknu být sám."
Navzdory mé snaze tahle slova vyzněla jako výčitka. Ba ještě hůř, jako projev sebelítosti. Mému příteli slouží ke cti, že si je nevzal jako urážku. Pouze se ladně zvedl na nohy. "No tak tě nechám být. Mám dojem, že ses rozhodl truchlit o samotě, a je-li to tvá volba, já ji budu respektovat. Nemyslím si, že by to byla volba nejmoudřejší, buduji však respektovat." Odmlčel se a pousmál se. "Teď mi došlo něco o sobě, přišel jsem, poněvadž jsem ti chtěl dát vědět, že vím, jak trpíš. Ne proto, že bych tě mohl uzdravit, ale proto, že jsem chtěl, abys věděl, že tu bolest s tebou skrze naše pouto sdílím. Tuším, že je to tak trochu sobecké, myslím to, že jsem chtěl, abys o tom věděl také. Když se o své břímě podělíš, nejenže se stane lehčím, může to dát vzniknout poutu mezi těmi, kdo ho sdílejí. Takže žádný ho neponese sám."
Cítil jsem, že za jeho slovy se tají nějaká moudrost, něco, co bych měl vzít v úvahu, jenomže jsem byl příliš unavený a zdeptaný, než abych po tom sáhl. "Za chvíli se k ohni vrátím," řekl jsem jen a šašek poznal, že už má jít. Sundal mi ruku z ramene a odešel.
Až když jsem se nad jeho slovy později zamyslel, pochopil jsem je. Tehdy jsem se prostě rozhodl být sám, nebyl to nevyhnutelný důsledek vlkovy smrti ani pečlivě uvážené rozhodnutí. Objímal jsem svoji osamělost, dvořil se své bolesti. Nebylo to poprvé, co jsem se pro něco takového rozhodl.
Zaobíral jsem se tou myšlenkou opatrně, poněvadž svou ostrostí by mne mohla i zabít. Předtím jsem si zvolil roky izolace ve srubu, který jsem obýval společně s Hapem. Nikdo mne k tomu vyhnanství nenutil. Ironické na tom bylo, že tím došlo vyslyšení mé často pronášené přání. V mládí jsem vždy tvrdil, že mi jde vpravdě o to, abych mohl vést život, v němž budu konat vlastní rozhodnutí, nezávisle na "povinnostech" daných mým původem a postavením. Až poté, co mi to osud dopřál, jsem si uvědomil, za jakou to bylo cenu. Mohl jsem odvrhnout své povinnosti vůči ostatním a žít si svůj život, jak se mi zlíbilo, až když jsem se ze svých povinností vyvázal. Oba životy zároveň jsem vést nemohl. Být součástí nějaké rodiny nebo komunity značí mít povinnosti a zodpovědnost, být omezený pravidly onoho společenství. Žil jsem nějakou dobu stranou, ale nyní jsem věděl, že to byla moje volba. Rozhodl jsem se, že se zřeknu svých povinností vůči rodině, a akceptoval jsem následnou izolaci jako cenu, kterou jsem za to zaplatil. V té době jsem namlouval sám sobě, že osud mne do té role vehnal. A stejně tak jsem se rozhodoval sám za sebe nyní, ačkoliv jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že jen sleduji nevyhnutelnou cestu, kterou mi předurčil osud.
Poznání, že člověk je příčinou své osamělosti, ještě není lékem na osamělost. Ale je to krůček k pochopení, že není nevyhnutelná a že tato volba není neodvolatelná.

1 Piebaldové

Piebaldové vždycky tvrdili, že jim jde jenom o to, aby skoncovali s pronásledováním, které bylo již po generace údělem lidí ze Šesti vévodství, kteří byli nadaní Moudrostí. Toto tvrzení lze odvrhnout jako lež i jako chytrou lest. Piebaldové chtěli moc. Jejich záměrem bylo stmelit všechny Moudré ze Šesti vévodství do sjednocené skupiny, která povstane, aby převzala kontrolu nad monarchii a dosadila k moci vlastní lidi. Jejich komplot se zčásti zakládal na tvrzení, že všichni králové od abdikace Chivalryho byli pretendenti a že nemanželský původ FitzChivalryho Farseera byl jen křivě vykonstruovaný, aby mu

zabránil zdědit trůn. Navzdory všemu zdravému rozumu se rozmnožily legendy o " věrném Bastardovi", který povstal z hrobu, aby sloužil králi Veritymu na jeho výpravě, legendy připisující FitzChivalrymu schopnosti, které pozvedly tohoto Bastarda bezmála do pozice boha. Z toho důvodu byli Piebaldové vždycky známí jako "Bastardův kult".
Tato absurdní prohlášení měla za cíl poskytnout jistou legitimitu snahám Piebaldů svrhnout farseerovskou monarchii a dosadit na trůn jednoho ze svých vlastních. Piebaldové za tím účelem zahájili chytrou kampaň nutící lidi s Moudrostí, aby se s nimi buďto spojili, či aby riskovali odhalení. K této taktice možná zavdal příčinu Kebal Rawbread, vůdce Ostrovanů během války s rudými loděmi, protože se říká, že nutil muže, aby ho následovali, nikoli svým charismatem, ale za pomoci strachu z toho, co by udělal s jejich domovy a rodinami, kdyby se odmítli podřídit jeho plánům.
Metoda Piebaldů byla prostá. Buď se rodiny poskvrněné Moudrosti připojily k jejich svazku, nebo byly veřejně nařčeny a následně popraveny. Povídá se, že Piebaldové svůj zákeřný útok často zahajovali na okraji nějaké mocné rodiny tím, že odhalili nejprve nějakého sluhu nebo méně vlivného bratrance, zatímco po celou tu dobu dávali jasně najevo, že když hlava silného rodu nepřistoupí na jejich požadavky, i ji nakonec čeká takový osud.
Takhle nejednají lidé, kteří by chtěli skoncovat s pronásledováním svých vlastních. Takhle jedná nelítostná klika, která je odhodlaná uzurpovat pro sebe moc, a to napřed tím, že si podrobí své vlastní.

ROWELLOVO "PIEBALDOVSKÉ SPIKNUTÍ"

Právě se vystřídala stráž. Skrze bouři ke mně jen slabě doléhal zvonek a vyvolávání městského strážníka, ale přesto jsem to slyšel. Noc formálně skončila a nadcházelo nám jitro, ale já přesto seděl v Jinnině chatrči a čekal na Hapův návrat. Jinna a já jsme si společně hověli u jejího útulného krbu. Před nějakou dobou přišla Jinnina neteř a chvíli si s námi povídala, načež se odebrala do postele. Jinna a já jsme si spokojeně krátili čas, přikládali jsme polínko za polínkem na oheň a probírali bezvýznamné věci. Malý domek této pokoutní čarodějky byl vyhřátý a příjemný, její společnost sympatická a čekání na chlapce mi bylo záminkou, která mi umožňovala dělat to, co jsem chtěl, prostě sedět v klidu tam, kde jsem zrovna byl.
Bavili jsme se jen místy. Jinna se mě zeptala, jak dopadla má cesta. Já jsem odvětil, že to byla záležitost mého pána a že já jsem ho jen doprovázel. Aby to neznělo moc příkře, dodal jsem, že lord Golden si opatřil do sbírky nějaká ptačí pera, a pak jsem jí vykládal o Myblack. Věděl jsem, že Jinnu můj kůň nijak zvlášť nezajímá, ale přesto mi vlídně naslouchala. Slova příjemně zaplňovala nevelký prostor mezi námi.
Ve skutečnosti naše skutečné poslání nemělo co dělat s pery a spočívalo spíše na mně než na lordu Goldenovi. Společně jsme zachránili prince Dutifula z rukou Piebaldů, kteří se s ním napřed spřátelili a pak ho unesli. Vrátili jsme ho na Buckkeep, aniž se o tom někdo z jeho dvořanstva dozvěděl. Dnes v noci aristokracie Šesti vévodství slavila a tancovala a zítra se chystala formálně zpečetit zasnoubení prince Dutifula s ostrovanskou narčeskou Ellianií. Navenek bylo vše tak, jak mělo být.
Jenom málo z nich se kdy dozví, kolik jsme zaplatili princ a já za nerušené pokračování jejich normálního života. Princova kočka, se kterou byl spřízněn Moudrostí, za něj obětovala svůj život. Já jsem ztratil svého vlka. Bezmála dvacet let byl Nighteyes mým druhým já, schránkou poloviny mé duše. Nyní byl pryč. V mém životě nastala asi taková změna, jakou způsobí zhašení lampy v setmělé místnosti. Jeho absenci jsem vnímal jako cosi hmatatelného, jako břímě, jež musím nést společně se svým zármutkem. Noci byly temnější. Nikdo mi nestřežil záda. Přesto jsem věděl, že budu žít dál. Občas se mi toto vědomí zdálo být nejhorší na tom všem, co mě postihlo.
Musel jsem se dost krotit, abych se zcela neoddal sebelítosti. Nebyl jsem jediný, kdo byl oloupen. Navzdory tomu, že svazek prince s kočkou trval kratší dobu než ten můj, jsem věděl, že její ztrátou hluboce utrpěl. Magické pouto, které Moudrost splétá mezi člověkem a zvířetem, je komplexní. Jeho přerušení nikdy není triviální záležitostí. Přesto chlapec dokázal ovládnout svůj žal a statečně předstíral poslušné plnění svých povinností. Alespoň jsem zítra večer nemusel být svědkem jeho zasnoubení. Od včerejšího odpoledne, kdy jsme se vrátili na Buckkeep, se princ okamžitě vrhl zpátky do svého

každodenního života. Minulou noc se účastnil uvítací ceremonie uchystané pro jeho nastávající. Dnes večer se musí usmívat a hodovat, konverzovat a přijímat gratulace, tančit a tvářit se, že je spokojený s údělem, který mu osud a jeho matka uchystaly. Představil jsem si ta zářivá světla a mečivou hudbu, smích a hlasitý hovor. Soucitně jsem nad ním potřásl hlavou.
"A proč tu takhle potřásáš hlavou, Tome Badgerlocku?"
Jinnin hlas náhle přerušil mé úvahy a já si uvědomil, že v místnosti mezitím zavládlo delší ticho. Dlouze jsem se nadechl a použil jsem nejpříhodnější lež. "Nevypadá to, že by bouře chtěla skončit, viď? Litoval jsem ty, kdo musí být dnes v noci venku. Jsem rád, že nejsem jedním z nich."
"Inu, k tomu mohu dodat, že já jsem za tvou společnost vděčná," řekla a usmála se.
"A já také," pravil jsem rozpačitě.
Trávit noc v poklidné společnosti příjemné ženy, to pro mne byl docela nový zážitek. Jinnina kočka mi seděla na klíně a předla, zatímco Jinna zaměstnávala své ruce pletením.
Hřejivé plameny z krbu zlatohnědě pableskovaly v Jinniných kadeřavých vlasech a na její pihovaté tváři a předloktích. Měla hezkou tvář, nikoli krásnou, ale klidnou a laskavou. Při našem rozhovoru jsme během večera zabrousili ke všem možným tématům, k bylinám, ze kterých připravila čaj, k tomu, jak dříví z náplav občas hoří barevnými plameny, a kromě toho jsme se bavili také o sobě. Zjistil jsem, že je asi o šest let mladší, než jsem byl ve skutečnosti já, a ona dala najevo své překvapení, když jsem prohlásil, že je mi dvaačtyřicet. To bylo o sedm let víc, než mi bylo doopravdy, ty roky navíc tvořily součást mé role Toma Badgerlocka. Potěšilo mě, když řekla, že si myslela, že jsem věkem blíže k ní. Ale nikdo z nás těm slovům nevěnoval opravdovou pozornost. Panovalo mezi námi zajímavé mírné napětí, jak jsme tam seděli před krbem a tiše rozmlouvali. Zvědavost mezi námi byla jako struna, rozeznělá a chvějící se.
Ještě než jsem vyrazil na cestu s lordem Goldenem, strávil jsem s Jinnou jedno odpoledne. Tehdy mě políbila. To gesto neprovázela žádná slova, žádná vyznání lásky či romantické komplimenty. Byl to pouze ten jeden polibek, přerušený příchodem její neteře, která se vrátila z tržiště. A právě teď žádný z nás nevěděl, jak znovu navázat na ten okamžik intimity, která mezi námi tehdy vznikla. Co se mne týče, ani jsem si nebyl jist, jestli na něj navázat chci. Nebyl jsem připravený ani na druhý polibek. Moje raněné srdce bylo ještě příliš citlivé. Ale přesto jsem chtěl být tady a sedět po jejím boku. Zní to jako protimluv, a možná to tak bylo. Nechtěl jsem ty nevyhnutelné komplikace, k nimž by naše laskání vedlo, ale ve své rozdrásanosti jsem nalézal ve společnosti této ženy útěchu.
Přesto se mě Jinna neptala, proč jsem sem dnes večer přišel. Potřeboval jsem se vidět s Hapem, mým adoptivním synem. Před nedávném dorazil do města Buckkeep a ubytoval se u Jinny. Chtěl jsem se ujistit, že v učeni u truhlářského mistra Gindasta se mu vede dobře. Musel jsem mu také, jakkoli jsem se toho děsil, sdělit zprávu o Nighteyesově smrti. Vlk chlapce vychovával stejnou měrou jako já. Ale i když jsem sebou trhl pokaždé, když jsem si představil, jak mu to říkám, doufal jsem, že mi to nějak uleví v mém zármutku, jak to řekl šašek. S Hapem jsem se mohl o svůj žal podělit, jakkoli by se to jevilo sobecké. Hap mi byl posledních sedm let synem. Vedli jsme společný život a vlk byl naším druhem. Pokud jsem stále k někomu nebo k něčemu patřil, byl to můj chlapec. Potřeboval jsem to reálně pocítit.
"Dáš si ještě čaj?" nabídla mi Jinna.
Žádný další čaj jsem nechtěl. Vypil jsem už tři konvice a dvakrát jsem šel na záchod. Přesto mi čaj nabídla, abych věděl, že můžu zůstat bez ohledu na to, jaká je pozdní noční, nebo brzká ranní hodina. A tak jsem řekl: "Ano, prosím," zatímco ona odložila pletení, aby znovu provedla ten rituál: nalila do konvice čerstvou vodou ze soudku a opět ji pověsila na hák nad Oheň. Venku zatím bouře zalomcovala okenicemi v dalším zuřivém náporu. Potom se ukázalo, že to není bouře, nýbrž Hapovo bušení. "Jinno?" zavolal kolísavým hlasem. "Jsi ještě vzhůru?"
"Jsem," odvětila. Otočila se od konvice. "A to je tvé jediné štěstí, jinak bys spal v kůlně se svým poníkem. Už jdu."
Když vytáhla zástrčku, vstal jsem a jemně odstrčil kočku z klína.
Imbecile. Kocourek si tak spokojeně hověl, postěžoval si Fennel, když sklouzl na podlahu, ale jinak byl ten velký oranžový kocour tak otupený teplem, že moc neprotestoval. Místo toho si vyskočil na Jinninu židli a stočil se do klubíčka, aniž se po mně ráčil ohlédnout.
Když Hap rozrazil dveře, bouře vtrhla dovnitř spolu s ním. Větrný poryv vehnal do místnosti spršku

deště. "Jémine. Zajisti je zase kolíkem, hochu," pokárala Jinna Hapa, když se vpotácel dovnitř. Hap za sebou poslušně zavřel dveře, dal je na zástrčku a pak u nich zůstal stát, zatímco na podlahu z něj kapala voda.
"Venku řádí bouře a leje jako z konve," řekl jí. Ve tváři měl blaženě opilý úsměv, ale oči mu žhnuly nejenom vínem. Vycházelo z nich poblouznění, jež bylo neklamné stejně jako dešťová voda, která mu stékala ze zplihlých vlasů dolů po tváři. Okamžik či dva mu trvalo, než si uvědomil, že jsem tam i já a že ho pozoruji. Pak zvolal: "Tome! Tome, konečně ses vrátil!" V opileckém nadšení rozhodil ruce do šíře a já se zasmál a udělal krok směrem k němu, abych se nechal sevřít v jeho mokrém náručí.
"Nepocákej tu Jinně celou podlahu," pokáral jsem ho.
"Ne, to bych neměl. Kdepak. To tedy ne," prohlásil a stáhl ze sebe svůj nasáklý plášť. Pověsil ho na kolík u dveří a sundal si i vlněnou čapku, aby ji nechal na věšáku také odkapat. Zkoušel si sundat vstoje boty, jenže pozbyl přitom balanc. Usedl na podlahu a boty si stáhl. Potom se hodně naklonil, aby je postavil ke dveřím pod svůj mokrý plášť, a nakonec se s blaženým úsměvem posadil. "Tome. Potkal jsem jedno děvče."
"Vážně? Myslel bych si, že to byla spíše flaška, podle toho zápachu."
"Och jistě," připustil beze studu. "To je taky pravda, ale museli jsme si připít na princovo zdraví, rozumíš. A na zdraví jeho nastávající. A na šťastné manželství. A na to, aby měli kupu dětí. A taky na štěstí nás dvou." Obdařil mě širokým a pošetilým úsměvem. "Říká, že mě miluje. Líbí sejí moje oči."
"Panečku. No to je fajn." Kolikrát už se mu v životě stalo, že se lidé podívali do jeho nestejných očí, jednoho hnědého a druhého modrého, a přežehnali se na ochranu před zlem? Musel to být pro něj balzám, že potkal děvče, kterému se jeho oči líbily.
A pojednou mi došlo, že není vhodná doba na to, abych ho zatěžoval svým zármutkem. Jemně, ale pevně jsem řekl: "Myslím, že bys měl jít raději do postele, synu. Nebo tě snad tvůj mistr ráno nečeká?"
Zatvářil se, jako kdybych mu dal políček mokrou rybou. Úsměv z tváře mu najednou zmizel. "Och. Ano, to je pravda. Očekává mě. Starý Gindast očekává, že učni tam budou ještě před tovaryši a že tovaryši už budou v plném zápřahu, až dorazí on sám." Sebral se a pomalu vstal. "Tome, takhle jsem si to učení vůbec nepředstavoval. Jenom pořád zametám a nosím prkna a obracím sušící se dřevo. Ostřím nástroje, čistím nástroje a olejuji nástroje. Potom zase zametám. Vtírám olejová leštidla do hotových dílů. Jenže za celou tu dobu jsem neměl v ruce nástroj, se kterým bych pracoval. Pořád jenom ‚Dívej se, jak se to dělá, chlapče,' nebo ‚Zopakuj, co jsem ti právě řekl.' a ‚Tohle jsem nechtěl. Zanes to zpátky do skladu a přines mi třešňové dřevo s jemnými léty. A hni sebou.' A Tome, jak mi tam nadávají. Vesničan a tupec."
"Gindast častuje všechny svoje učně nadávkami, Hape." Jinnin klidný hlas byl uklidňující a konejšivý, ale přesto bylo pro mne zvláštní, když byla u našeho rozhovoru ještě třetí osoba. "To se přece ví. Jednomu z nich ten přídomek zůstal, i když si potom zřídil svou vlastní živnost. A teď jsi za ‚truhlíka' pro změnu ty."
Jinna přistoupila zpět ke své židli. Vzala do rukou pletení, ale neposadila se. Kocour si na ní stále hověl a odmítal slézt.
Snažil jsem se nedat na sobě moc znát, jak mě Hapova slova rozrušila. Čekal jsem, že uslyším, jak se mu v učení líbí a jak je mi vděčný za to, že jsem mu to místo sehnal. Věřil jsem, že alespoň v tomhle jsem udělal správnou věc, když jsem dal Hapa do učení. "Co se dá dělat. Přece jsem tě varoval, že budeš muset tvrdě pracovat," zkusil jsem to.
"A na to jsem byl připravený, Tome, to mi věř. Jsem připravený řezat dřevo, sesazovat díly a celý den ho tvarovat. Ale nečekal jsem, že budu k smrti unuděný. Že budu jenom zametat a leštit a dělat poskoka… To jsem mohl místo toho učení klidně trčet doma."
Jen málo věcí může člověka ostřeji zasáhnout než neuvážená slova chlapce. Když jsem viděl, v jakém opovržení má náš dřívější život a jak bezostyšně mi to dal pocítit, došla mi všechna řeč.
Zvedl ke mně dlouhý vyčítavý pohled. "A kde jsi vůbec byl a proč to trvalo tak dlouho? Copak jsi nevěděl, že tě tu potřebuji?" Pak šlehl pohledem po mé hlavě. "Co sis to udělal s vlasy?"
"Ostříhal jsem si je," řekl jsem. Prohrábl jsem si rozpačitě vlasy zakrácené na znamení smutku. Pojednou jsem se na žádná další slova nezmohl. Byl to teprve mladík, to jsem věděl, a měl sklony vidět všechny věci podle toho, jaký byl jeho první dojem. Avšak právě stručnost mé odpovědi ho zalarmovala a jemu došlo, že je hodně toho, co jsem neřekl.

Bloudil mi očima ve tváři. "Co se stalo?" zeptal se.
Nadechl jsem se. Už s tím musím ven. "Nighteyes je mrtev," řekl jsem tiše.
"Ale… copak za to můžu já? On ode mě utekl, Tome, jenže já ho hledal, přísahám, že ano, Jinna ti to dosvědčí -"
"Nebyla to tvoje chyba. Vydal se za mnou a našel mne. Byl jsem s ním, když zemřel. Vůbec za nic nemůžeš, Hape. Byl už prostě starý. Jeho čas se nachýlil a on mě opustil." Navzdory vší snaze se mi při těch slovech sevřelo hrdlo.
Úleva v chlapcově tváři, že za to nemůže on, byla jako další zásah šípem do mého srdce. Bylo pro něj důležitější, že je bez viny, než to, že vlk zemřel? Když ale řekl: "Nemohu uvěřit, že je pryč," náhle jsem to pochopil. Řekl pravdu a nic než pravdu. Bude trvat den, ba i víc, než mu naplno dojde, že vlk už se nikdy nevrátí. Nighteyes už se nikdy nenatáhne vedle něho na krbových kamenech, už nikdy mu nešťouchne čumákem do ruky, aby se nechal podrbat za ušima, už nikdy po jeho boku nebude vyrážet na lov králíků. Do očí mi vyhrkly slzy.
"To bude v přádku. Chce to jen čas," ujistil jsem ho zastřeným hlasem.
"Doufejme," odvětil ztěžka.
"Běž už spát. Stále ti zbývá ještě zhruba hodinka spánku, než budeš muset vstávat."
"Ano," souhlasil. "Myslím, že bych měl." Pak udělal krok ke mně. "Tome. Je mi to tak líto," řekl a svým nemotorným objetím ze mne sňal skoro všechnu bolest, kterou mi předtím způsobil. Pak ke mně zvedl zrak a vážným tónem se zeptal: "Přijdeš zítra večer, viď že ano? Potřebuji s tebou mluvit. Je to moc důležité."
"Dnes večer se zastavím. Pokud to Jinně nevadí." Pohlédl jsem Hapovi přes rameno na Jinnu a přitom jsem ho uvolnil ze svého objetí.
"Jinně to vůbec nevadí," ujistila mne a já doufal, že jen já jsem zaslechl hřejivý podtón v jejím hlase.
"Takže. Uvidíme se dnes večer. Až budeš střízlivý. A nyní hajdy do postele, hochu." Pocuchal jsem mu mokré vlasy a on zamumlal dobrou noc. Odebral se z místnosti do své ložnice a já jsem s Jinnou náhle zůstal sám. V ohni se svezlo jedno polínko a jediným zvukem v místnosti bylo slabé zapraskání, když si našlo novou polohu. "Nuže. Musím už jít. Díky, žes mi tu dovolila počkat na Hapa."
Jinna znovu odložila pletení. "Jsi vždy vítán, Tome Badgerlocku."
Můj plášť visel na kolíku u dveří. Sundal jsem ho a se zatočením si ho hodil kolem ramen. Vtom Jinna vztáhla ruku, aby mi ho zapnula. Přetáhla mi kapuci přes ostříhané vlasy a potom se usmála, když mě oběma rukama uchopila za lem kapuce, aby si přitáhla mou tvář ke svojí. Pozvedla bradu. Položil jsem jí ruce na ramena a políbil ji. Chtěl jsem, a přesto jsem se podivil, že jsem to sám sobě dovolil. Kam to může vést, taková výměna polibků, než jen ke komplikacím a potížím?
Vycítila snad mé výhrady? Když jsem odtáhl svá ústa od jejích, malinko zavrtěla hlavou. Sevřela mi ruku. "Chováš příliš velké obavy, Tome Badgerlocku." Zvedla moji ruku ke svým rtům a vtiskla mi na dlaň hřejivý polibek. "Některé věci nejsou ani zdaleka tak složité, jak si myslíš."
Pocítil jsem rozpaky, ale vysoukal jsem ze sebe: "Kdyby to byla pravda, bylo by to báječné."
"To jsou pane lichotky." Její slova mě zahřála, dokud nedodala: "Ale mírná slova nezabrání Hapovi, aby ztroskotal. Brzy toho mladíka budeš muset vzít pořádně zkrátka. Hap potřebuje vytyčit nějaké meze, jinak se ti ve městě Buckkeep ztratí. Nebyl by to první venkovský mládenec, který by se ve městě zkazil."
"Myslím, že svého syna znám," řekl jsem poněkud jízlivě.
"Možná že ho znáš jako chlapce. Jenomže já mám strach o mladého muže." Pak se zasmála mému podmračenému výrazu a dodala: "Ten pohled si schovej pro Hapa. Dobrou noc, Tome. Zítra se uvidíme."
"Dobrou noc, Jinno."
Vypustila mě ven a pak stála na prahu a dívala se, jak odcházím. Jednou jsem se za ní ohlédl - za ženou, jež mě sledovala stojíc v obdélníku hřejivého žlutého světla. Vítr jí čeřil kadeřavé vlasy a foukal je do její oválné tváře. Zamávala mi a já zamával v odpověď, načež dveře zavřela. Pak jsem si povzdechl a přitáhl si plášť těsněji k tělu. Nejhorší liják už polevil, bouře přešla do vířivých poryvů, které jako by číhaly na nároží ulic. Vítr si lehounce pohrával se slavnostní výzdobou města. Hučící poryvy honily spadlé girlandy

po ulici jako hady a čuchaly prapory na cáry. Krčmy obvykle měly pochodně vystrčené venku ve svícnech, aby přilákaly zákazníky, ale v tuhletu noční hodinu už byly buď zhašené, nebo sundané. Většina krčem a hostinců na noc zavírala. Všichni slušní lidé byli už dávno doma v postelích a většina těch neslušných také. Spěchal jsem studenými, temnými ulicemi, veden spíše svým orientačním smyslem než očima. Až opustím město prostírající se pod úbočím a začnu stoupat po klikaté cestě lesem k hradu Buckkeep, tma ještě zhoustne, ale tu cestu jsem již dobře znal od dětství. Nohy mě samy zavedou domů.
Když jsem nechal za sebou poslední rozptýlené domky města Buckkeep, uvědomil jsem si, že za mnou jdou nějací muži. Věděl jsem, že mě sledují, že nemají jen stejnou cestu jako já, neboť když jsem zpomalil, oni zpomalili také. Zjevně neměli v úmyslu mě dohonit, dokud nebudu venku z města. To nevěstilo nic dobrého ohledně jejich záměrů. Z hradu jsem odešel neozbrojený, jak mi to velely mé venkovské zvyky. Měl jsem pouze příruční nůž u opasku pro běžné denní potřeby, ale nic většího. Můj nevzhledný, obyčejný meč v potlučené pochvě visel na zdi v mém malém pokojíku. Řekl jsem si, že to možná jsou jen obyčejní lapkové, kteří slídí za snadnou kořistí. Nepochybně mne pokládají za opilce, který o nich neví, a jakmile se jim postavím na odpor, dají se na útěk.
Byla to jen chabá útěcha. Neměl jsem vůbec potřebu bojovat. Měl jsem už po krk všech potyček a unavovalo mě mít se neustále na pozoru. Leč nemohl jsem čekat, že mě kvůli tomu nechají být. A tak jsem se na místě zastavil a otočil se na temné cestě, abych se postavil těm, kteří šli za mnou. Vytáhl jsem dýku, vyrovnal váhu a čekal na ně.
Za mými zády panoval klid, až na vítr, který se prohánět v korunách šeptajících stromů, jež se klenuly nad cestou. Nyní jsem si uvědomil vzdálené hučení vln tříštících se o útesy. Poslouchal jsem, zda nepostřehnu praskání, jak se někdo prodírá křovím, či pleskání nohou na cestě, ale neslyšel jsem nic. Má netrpělivost vzrostla. "No tak pojďte!" křikl jsem do tmy. "Moc toho u sebe nemám, leda dýku, a tu vám rukojetí napřed nevydám. Tak to skoncujme!"
Po těch slovech následovalo ticho a mé výkřiky do tmy mi pojednou připadly pošetilé. Zrovna v okamžiku, kdy už jsem chtěl konstatovat, že jsem si své pronásledovatele vymyslel, mi něco přeběhlo přes chodidla. Bylo to malé zvíře, hbité a mrštné, krysa, lasička nebo možná veverka. Ale žádné divoké stvoření, protože za běhu mě hryzlo do nohy. To mne znervóznilo a já od zvířete odskočil. Po pravé ruce jsem zaslechl přidušený smích. Když jsem se zatím zvukem otočil, pokoušeje se prohlédnout skrze tmu lesa, nalevo ode mne promluvil nějaký hlas, blíže, než se prve ozval smích.
"Kde máš svýho vlka, Tome Badgerlocku?"
V těch slovech byla ironie i výzva. Za sebou jsem na štěrku uslyšel zahrabat paráty, nějaké větší zvíře, možná pes, ale když jsem se otočil, stvoření se vypařilo do tmy. Obrátil jsem se zpátky k místu, odkud jsem uslyšel tlumený smích. Nejméně tři muži, řekl jsem si, a dvě zvířata nadaná Moudrostí. Snažil jsem se soustředit pouze na hrozící boj a na nic dalšího nemyslet. Co má tohle střetnutí znamenat, to si důkladně promyslím až později. Zhluboka, pomalu jsem dýchal a čekal na ně. Plně jsem své smysly rozvinul do tmy, zapudiv náhlou touhu po bystřejších smyslech Nighteyese, ale také po pocitu jistoty plynoucího z toho, že mi vlk kryje záda. Tentokrát jsem uslyšel cupitání, jak se ke mně blížilo menší zvíře. Kopl jsem po něm, prudčeji, než jsem měl v úmyslu, zasáhl jsem je však jen zlehka. Pak bylo to tam.
"Zabiju to!" křikl jsem varovně do plíživé tmy, ale odpovědí mi byl pouze jízlivý smích. Takto zahanbený, vztekle jsem zakřičel: "Co ode mě chcete? Nechtě mě na pokoji!"
Počkali si, až ozvěnu té pošetilé otázky a žádosti odnese vítr. Strašlivé ticho, jež následovalo, bylo stínem mé osamělosti.
"Kde máš svýho vlka, Tome Badgerlocku?" zvolal nějaký hlas, tentokrát ženský, melodický, v němž byl znát potlačovaný smích. "Postrádáš ho, odpadlíku?"
Strach, který mi dosud proudil v krvi, se pojednou změnil v chladnokrevnou zuřivost. Postavím se jim a pobiji je všechny, až se jim bude kouřit z vnitřností vyhřezlých na cestě. Má pěst, ve které jsem svíral nůž, se náhle uvolnila a mne prostoupil pocit klidu a připravenosti. Nakročený, čekal jsem na ně. Přijde to jako náhlý výpad ze všech směrů, zvířata zaútočí při zemi a lidé výše, se zbraněmi. Já měl pouze nůž. Musel jsem počkat, až se přiblíží. Kdybych se dal na útěk, věděl jsem, že by mne skolili zezadu. Bylo mnohem lepší vyčkat a přinutit je, ať jdou po mně. Pak je všechny pozabíjím, všechny.
Opravdu nevím, jak dlouho jsem tam stál. V tomto stavu připravenosti k boji dokáže čas nehybně stát

nebo pádit svižně jako vítr. Uslyšel jsem, jak zazpívalo nějaké ranní ptáče, a poté mu další odpovědělo, zatímco já pořád čekal. Když jitřní světlo začalo podbarvovat nebesa, hlouběji jsem se nadechl. Dlouze jsem se rozhlédl kolem, ve snaze prohlédnout skrze stromy, ale neviděl jsem nic. Jediným pohybem bylo poletování drobných ptáků, kteří se vznesli na oblohu poté, co opustili větve stromů, a dopadání stříbrných dešťových kapek, které tito ptáci setřásli na zem. Pronásledovatelé byli pryč. Malé stvoření, které mne hryzlo, ani nezanechalo žádné stopy na mokrém kamení cesty. Větší zvíře, které se mihlo za mými zády, zanechalo drobný otisk v blátě na okraji cesty. Nějaký malý pes. A to bylo vše.
Otočil jsem se a znovu jsem se vydal na cestu k hradu Buckkeep. Zatímco jsem kráčel vzhůru, začal jsem se chvět. Nikoli strachem, ale napětím, jež mne teď opouštělo, a vztekem, který se dostavil místo něj.
Co vůbec chtěli? Vyděsit mě. Přinutit mě, abych je vzal na vědomí, dát mi vědět, že vědí, kdo jsem a kam jsem se uchýlil. Inu, to se jim podařilo - a mnohem víc. Silou vůle jsem si utřídil myšlenky a snažil se v klidu odhadnout hrozbu, kterou představují. Své úvahy jsem vztáhl i na lidi mimo sebe. Vědí o Jinně? Sledovali mne od jejích dveří, a pokud ano, vědí i o mém chlapci?
Proklínal jsem se za svou hloupost a neopatrnost. Jak jsem si mohl vůbec myslet, že mě Piebaldové nechají být? Přece věděli, že lord Golden přijel z Buckkeepu a že jeho sluha, Tom Badgerlock, je nadaný Moudrostí. Věděli, že Tom Badgerlock uťal Laudwinovi ruku a že je připravil o jejich drahocenné rukojmí. Piebaldové budou chtít odplatu. To se jim může snadno zdařit, když vyvěsí jeden ze svých záludných svitků, kde mě očerní z praktikování Moudrosti, opovrhované zvířecí magie. Budu za to oběšen, rozčtvrcen a spálen. Což jsem si myslel, že město či hrad Buckkeep mě před tím může ochránit? Měl jsem vědět, že k tomu dojde. Když jsem se vrátil zpět na buckkeepský dvůr, doprostřed tamní politiky a intrik, stal jsem se zranitelný vůči všem piklům a úkladům, které přitahuje moc. Ale já jsem věděl, že se to stane, připustil jsem si trpce. A právě toto vědomí mě drželo patnáct let od Buckkeepu stranou. Zpátky mě přilákala pouze Chadeova prosba, abych mu pomohl zachránit prince Dutifula. Nyní mne prostoupilo ledové vědomí skutečnosti. Nabízejí se mi pouze dvě cesty. Buď musím všechny tyto vazby přetnout a utéci, jako jsem to udělal už předtím, nebo se naplno vrhnout do víru intrik, které vždy bujely u farseerovského dvora na Buckkeepu. Pokud bych zůstal, musel bych začít znovu uvažovat jako nájemný vrah, být si pořád vědom všech rizik a nebezpečí, které mne obklopují, a taky toho, jak se dotýkají lidí kolem mne.
Pak jsem strhl své úvahy pravdivějším směrem. Budu se muset znovu stát nájemným vrahem, a ne tak jenom smýšlet. Budu muset být připravený zabíjet, když narazím na lidi, kteří ohrozí mého prince nebo mě. Neboť tato spojitost se nedala přehlížet: ti, kteří si přišli dobírat Torna Badgerlocka kvůli jeho Moudrosti a smrti jeho vlka, byli titíž, kteří věděli, že i princ Dutiful má v krvi jejich opovrhovanou zvířecí magii. Tohle na prince měli a byli tu páku odhodlaní použít nejen proto, aby ukončili perzekuce proti lidem s Moudrostí, ale i proto, aby sami pro sebe uzurpovali moc. K ničemu mi nebylo, že jsem s nimi zčásti soucítil. Sám jsem v životě zakusil, jaké to je, být očerněný z praktikování Moudrosti. A neměl jsem potřebu vidět někoho dalšího, jak úpí pod tím jhem. Kdyby nepředstavovali takovou hrozbu pro mého prince, možná bych se i postavil na jejich stranu.
Mé sveřepé kroky mne dovedly až ke strážím u brány na Buckkeep. Byla tam strážnice a zevnitř se ozýval hlahol mužských hlasů a rachot kuchyňského náčiní, jak vojáci jedli. Jeden z nich, asi dvacetiletý mladík, okouněl u dveří, v jedné ruce chleba a sýr a ve druhé džbánek ranního piva. Vzhlédl ke mně a s plnou pusou mi pokynul, že můžu projít. Zastavil jsem se, vztek mnou zalomcoval jako jed.
"Víš vůbec, kdo jsem?" zeptal jsem se ho.
Ustrnul, pak se na mě zadíval pozorněji. Očividně dostal strach, že urazil nějakého drobného šlechtice, ale při pohledu na mé oblečení se zase uklidnil.
"Děláš sluhu na hradě. Nemám pravdu?"
"A u koho?" zeptal jsem se. Bylo pošetilé na sebe takto upozorňovat, ale přesto jsem si ta slova nemohl zrovna teď odpustit. Pokud tudy přede mnou minulou noc prošli nějací další, nemohli by se ještě teď skrývat v hradních zdech? Nevpustil snad nějaký ledabylý strážník dovnitř lidi, kteří měli v úmyslu zabít prince? Možné se zdálo být všechno.
"No… to nevím!" zaprskal mládenec. Povytáhl se poněkud výš, ale přesto musel vzhlédnout, aby mě

mohl zpražit pohledem. "Jak to mám vědět? A proč bych se o to měl zajímat?"
"Protože, ty zatracený blázne, střežíš hlavní vstupní bránu na hrad Buckkeep. Život tvé královny a tvého prince závisí na tvé bdělosti a na tom, že jejich nepřátelům znemožníš vstup dovnitř. Proto tady jsi. Nemám pravdu?"
"No. Já -" Frustrovaný hoch vztekle potřásl hlavou a potom se prudce otočil ke dveřím strážnice. "Kespine! Můžeš jít sem?"
Kespin byl o něco vyšší a taky starší. Pohyboval se jako šermíř a nad jeho prošedlým plnovousem planuly bystré oči. Upřel je na mne jako na případné nebezpečí a pak je ze mne zase spustil. "Co je tu za problém?" zeptal se nás obou. Jeho tón nebyl varovný, ale vycházela z něj jistota, že s každým z nás se dokáže po zásluze vypořádat.
Strážník pokynul pivním džbánkem směrem ke mně. "Nelíbí se mu že nevím, u koho slouží."
"Cože?"
"Jsem sluha lorda Goldena," vysvětlil jsem. "A obávám se, že strážní u téhleté brány pouze přihlížejí tomu, jak lidé vcházejí dovnitř a vycházejí ven z hradu. Teď je to už čtrnáct dní, co tu chodím sem a tam, a za tu dobu jsem nebyl ani jednou zastaven. Před desíti léty, když jsem tu byl na návštěvě, brali strážní ve službě své povinnosti vážně. Byla to doba, kdy -"
"Byla to doba, kdy to bylo zapotřebí," přerušil mne Kespin. "Bylo to během války s rudými loděmi. Ale teď máme mír, chlape. A město i hrad jsou plné Ostrovanů a šlechty ze všech dalších vévodství u příležitosti princových zásnub. Nemůžeš od nás čekat, že je budeme všechny znát."
Naprázdno jsem polkl a už jsem litoval, že jsem s tím začal. Přesto jsem byl odhodlán dovést to do konce. "Stačí jediná chyba a život našeho prince bude ohrožen."
"Nebo stačí jediná chyba, abychom urazili nějakého ostrovanského šlechtice. Mám svoje rozkazy od královny Kettricken a ta řekla, že máme být vstřícní a pohostinní. Ne podezíraví a protivní. Ačkoli ve tvém případě bych rád udělal výjimku." Úsměv, kterým mne obdařil, poněkud zmírnil dopad jeho slov, ale přesto bylo jasné, že se mu vůbec nezamlouvá, když zpochybňuji jeho úsudek.
Sklonil jsem před ním hlavu. Celé jsem to pěkně zpackal. Měl jsem na věc upozornit Chadea a pak se přesvědčit, jestli strážným trochu zvedl mandle. "Chápu," řekl jsem smířlivě. "Jářku. Jen jsem si dělal starosti."
"Jasně. A až odsud příště pojedeš na té černé klisně, pamatuj, že muž nemusí mnoho říkat, aby hodně věděl. A protože už jsi mě dohnal ke zvědavosti, jak se vlastně jmenuješ?"
"Tom Badgerlock. Sluha lorda Goldena."
"Ach. Jeho sluha." Na tváři se mu objevil vědoucí úsměv. "A jeho tělesný strážce, viď? Jo, něco jsem už o tom slyšel. A to není vše, co jsem o něm slyšel. Nemyslel bych si, že si jako strážce zvolí tebe." Obdařil mne zvláštním pohledem, jako bych na to měl něco říci, ale já už raději držel jazyk za zuby, neboť jsem nevěděl, co tím myslí. Kespin posléze pokrčil rameny. "Holt. Pak důvěřuj nějakému cizinci, který si myslí, že potřebuje vlastní stráž, i když žije na hradě Buckkeep. Tak už si běž po svých, Tome Badgerlocku. My víme, že víš, a já doufám, že odteďka už budeš mít lepší spaní."
A tak mne vpustili na hrad Buckkeep. Odcházel jsem od brány, připadaje si hloupě a nespokojeně zároveň. Musím si promluvit s Kettricken, rozhodl jsem se, a přesvědčit ji, že Piebaldové pro Dutifula stále představují velmi reálné nebezpečí. Přesto jsem pochyboval, že královna si na mne v nadcházejících dnech najde byť jen chviličku, aby mě vyslechla. Dnes večer se koná zásnubní obřad. Bude plně soustředěna najednání s Ostrovany.
V kuchyni panoval ruch a shon. Služebné a pážata připravovaly čajové konvice a mísy na kaši, vyskládané do úhledných řad. Při těch vůních se ve mně probudil hlad. Zastavil jsem se v kuchyni, abych lordu Goldenovi přichystal podnos se snídaní. Naložil jsem vrchovatý talíř uzené šunky a čerstvých ranních housek a k tomu přidal dózu s máslem a jahodovou marmeládou. Stál tam také koš s hruškami z hradního sadu a já si pár tvrdších plodů vybral. Když jsem odcházel z kuchyně, pozdravila mě zahradnice s náručí plnou květin.
"Ty jsi sluha lorda Goldena?" optala se, a když jsem přikývl, posunkem mne zastavila, aby mi mohla na podnos přidat kytici čerstvě nařezaných květů a malou voničku sladce vonících bílých pupenů. "Pro jeho lordstvo," dodala zbytečně a pak už běžela svou cestou.

Vystoupal jsem po schodech ke komnatám lorda Goldena, zaklepal jsem a vešel dovnitř. Dveře do jeho ložnice byly zavřené, ale ještě než jsem stačil vyskládat na stůl snídani, objevil se oblečený v plné parádě. Třpytivé vlasy měl z čela uhlazené dozadu a v místě zátylku stažené modrou hedvábnou stuhou. Přes loket měl přehozenou modrou kazajku. Na sobě měl bílou hedvábnou košili, hruď nadýchanou krajkovím, a modré kamaše, o něco tmavší odstín než u kazajky. Když k tomu připočtu jeho zlaté vlasy a jantarové oči, výsledný efekt připomínal zářící slunce na letní obloze. Hřejivě se na mě usmál. "Rád vidím, že ti konečně došlo, že ti tvé povinnosti velí vstávat brzy zrána, Tome Badgerlocku. Kéž by jen tvůj vkus v oblékání byl stejnou měrou probuzený."
S vážným výrazem jsem se mu poklonil a vytáhl zpod stolu židli. Tiše, nenucené, spíše jako jeho přítel než sluha, jsem řekl: "Pravda je, že do postele jsem se vůbec nedostal. Hap se vrátil domů až v časných ranních hodinách. A cestou domů jsem narazil na nějaké Piebaldy, kteří mne zdrželi ještě o něco déle."
Úsměv z tváře mu v tu ránu zmizel. Na přichystanou židli neusedl, ale místo toho mi studenou rukou sevřel zápěstí. "Jsi zraněný?" zeptal se vážným hlasem.
"Ne," uklidnil jsem ho a pokynul mu ke stolu. Zdráhavě usedl. Přistoupil jsem ke stolu a odkryl před ním přichystané pokrmy. "Ani jim o to nešlo. Chtěli mi jen dát vědět, že znají moje jméno, vědí, kde žiji a že jsem nadaný Moudrostí. A že můj vlk je mrtev."
Poslední slova jsem ze sebe musel doslova vypáčit. Jako bych s tou pravdou dokázal žít, jenom když jsem ji nemusel říkat nahlas. Zakašlal jsem a spěšně vzal nařezané květy. Podal jsem mu voničku a přitom zamumlal: "Dám ti je vedle postele."
"Děkuji," odpověděl hlasem stejně ztišeným jako já.
V jeho pokoji jsem našel vázu. Bylo zřejmé, že i zahradnická pomocnice zná vkus lorda Goldena lépe než já. Nalil jsem do vázy vodu z jeho džbánu a postavil květiny na malý stolek vedle postele. Když jsem se vrátil, lord Golden si zatím oblékl modrý kabátec a na náprsenku si připíchl bílou voničku.
"Musím co nejdříve mluvit s Chadem," řekl jsem, zatímco jsem mu naléval čaj. "Ale nemůžu jen tak zabušit na jeho dveře."
Pozvedl šálek a usrkl. "Copak se do jeho komnat nemůžeš dostat tajnými chodbami?"
Obdařil jsem lorda Goldena upřeným pohledem. "Přece znáš toho starého lišáka. Svá tajemství si nechává jenom pro sebe a nebude riskovat, že by ho někdo v nějakém nestřeženém okamžiku špehoval. On k těm chodbám přístup mít musí, ale já nevím odkud. Nebyl minulou noc vzhůru do pozdních hodin?"
Lord Golden sebou trhl. "Pořád ještě tancoval, když jsem se rozhodl jít spát. Na starého muže má udivující zásobu sil, když si umane, že se trochu pobaví. Ale pošlu k němu páže se vzkazem. Pozvu ho na odpolední vyjížďku na koni. Bude to stačit?" Postřehl úzkost v mém hlase, ale na nic se neptal. Byl jsem mu za to vděčný.
"Určitě," ujistil jsem ho. "Dřív se mu hlava zřejmě ani nevyjasní." Prohrábl jsem si vlasy, jako bych si chtěl sám utřídit myšlenky. "Zas mám najednou tolik věcí k přemýšlení, tolik důvodů k obavám. Pokud mě ti Piebaldové znají, pak znají pravdu o princi."
"Poznal jsi někoho z nich? Byli z Laudwinovy bandy?"
"Byla tma. A drželi se ode mě dost stranou. Slyšel jsem ženský hlas a taky mužský, ale určitě byli alespoň tři. Jeden z nich byl spřízněný se psem a další pak s nějakým malým čiperným zvířetem, krysou nebo lasičkou či snad veverkou." Nadechl jsem se a řekl: "Chci, aby byly zalamovány stráže u buckkeepských bran. A aby prince po celou dobu někdo doprovázel. ‚Nějaký hodně svalnatý učitel,' jak se jednou vyjádřil sám Chade. A potřebuji se domluvit s Chadem na tom, jak ho kontaktovat v případě, že bych neprodleně potřeboval jeho pomoc či radu. A na hradě, zejména v blízkosti princových komnat, by se měly mít hlídky denně na pozoru před krysami."
Nadechl se, ale potom své dotazy zase spolkl. Místo toho řekl: "Obávám se, že ti musím dát ještě jeden podnět k zamyšlení. Princ Dutiful mi předal minulou noc vzkaz. Chtěl vědět, kdy ho začneš školit v Umění."
"A to ta slova napsal?"
Když lord Golden zdráhavě přikývl, zmocnil se mne děs. Věděl jsem, že princ mě postrádá. Jelikož jsme byli spojeni Uměním, takových věcí jsem si musel být vědom. Své vlastní úvahy jsem před mládencem za pomoci Umění zaštítil, ale on sám ještě tak zkušený nebyl. Několikrát jsem cítil jeho chabé šmátrání, jak

se mě snažil kontaktovat, ale ignoroval jsem to a slíbil si, že se brzy sama naskytne lepší příležitost. Můj princ evidentně tak trpělivý nebyl. "Och, ten chlapec se musí naučit opatrnosti. Některé věci by se nikdy neměly svěřovat papíru, tím méně —"
Najednou mi došla řeč. Musel jsem zblednout, neboť lord Golden prudce vstal a rázem z něj byl zase můj přítel šašek,
když mi nabídl svou židli. "Jsi v pořádku, Fitzi? Nejde na tebe záchvat?"
Doslova jsem se do židle svezl. Hlava se mi motala jako šílená, zatímco jsem přemítal nad svou ohromnou pošetilostí. Jen stěží jsem mohl dýchat na to, abych si přiznal svoji pitomost. "Šašku. Všechny moje svitky, všechny moje spisy. Přihnal jsem se tak rychle na Chadeovo zavolání, že jsem je všechny zanechal doma ve své chalupě. Pověřil jsem Hapa, ať dům před odjezdem na Buckkeep zamkne, ale on by je nikam neukryl, pouze by zavřel dveře do mé pracovny. Jsou-li Piebaldové dost chytří na to, aby si mě dali do spojitosti s Hapem…"
Nechal jsem tu myšlenku vyznít do ztracena. Víc jsem mu říkat nemusel. Měl vytřeštěné oči, div mu nevypadly. Šašek četl všechno, co jsem tak neuváženě svěřil papíru. Byla tam odhalena nejen moje pravá identita, ale i mnoho farseerovských záležitostí, které by raději měly zůstat v zapomnění. A v těch prokletých svitcích si každý mohl přečíst i to, kde mne může ohrozit. Molly, má ztracená láska. Nettle, moje nemanželská dcera. Jak jsem mohl být tak hloupý a psát takové věci na papír? Jak jsem mohl dopustit, aby mě falešná útěcha, kterou mi dávalo psaní, přiměla k tomu, že tyto věci svěřím papíru? Žádné tajemství není v bezpečí, pokud ho člověk nemá uzamčené jen ve své vlastní mysli. Měl jsem to všechno už hodně dávno spálit.
"Prosím, šašku. Vyhledej mi Chadea. Musím se tam vypravit. Hned. Ještě dnes."
Šašek mi opatrně položil ruku na rameno. "Fitzi. Je-li to pryč, je už beztak příliš pozdě. A pokud by Tom Badgerlock dneska odjel pryč jako splašený, jen bys tím podnítil zvědavost a přilákal pronásledovatele. Mohl bys Piebaldy zavést rovnou k těm spisům. Budou očekávat, že když tě teď ohrozili, vyplašíš se. Budou bedlivě sledovat buckkeepské brány. Raději v klidu uvažuj. Je klidně možné, že tvoje obavy jsou neopodstatněné. Jak by si mohli dát do spojitosti Toma Badgerlocka s Hapem, natož aby věděli, odkud chlapec pochází? Neuchyluj se k žádným neuváženým činům. Napřed vyhledej Chadea a řekni mu, čeho se obáváš. A promluv si také s princem Dutifulem. Dnes večer má mít zásnuby. Ten chlapec se drží dobře, ale je to jen tenká a křehká fasáda. Vyhledej ho, uklidni ho." Pak se odmlčel a zkusil navrhnout: "Možná by měl být vyslán někdo jiný, aby -"
"Ne," přerušil jsem ho rázně. "Musím jet sám. Část z toho, co tam je, si vezmu a zbytek zničím." Má mysl vířila kolem jelena ve výpadu, jehož mi kdysi šašek vyryl do desky stolu. Emblém FitzChivalryho Farseera krášlící stůl Toma Badgerlocka. I to se mi nyní jevilo jako hrozba. Spálím ho, rozhodl jsem se. Spálím celou chatrč až po základy. Nenechám tam ani stopu, která by prozradila, že jsem tam kdy žil. I byliny rostoucí v zahradě toho o mně příliš mnoho vypovídaly. Nikdy jsem tam po sobě neměl nechat takovou ulitu, ve které by mohl kdokoli čmuchat, nikdy jsem neměl připustit, aby po mně zůstaly tak okaté stopy.
Šašek mě poplácal po rameni. "Něco teď sněz," navrhl. "Pak si umyj obličej a převlec se. Nedělej žádná unáhlená rozhodnutí. Setrváme-li v kursu, přežijeme to, Fitzi."
"Badgerlocku," připomněl jsem mu a vstal jsem ze židle. Musíme se pevně držet našich rolí, řekl jsem si. "Prosím za prominutí, milorde. Na okamžik mne postihla slabost, ale teď už jsem zase v pořádku. Omlouvám se, že jsem vás vyrušil při snídani."
V šaškových očích se na okamžik naplno objevil soucit vůči mé osobě. Potom, beze slova, zase zaujal své místo u stolu. Dolil jsem mu šálek čajem a on v tichém zamyšlení jedl.
Já jsem zatím pocházel po místnosti a hledal něco, čím bych se zaměstnal, ale díky jeho vrozené pořádkumilovnosti jsem nenašel nic, co bych jako sluha mohl vykonat. Vtom jsem si uvědomil, že čistotnost je u něj součástí jeho soukromí. Naučil se nezanechávat po sobě žádné stopy s výjimkou těch, které měly být vidět. Byla to disciplína, kterou bych si raději měl osvojit také. "Mohlo by mne lordstvo na okamžik omluvit?" zeptal jsem se.
Postavil šálek na stůl a na okamžik se zamyslel. "Zajisté. Očekávám, že za chvíli se vrátíš, Badgerlocku. Hleď, abys odnesl nádobí od snídaně, přinesl čerstvou vodu do džbánů, vymetl krb a nanosil dříví na

podpal. Pak navrhuji, aby ses šel cvičit v šermu mezi ostatní strážníky. Očekávám, že při dnešní odpolední vyjížďce mne budeš doprovázet. A prosím, hleď, abys byl náležitě oblečen."
"Ano, milorde," souhlasil jsem tiše. Nechal jsem ho u jídla a zašel do svého vlastního potemnělého pokoje. Rychle jsem měl jasno. Nebudu tady přechovávat nic než věci, které patří Tomu Badgerlockovi, rozhodl jsem se. Umyl jsem si obličej a přičísl opižlané vlasy. Oblékl jsem si modrý služebníčky úbor. Potom jsem sebral všechno svoje staré oblečení a sedlový vak, svazek paklíčů a nástrojů, které mi kdysi daroval Chade, a ještě pár dalších věcí, jež jsem si s sebou přivezl ze svého předchozího bydliště. Při tom spěšném třídění jsem narazil na svrasklý nasolený měšec s hrudkou uvnitř. Kožené řemínky mezitím seschly a ztvrdly. Musel jsem je přeřezat, abych se dostal dovnitř. Když jsem vytřepal obsah měšce ven, z hrudky se vyloupla podivná figurka, již princ našel na pláži při našem nešťastném dobrodružném výletu prostřednictvím Umění. Zastrčil jsem ji zpátky do seschlého měšce, že mu ji později vrátím, a ten jsem položil nahoru na věci ve svém ranci. Pak jsem vnější dveře do své komůrky
zajistil, zmáčkl jsem tajnou pojistku ve zdi a vykročil přes smolně černou místnost, abych zatlačil na protější zeď. Ta se vzápětí nehlučně odsunula. Šmátrající prsty denního světla nad hlavou mi prozradily škvíry, které vpouštěly do tajného hradního bludiště světlo. Zavřel jsem za sebou tajné dveře a začal jsem po strmém schodišti stoupat do Chadeovy věže.
2 Chadeův sluha

Hoquin Bílý měl králíka, kterého si velmi zamiloval. Králík žil v jeho zahradě, přicházel na jeho kývnutí a po celé hodiny mu spočíval bez hnutí v klíně. Hoquinovým Katalyzátorem byla velmi mladá žena, vlastně skoro ještě dítě. Jmenovala se Redda, ale Hoquin ji říkal " Wild-eye"?), neboť jedno oko jí neustále uhýbalo stranou. Neměla králíka ráda, protože kdykoli se posadila do Hoquinovy blízkosti, zvíře se ji snažilo vystrnadit intenzivním hryzáním. Jednoho dne králík pošel, a když ho Redda našla mrtvého v zahradě, vykuchala ho a stáhla a nakrájela do hrnce. Až poté, co Hoquin pojedl, začal svého mazlíčka shánět. Redda mu s potěšením řekla, že ho právě měl k obědu. Když ji za to pokáral, Katalyzátor ve své nenapravitelností odpověděl: "Ale mistře, vy sám jste to předvídal. Což jste nenapsal ve svém sedmém svitku:,Prorok velmi toužil po jeho teplém těle, ač věděl, že to bude znamenat jeho konec'? "
PÍSAŘ CATEREN, O BÍLÉM PROROKU HOQUINOVI

Byl jsem už na půli cesty do Chadeovy věže, když jsem si najednou uvědomil, co to ve skutečnosti dělám. Byl jsem na útěku, prchal jsem do skrýše a potají doufal, že tam můj starý mistr bude, aby mi přesně řekl, co mám dělat, jako to dělával v dobách, kdy jsem se u něj školil v nájemného vraha.
Moje kroky zvolnily. Co je u sedmnáctiletého chlapce na místě, to je u pětatřicetiletého muže nepatřičné. Byla přece doba, kdy jsem se ve světě dvorních intrik začal orientovat sám. I doba, kdy jsem ho zcela opustil.
Míjel jsem jeden z malých výklenků v chodbě, ve kterém byl průzor. A taky lavička. Položil jsem na lavičku svůj ranec s věcmi a posadil se, abych si utřídil myšlenky. Co je pro mne, logicky vzato, nejlepším řešením?
Všechny je pozabíjet.
Byl by to dobrý plán, jen kdybych věděl, kdo to je. Další možnost byla o něco složitější. Musel jsem před Piebaldy ochránit nejenom sebe, ale také prince. Zapudil jsem obavy o vlastní bezpečnost a zamyslel se nad tím, co hrozí princi. Měli v ruce to, že mohli kdykoliv prozradit, že on nebo já jsme nadaní Moudrostí. Vévodové Šesti vévodství by u svého panovníka takovou poskvrnu nebyli ochotni nikdy tolerovat. Zhatilo by to nejenom Kettrickeniny naděje na mírové spojenectví s Ostrovany, ale s největší pravděpodobností by to vedlo i k pádu farseerovského trůnu. Avšak takový extrémní čin by pro Piebaldy neměl zcela žádný význam, jak jsem viděl. Jakmile by byl Dutiful svržen, jejich informace by už jim k ničemu nebyla. Ještě horší bylo, že by mohli přivodit pád královny, která nabádala svůj lid k toleranci vůči lidem s Moudrostí. Kdepak. Výhrůžka, že odhalí Dutifula, pro ně byla užitečná jen potud, pokud by zůstal v následnické linii. Nesnažili by se ho zabít, ale pouze ho podřídit své vůli.
A co by to mohlo obnášet? Co by mohli požadovat? Mohli by chtít, aby královna striktně prosadila zákon, jenž by zakazoval zabíjení Moudrých jenom za to, že tuto magii mají v krvi? Nemohli by chtít víc?

Byli by blázni, kdyby se nesnažili urvat si něco moci pro sebe. Existují-li vévodové či šlechtici, kteří jsou rovněž ze Staré krve, pak by Piebaldům mohlo jít o to, aby je protlačili do přízně královské rodiny. Kladl jsem si otázku, zda na zásnubní obřad přijeli Bresingové. To by bylo dobré zjistit. Matka a syn byli jednoznačně ze Staré krve a napomáhali Piebaldům tím, že prince odloudili pryč. Nemohli by nyní zaujmout aktivnější roli? A jak by Piebaldové přesvědčili Kettricken, že své hrozby myslí vážně? Koho nebo co by mohli zničit, aby demonstrovali svoji moc?
Odpověď byla prostá. Toma Badgerlocka. Pokud šlo o ně, byl jsem pro nejen kamenem na šachovnici, podřadným sluhou, ale též nepříjemným chlapíkem, který již rozvrátil jejich plány a zmrzačil jednoho z jejích vůdců. Minulou noc se mi ukázali, spoléhajíce se na to, že předám "vzkaz" těm, kdo ve skutečnosti na Buckkeepu vládnou. A posléze, aby Farseerům dokázali, jak jsou zranitelní, by mě Piebaldové skolili, jako když psi skolí jelena. Aby udělili názornou lekci Kettricken a Dutifulovi.
Sklopil jsem hlavu do dlaní. Nejlepším řešením by bylo uprchnout. Jenže když už jsem se na Buckkeep vrátil, třebaže jen nakrátko, příčilo se mi znovu odejít. Tento studený kamenný hrad kdysi býval mým domovem a Farseerové, navzdory mému nelegitimnímu původu, byli má rodina.
Vtom jsem zaslechl nějaký šepot. Vsedě jsem se napřímil a potom jsem si uvědomil, že je to nějaký mladý dívčí hlas, jenž pronikal skrze kamennou zeď do mého tajného úkrytu.
Napůl zvědavě, napůl znaveně jsem se naklonil ke špehýrce a nakoukl dovnitř. Naskytl se mi pohled do přepychově vybavené ložnice. Zády ke mně stálo nějaké tmavovlasé děvče. Vedle krbu si hověl v křesle starý prošedlý válečník. Některé z jizev v jeho tváři byly způsobeny záměrně, jakožto jemně vedené řezné rány, do nichž si Ostrované na okrasu vtírají popel, ale jiné byly stopy po zásazích mečem naostro. Ve vlasech měl šedé pruhy a též jeho krátký plnovous prokvétal šedinami. Právě si příručním nožem čistil a zakracoval nehty, zatímco dívka před ním si zkoušela taneční kroky.
"…a dva do strany, jeden zpátky, a otočka," odříkávala zadýchaně, nakračujíc drobnými chodidly podle svých vlastních instrukcí. Když se zlehka zatočila ve víru vyšívaných sukní, krátce jsem zahlédl její tvář. Byla to narčeska Elliania, Dutifulova nastávající. Nepochybně si nacvičovala tanec, který spolu dnes večer poprvé předvedou.
"A zase, dva kroky do strany, a dva kroky nazad a —"
"Jeden krok zpátky, Elli," přerušil ji postarší muž. "A potom ta otočka. Zkus to znovu."
Na místě se zastavila a cosi rychle odhrkala ve svém jazyce.
"Ellianie, jen se cvič v tom jejich farmářském jazyce. Hodí se k jejich tanci," odvětil muž neúprosně.
"To je mi jedno," řeklo děvče vzdorovitě. "Ten jejich monotónní jazyk je stejně fádní jako tenhle tanec." Upustila sukně, chytila si lokty do dlaní a založila si ruce na hrudi. "Je to hloupé. Všechno to nakračování a kroužení. Jako když holubi pocukávají hlavami nahoru a dolů a navzájem do sebe klovou, než se spáří."
"Ano, je to tak," souhlasil vlídně. "A důvod je přesně týž. A teď mi to předveď. A bez chybičky. Pokud si dokážeš pamatovat šermířské figury, můžeš zvládnout také tohle. Nebo chceš, aby si ti nadutí farmáři mysleli, že jim Boží runy poslaly nějakou neohrabanou otrokyni od vesla, aby si vzala jejich spanilého prince?"
Vycenila na něho bělostné zuby ve sveřepé grimase. Pak popadla své sukně, pozvedla je nestoudně vysoko, aby ukázala, že je bosá a že má holé nohy, a jala se zuřivě předvádět taneční kroky.
"Dva-kroky-do-strany-a-jeden-krok-nazad-a-otočka-a-dva-kroky-do-strany-a-jeden-krok-nazad-a-otoč-ka-a-dva-kroky-do-strany-" Její urputné odříkávání změnilo ladný tanec ve zběsilé poskakování.
Muž se při pohledu na její hopsání usmíval, ale neříkal nic. Boží runy, to mi znělo povědomě, a tak jsem vylovil z paměti, co ta slova znamenají. Takhle Ostrované říkali rozptýleným ostrovům, které tvořily jejich panství. A na jediné ostrovanské mapě, kterou jsem kdy viděl, byla ke každému z malých kousků země, o které se tříštily jejich ledové vody, vskutku přiřazena jedna umělecky ztvárněná runa.
"Stačí!" vyhrkl pojednou válečník.
Děvče mělo tvář rudou vysílením a rychle oddychovalo. Ale nepřestalo, dokud muž prudce nevstal a nesevřel ho v objetí. "Stačí, Ellianie. Stačí. Ukázalas mi, že to zvládneš, a to bez chybičky. Prozatím to necháme být. Ale dnes večer musíš jen oslňovat svým půvabem a šarmem a krásou. Předveď se jako ta malá dračice, jíž ve skutečnosti jsi, a tvůj spanilý princ se možná rozhodne pro nějakou krotčejší nevěstu.

A to bys přece nechtěla." Postavil ji na nohy a posadil se zpátky do křesla.
"Ale chtěla." Její odpověď byla okamžitá.
Jeho odpověď byla uváženější. "Ne. Nechtěla. Nebo bys ráda, abych ti seřezal zadek opaskem?"
"Ne." Z její toporné odpovědi mi bylo ihned jasné, že jeho výhrůžka nebyla planá.
"Ne." Z jeho tónu bylo jasné, že je s ní v tom zajedno. "Věř mi, že bych si v tom nijak neliboval. Jsi však dcera mé sestry a já se nebudu podílet na tom, aby byla linie tvé matky zneuctěna. Ty snad ano?"
"Nechci matčinu linii zneuctít." Děvče při těch slovech stálo toporně jako pohrabáč. Potom se mu ale roztřásla ramena, zatímco pokračovalo: "Ale já si prince nechci vzít. Jeho matka vypadá jako sněžná harpyje. Po jeho dětech ztloustnu a budou všechny bledé a studené jako ledové přízraky. Prosím, Peottre, vezmi mě domů. Nechci žít tady v té velké studené jeskyni. Nechci, aby mi ten chlapec dělal to, z čeho jsou pak děti. Stačí mi nízký domek naší mámy a vyjížďky na poníkovi s větrem o závod. A můj člun, s nímž si chci veslovat v Sandalfjordu, a mé brusle, na nichž chci vyrážet na ryby. A až budu velká, chci mít svou vlastní lavici v matčině domě a muže, který ví, že je správné bydlet v domě matky své ženy. Chci jenom to, co chce každá další dívka v mém věku. Ten princ mě vytrhne z matčiny linie, jako když odlomí větev z vinné révy, a já tu zkřehnu a seschnu, až se rozpadnu na kousíčky!"
"Ellianie, Ellianie, maličká, to ne." Muž povstal s vláčnou ladností bojovníka, ale tělo měl podsadité a zavalité, typický Ostrovan. Zvedl to dítě do výše a ono mu zabořilo tvář do ramene. Otřásaly jím vzlyky a do očí válečníka, zatímco ji držel, také vystoupily slzy. "Tiše, no tak. Přestaň. Budeme-li chytří, budeš-li silná a hbitá a zatančíš-li jako vlaštovka nad vodou, nikdy k tomu nedojde. Nikdy. Dneska večer jsou jen zásnuby, sice trochu honosné, ale ne svatba. Myslíš si, že Peottre by tě tu zanechal? Pošetilá rybko! Dnes v noci ti dítě nikdo neudělá, ani žádnou jinou noc, ještě po mnoho let! A i pak se to stane, jenom když budeš chtít. To ti slibuji. Myslíš si, že bych zneuctil linii tvé matky, že bych dopustil, aby to bylo jinak? Tohleto, co tu děláme, je jen tanec. Nicméně ho musíme zvládnout bez chybičky." Postavil ji zpátky na její bosé nožky. Pozvedl jí bradu tak, aby mu hleděla do očí, a hřbetem své zjizvené ruky jí otřel slzy z tváří. "Buď hodná, no tak. Buď hodná. Usměj se na mě. A pamatuj. První tanec musíš věnovat spanilému princi. Ale ten druhý bude patřit Peottremu. A tak mi teď ukaž, jak si spolu zatančíme při té pitomé farmářské hopsandě."
Začal nemelodicky pobrukovat, udávaje tak rytmus, a ona vložila svoje drobné ruce do jeho mohutných pracek. Začali společně krokovat, ona se pohybovala jako pápeří a on jako šermíř. Díval jsem se na ně, jak tančí, dívka upírala pohled do jeho očí a muž se jí díval přes hlavu do dáli, kam dohlédl jen on.
Jejich tanec přerušilo zaklepání na dveře. "Vstupte," zavolal Peottre a dovnitř vešla služebná s šaty přehozenými přes ruku. Peottre a Elliania od sebe prudce odstoupili a zůstali stát Kdyby do místnosti vklouzl had, nemohli být ostražitější. Přitom ta žena byla oblečená jako Ostrovanka, jedna z jejich vlastních.
Její chování bylo podivné. Vůbec se nepoklonila. Podržela před sebou šaty, aby si je mohli prohlédnout, a trochu jimi zatřepala, aby se uvolnily sklady na látce. "Narčeska si dnes večer obleče tohle."
Peottre přejel šaty pohledem. Nikdy předtím jsem nic takového neviděl. Byly to ženské šaty, střižené na dítě. Ze světle modré látky, vepředu s hlubokým výstřihem. Bujné krajkoví spolu s několika šikovně nařasenými kanýry měly navodit dojem poprsí, které narčeska ještě neměla. Elliania při pohledu na to zrudla. Peottre zareagoval přiměji. Stoupl si mezi Ellianii a šaty, jako by ji před nimi chtěl uchránit. "Ne. Nevezme."
"Ano. Vezme. Paní preferuje tyhle. Mladému princi to bude připadat velmi atraktivní." Nepředložila to jako názor, ale jako rozkaz.
"Ne. Nevezme. Je to výsměch jejímu postavení. Tohle není oděv hodný narčesky Božích run. Kdyby si to oblékla, byla by to ostuda pro náš mateřský rod." Peottre udělal krok vpřed a jedním rozmáchlým pohybem vyrazil služebné šaty z rukou na podlahu.
Čekal jsem, že se před ním služebná přikrčí nebo že poprosí o prominutí. Místo toho ho zpražila pohledem z očí do očí. Po krátké chvíli řekla: "Pani říká: ‚S Božími runami to nemá co dělat. Tohle jsou šaty, které muži ze Šesti vévodství pochopí. Vezme si je.'" Odmlčela se, jako kdyby přemýšlela, a pak dodala: "Kdyby si to nevzala, váš mateřský rod by se tím octl v ohrožení." A jako by Peottreho čin byl pouhou ukázkou dětinské svéhlavosti, shýbla se a zase zvedla šaty ze země.

Elliania za zády Peottreho vydala hluboký výkřik. Znělo to jako projev bolesti. Když se k ní otočil, nakrátko jsem zahlédl její tvář. Byla stažená do masky strnulé sveřeposti, ale její čelo se náhle orosilo potem a ona zbledla úplně stejně, jako předtím zrudla.
"Přestaň s tím!" zvolal Peottre hlubokým hlasem a já si zprvu myslel, že mluví k děvčeti. Pak se ohlédl přes rameno. Když znovu promluvil, vůbec to nevypadalo, že by mluvil ke služebné. "Přestaň s tím!" zopakoval. "Že se obleče jako kurva, to v naší dohodě nebylo. Nenecháme se k tomu dohnat. Přestaň s tím, nebo ji zabiji a ty tak přijdeš o oči a o uši." S těmi slovy vytáhl zpoza opasku nůž, přistoupil ke služebné a přiložil jí ostří ke krku. Žena nezbledla ani sebou necukla. Klidně stála, oči její třpytily, a skoro se uculovala s pohledem upřeným na jeho hrdlo. Na jeho slova neodpověděla. Vtom se Elliania dlouze, rozechvěle nadechla a poklesla jí ramena. Okamžik nato je zase narovnala a vstoje se napřímila. Neukápla jí ani slza.
Peottre jedním plynulým pohybem vyrval služebné šaty z ruky. Jeho nůž musel být nabroušený jako břitva, protože bez námahy rozčísl přední partie róby. Pohodil zbytky na podlahu a pošlapal je.
"Vypadni!" řekl ženě.
"Jak chcete, milorde, zajisté," zamumlala. Ale v jejích slovech byla ironie, když se otočila a zamířila k odchodu. Nespěchala a on se díval, jak odchází, dokud se za ní dveře nezavřely. Pak se obrátil zpátky k Ellianii. "Ranilo tě to moc, má rybko?"
Jen krátce zavrtěla hlavou, bradu vztyčenou. Lhala statečně, protože vypadala, jako kdyby měla každým okamžikem omdlít.
Tiše jsem vstal. Čelo jsem měl otlačené a zaprášené od opírání o zeď, když jsem je špehoval. Říkal jsem si, jestli Chade ví, že narčeska si našeho prince nechce vzít. Říkal jsem si, jestli ví, že Peottre nepovažuje zásnuby za závazné. Říkal jsem si, jestli ví i to, jaká nemoc trápí narčesku, a říkal jsem si také, kdo ta "Paní" asi je a proč se služebná chovala tak neuctivě. Uložil jsem si své informace do paměti vedle přichystaných dotazů, vzal jsem ranec s oblečením a pokračoval v cestě do Chadeovy věže. Alespoň jsem při tom špehování na chvíli zapomněl na vlastní starosti.
Vystoupal jsem po posledních schůdcích k malinké místnosti na vrcholu věže a zatlačil do dvířek, aby se otevřely. Z nějaké odlehlé části hradu ke mně dolehl útržek nějaké melodie. To pěvci si zřejmě procvičují prsty a ladí nástroje na večerní slavnost. Vystoupil jsem zpoza Regalu s vinnými lahvemi do Chadeovy věžní komnaty. Zadržel jsem dech, potom jsem ramenem zastrčil stojan zpátky na místo a položil vedle něj svůj ranec. Muž sehnutý nad Chadeovým stolem si pro sebe hrdelním hlasem cosi mumlal - rozpoznal jsem souvislý sled stížností a nářků. Hudba při jeho slovech zesílila a tóny byly jasnější. Nehlučně jsem se po pěti schodech přesunul do kouta s krbem a k Verityho meči. Rukou jsem se právě dotkl jílce, když se ke mně otočil. Byl to imbecil, kterého jsem před čtrnácti dny zahlédl na nádvoří u stájí. Nesl podnos naložený různými mísami, s paličkou a čajovým šálkem, a v úžasu ho naklonil a všechno nádobí se svezlo k jednomu konci. Chvatně ho položil na stůl. Hudba zmlkla.
Nějakou dobu jsme ve vzájemném ohromení zírali jeden na druhého. Díky svým pokleslým víčkům vypadal, jako by byl neustále ospalý. Konec jazyka mu trčel ven z úst a zakrýval horní ret. Měl malé uši, které měl přilehlé k hlavě, a přes ně mu trčely kostrbatě zastřižené vlasy. Oděv na něm schlíple visel, rukávy u košile a nohavice u kalhot byly na koncích odstřižené, takže to vypadalo, jako by je měl po někom větším. Postavou byl malý a zavalitý a všechny rozpory na něm byly jaksi alarmující. Zasáhlo mě neblahé tušení. Věděl jsem, že mě nemůže ohrozit, ale nechtěl jsem, aby se dostal do mé blízkosti. Podle způsobu, jakým se na mě mračil, jsem poznal, že naše pocity jsou vzájemné.
"Běž pryč!" řekl hrdelním, přidušeným hlasem.
Nadechl jsem se a zpříma řekl: "Mám dovoleno tady být. A ty?" Už jsem vydedukoval, že to musí být Chadeův sluha, mládenec, který mu sem tahal dříví a vodu a uklízel po něm. Ale nevěděl jsem, nakolik je jeho důvěrníkem, a tak jsem Chadeovo jméno nevyslovil. Starý vrahoun by jistě nebyl tak neopatrný, aby svěřil svá tajemství nějakému imbecilovi.
Ty. Běž pryč. Nevidíš mě!
Zasáhl mě Uměním tak tvrdě, až jsem zavrávoral. Kdybych již neměl mysl zaštítěnou, byl bych určitě udělal, co mi poručil, odešel pryč s tím, že jsem ho nikdy neviděl. Zatímco jsem se stále těsněji uzavíral ve zdech Umění, v koutku mysli jsem se podivil, jestli mi to neudělal už někdy předtím. Kdyby ano,

dokázal bych si na to vůbec vzpomenout?
Nech mě na pokoji! Neubližuj mi! Běž pryč, smrdutý pse!
Byl jsem si jeho druhého výpadu vědom, ale už mě tak nezastrašil. Přesto jsem své hráze nesnížil, abych výpad opětoval. Hlasem, který se třásl, navzdory mé nejlepší snaze zachovat vyrovnaný tón, jsem řekl: "Neublížím ti. Nikdy jsem neměl v úmyslu ti ublížit. Nechám tě na pokoji, pokud si to přeješ. Ale pryč nepůjdu. A nedovolím, abys na mě takto dorážel." Snažil jsem se volit rázný tón, jako někdo, kdo kára dítě za špatné způsoby. Asi neměl ponětí, co dělá, nepochybně používal pouze zbraň, která se mu už předtím osvědčila.
Ale jeho tvář místo zahanbením vzplála vztekem. A taky strachem? Jeho oči, již tak dost malé, skoro zmizely v opuchlém obličeji, když je přivřel. Na okamžik mu zůstala viset brada a jazyk trčel z úst ještě více než předtím. Pak vzal podnos a praštil jím zpátky o stůl, až nádobí na něm poskočilo. "Běž pryč!" Jeho Umění zaznívalo ve vzteklých povelech z jeho úst. "Nevidíš mě!"
Přišmátral jsem k Chadeově křeslu a pevně se v něm usadil. "Já tě vidím," odvětil jsem zpříma. "A pryč neodejdu." Založil jsem si ruce na hrudi. Doufal jsem, že nevidí, jak jsem rozklepaný. "Měl by sis dělat svou práci a předstírat, že ty sám nevidíš mě. A až skončíš, ty sám bys měl odejít pryč."
Nehodlal jsem před ním ustoupit, ani jsem nemohl. Kdybych odešel, viděl by, kudy jsem přišel, a pokud to již nevěděl, rozhodně jsem mu to nechtěl ukazovat. Opřel jsem se v křesle a snažil se vypadat, jako bych tam relaxoval.
Zabodl se do mě pohledem a to, jak zběsile dorážel Uměním na mé zdi, mi nahánělo strach. Byl silný. Pokud byl takhle silný jakožto neškolený, jak mocný by musel být, kdyby se svůj talent naučil ovládat? Byla to děsivá myšlenka. Zíral jsem do vyhaslého krbu, ale koutkem oka jsem ho sledoval. Buďto už se svou prací skončil, nebo se rozhodl, že ji nebude dělat. Každopádně vzal podnos, přešel místnost a odtáhl stojan se svitky. Byl to vchod, který jsem jednou viděl použít Chadea. Zmizel v něm, ale když za ním stojan zapadl zpátky na místo, jeho hlas i jeho Umění ke mně dolehly znovu. Páchneš jako psí hovno. Rozsekám tě a spálím.
Jeho vztek slábl, jako když klesá mořský odliv, a já se pomalu ocital na mělčině. Po nějaké době jsem zvedl obě ruce a přitlačil si je na spánky. Začínalo už mě zmáhat napětí z toho, že jsem se musel tak dlouhou dobu obemykat neprodyšnými zdmi, ale ještě jsem si netroufal ve své ostražitosti polevit. Kdyby vycítil, že polevuji, kdyby se rozhodl mě zasáhnout nějakou sugescí, padl bych jí za oběť, stejně jako Dutiful padl za oběť impulsivnímu povelu, že se mnou nemá bojovat. Obával jsem se, že v jeho mysli je ten příkaz stále otištěn.
A to byla další obava, kterou jsem se musel zaobírat. Ještě pořád ho ten povel svazuje? Tehdy jsem se odhodlal, že musím zjistit, jak svůj povel vštípený Uměním odvolat. Věděl jsem, že kdybych to neudělal, brzy by se stal překážkou pro skutečné přátelství mezi námi. Pak jsem se zamyslel nad tím, zda si je princ vědom toho všeho, co jsem mu způsobil. Byla to nešťastná náhoda, řekl jsem si, a pak jsem svoji lež zavrhl. To výbuch mého vzteku vtiskl ten povel do princovy mysli. Zahanbovalo mě, že jsem to udělal, a čím dříve to odstraním, tím lépe pro nás pro oba.
Matně jsem si znovu začal uvědomovat hudbu. Zkusmo jsem zašmátral kolem. Jak jsem postupně snižoval své zdi, hudba v mé mysli sílila. Když jsem si zacpal rukama uši, nemělo to žádný vliv. Hudba vysílaná Uměním. Takovou věc jsem si nikdy nedokázal ani představit, ale ten imbecil to dělal. Když jsem odtáhl svou pozornost, melodie přešla do šelestivého závoje myšlenek, které se pokaždé vyskytovaly na pokraji mého Umění. Většinou to bylo beztvaré šeptání, odposlechnuté myšlenky lidí, kteří měli dostatečně silný talent, aby své nejnaléhavější myšlenky vyslali na vlnách Umění do éteru. Když jsem se na ně zaměřil, mohl jsem z jejich myslí občas zachytit celé myšlenky a obrazy, ale nebyli v Umění tak silní, aby mě vzali na vědomí, natož aby odpověděli. Tento imbecil byl jiný. Hučel v něm plamen Umění, ta hudba představovala žár a dým jeho nezkrotného talentu. Nesnažil se to skrývat, možná ani nevěděl, jak to skrýt, nebo měl nějaký důvod, aby to dělal.
Uvolnil jsem se, udržuje kolem sebe pouze zeď, jež chránila mé soukromé myšlenky před Dutifulovým rozvíjejícím se talentem k Umění. Pak jsem zasténal a dal hlavu do dlaní, zatímco mi lebku rozezněla bolest způsobená Uměním.

* * *

"Fitzi?"
Vzal jsem na vědomí Chadeovu přítomnost těsně předtím, než se dotkl mého ramene. Ale přesto jsem se při procitnutí ulekl a zvedl ruce, jako bych se chystal odrazit úder.
"Co tě trápí, chlapče?" zeptal se mě a vzápětí se naklonil blíž, aby na mě viděl zblízka. "Oči máš krvavé! Kdy jsi naposledy spal?"
"Právě teď, myslím." Pokusil jsem se o chabý úsměv. Prohrábl jsem si rukama ostříhané vlasy. Byly splácnuto a přilepené potem k hlavě. Vybavoval jsem si pouze letmé útržky z toho děsivého setkání.
"Potkal jsem tvého sluhu," řekl jsem mu roztřeseně.
"Thicka?*) Ach. No, není to zrovna nejchytřejší chlapík na hradě, avšak pro mé účely se výborně hodí. Těžko může prozradit nějaká má tajemství, když nemá dost rozumu na to, aby to poznal, když o nějaké zakopne. Ale dost už o něm. Jen co mě zastihl vzkaz lorda Goldena, vyrazil jsem sem v naději, že tě tu ještě zastihnu. Co máš o Piebaldech ve městě Buckkeep?"
"Tohle ti napsal do toho vzkazu?" rozlítil jsem se.
"Tak podrobně se nešířil. Napsal jen tolik, abych z toho pochopil smysl. A teď už povídej."
"Minulou noc. dnes ráno mě sledovali. Aby mi nahnali strach a naznačili, že vědí, kdo jsem. Můžou si mě kdykoli najít. Chade. Nechme to ještě chvíli být. Věděl jsi, že tvůj sluha - jakže se to jmenuje? Thick? Věděl jsi, že Thick má vlohy -"
"K čemu? K rozbíjení šálků?" Stařec si odfrkl, jako kdybych mu řekl nějaký špatný vtip. Ztěžka vzdychl a znechuceně pokynul směrem k vyhaslému krbu. "Má mi v krbu každý den rozdělat nevelký oheň. A v polovině případů na to zapomene. O čem to vůbec mluvíš?"
"Thick má vlohy k Umění. Silné vlohy. Málem mě srazil na zem, když jsem ho tu náhodně překvapil. Kdybych neměl mysl zaštítěnou před Dutifulem, myslím, že by mi z hlavy odpálil všechny mé myšlenky. ‚Běž pryč,' řekl mi, a ‚Nevidíš mě.' A potom .Neubližuj mi.' A Chade, víš, mám takový dojem, že to dělal už předtím. I mně. Jednou, na nádvoří, jsem viděl pár chlapců, jak si z něj utahují. A slyšel jsem, skoro jako by to někdo řekl nahlas, .Nevidíš mě'. A pak si šli všichni čeledíni po svých a poté už si nevybavuji, že bych ho tam více viděl."
Chade se zvolna svezl do mého křesla. Natáhl se a uchopil mě za jednu ruku, jako kdyby tím má slova měla být srozumitelnější. Nebo se snad chtěl přesvědčit, jestli nemám horečku. "Thick má v krvi Umění," řekl opatrně. "To mi tím chceš říci."
"Ano. Je v tom primitivní a neskolený, ale Umění v něm žhne jako vatra. S něčím takovým jsem se nikdy předtím nesetkal." Zavřel jsem oči, přiložil si dlaně na spánky a snažil se stlačit svoji lebku zpátky dohromady. "Mám pocit, jako kdybych dostal výprask."
Chade chvíli nato rozmrzele řekl. "Tumáš. Zkus ještě tohle."
Vzal jsem si studenou mokrou látku, již mi nabídl, a položil si ji přes oči. Věděl jsem už své, než abych po něm žádal něco silnějšího. Ten paličatý stařec si vzal do hlavy, že mé drogy proti bolesti by mohly podlomit mou schopnost naučit Dutifula Umění. Bylo tudíž zbytečné toužit po úlevě, kterou mi mohla přinést elfí kůra. Pokud na hradě Buckkeep ještě nějaká zůstala, určitě ji dobře ukryl.
"Co s tím mám dělat?" zamumlal a já nadzvedl cíp obkladu, abych na něj viděl.
"S čím?"
"S Thickem a Uměním."
"Dělat? Co můžeš dělat? Ten imbecil to prostě má v sobě."
Chade se opět posadil. "Podle toho, co jsem zjistil při překladech starých svitků o Umění, se tím pro nás stává něčím na způsob hrozby. Je to živelný talent, neskolený a k tomu nedisciplinovaný. Svým Uměním může bezděčně rušit Dutifula, zrovna když se v něm bude cvičit. Ve vzteku může Umění použít proti ostatním lidem, je zřejmé, že to už udělal. A navíc říkáš, že je silný. Je silnější než ty?"
Zvedl jsem jednu ruku v marném gestu. "Nemám jak to zjistit. Můj talent byl vždycky nevyzpytatelný, Chade. A já neznám žádný způsob, jak to poměřit. Pravda ovšem je, že jsem se nikdy necítil tak ohrožený od doby, co proti mně obrátila svoji kolektivní sílu celá Galenova koterie."
"Mmh." Zaklonil se v křesle a hleděl zamyšleně do stropu. "Nejrozumnější by asi bylo prostě se ho

zbavit. Laskavě, samozřejmě. Není jeho chyba, že nás ohrožuje. O něco méně radikálnější by bylo začít ho dopovat elfí kůrou, abychom jeho talent otupili nebo zničili. Ale protože ani tvé neopatrné užívání této byliny během posledních deseti let z tebe kompletně nevypláchlo vlohy k Umění, mám v její účinnost menší víru než pisatelé svitků o Umění. Ale přikláním se k třetí cestě. Možná poněkud riskantnější. Říkám si, jestli právě to mě na tom neláká, neboť možnosti jsou zde stejně velké jako rizika."
"Školit ho?" Při pohledu na Chadeův zdráhavý úsměv jsem zasténal. "Chade, jen to ne. Ani my dva toho nevíme tolik, abychom měli jistotu, že to bezpečně naučíme Dutifula, a to je prosím učenlivý chlapec bystré mysli. Tenhle tvůj Thick je vůči mně už nepřátelsky naladěný. Z jeho urážek jsem pojal obavy, že nějak zjistil, že jsem nadaný Moudrostí. A to, co se naučil sám, je dost přesvědčivé, aby to pro mě bylo nebezpečné, pokud se ho pokusím naučit víc."
"Pak si myslíš, že bychom ho měli zabít? Nebo jeho talent ochromit?"
V žádném případě jsem nechtěl, aby to rozhodnutí spočívalo na mně. Ani jsem nechtěl vědět, že takové rozhodnutí proběhne, jenomže už to tu bylo zase, vězel jsem až po krk ve farseerovských piklech.
"Myslím, že ani jedno z toho," zamumlal jsem. "Nemůžeme ho prostě poslat někam daleko odsud?"
"Zbraň, kterou dnes odhodíme, budeme mít zítra u krku," opáčil neúprosně Chade. "Právě proto se král Shrewd kdysi dávno rozhodl ponechat si svého nelegitimního vnuka blízko po ruce. V případě Thicka musíme učinit ten samý druh rozhodnutí. Využít ho, nebo ho zneškodnit. Žádná střední cesta není."
Napřáhl ke mně jednu ruku, dlaní nahoru, a dodal: "Jak jsme to viděli u Piebaldů."
Nevím, jestli to mínil jako výtku vůči mně, ale přesto mě jeho slova zabolela. Opřel jsem se v křesle a nechal si mokrou látku sklouznout na oči.
"Co bys po mně vlastně chtěl? Abych je všechny pozabíjel, nejen Piebaldy, kteří odlákali prince pryč, ale i starší ze Staré krve, kteří nám přispěchali na pomoc? A pak také královninu lovčí? A pak rodinu Bresingů? A Sydel, snoubenku mladého Civila Bresingy, a -"
"Já vím, já vím," přerušil mne, když jsem mu vyjmenovával rozšiřující se okruh případných vražd, které by přesto nemohly úplně ochránit naše tajemství. "Ale přesto, vidíš to sám. Ukázali nám, že jsou rychlí a schopní. Byl jsi zpátky na Buckkeepu sotva dva dny, a oni už tě sledovali a byli na tebe nachystaní. A mám pravdu, když řeknu, že minulou noc to bylo poprvé, co ses odvážil do města?" Na mé kývnutí pokračoval: "A oni si tě okamžitě našli. A postarali se, abys věděl, že o tobě vědí. Záměrně zahraný gambit." Zhluboka se nadechl a já viděl, jak o tom intenzivně přemýšlí a snaží se rozluštit, jaký vzkaz nám chtěli sdělit. "Vědí, že princ je nadaný Moudrostí. Vědí to i o tobě. Mohou kohokoli z vás zničit, kdykoli se jim zlíbí."
"To jsme přece už věděli. Myslím, že tohle bylo myšleno jinak." Nadechl jsem se, utřídil si myšlenky a stručně jsem mu popsal své střetnutí s Piebaldy. "Teď už to vidím v odlišném světle. Chtěli, abych se vyděsil a začal přemýšlet o tom,
co mám udělat, abych byl před nimi v bezpečí. Mohu pro ně představovat buď hrozbu, kterou eliminují, nebo jim mohu být užitečný." Takhle přesně jsem to předtím neviděl, jenže nyní mi to připadalo jako jasný logický závěr. Vyděsili mě a pak mě nechali jít, abych měl čas si uvědomit, že je absolutně nemohu všechny pozabíjet. Nebylo možné zjistit, kolik jich v současnosti zná mé tajemství. Jediný způsob, jak bych mohl přežít, bylo stát se pro ně užitečný. Co by po mně mohli chtít? "Možná jako zvěd na hradě Buckkeep. Nebo jako zbraň v hradních zdech, někdo, koho by mohli obrátit proti Farseerům zevnitř."
Chade nenucené sledoval tok mých úvah. "Nerozhodli bychom se pro to samé taky? Hm. Asi ano. Radím ti, abys byl aspoň po nějaký čas ostražitý. Ale také otevřený. Buď připraven na to, že tě znovu kontaktují. Zjisti, co požadují a co nabízejí. Bude-li to nutné, nech je, ať si myslí, že prince zradíš."
"Mám se jim nabízet jako návnada." Posadil jsem se zpříma a sundal si látku z očí.
Koutkem úst mu zaškubal úsměv. "Přesně tak." Napřáhl ke mně ruku a já mu mokrý obklad podal. Natočil hlavu úkosem a kriticky si mne přeměřil. "Vypadáš hrozně. Hůř než muž, který se vrací z týdenní pitky. Bolí to hodně?"
"Zvládnu to," odvětil jsem nevrle.
Spokojeně si sám pro sebe kývl. "Obávám se, že budeš muset. Aleje to pokaždé slabší, nemám pravdu? Tvé tělo se učí, jak se s tím vypořádat. Myslím si, že to může být stejné, jako když si šermíř trénuje svaly, aby vydržely hodiny výcviku."

S povzdechem jsem se předklonil, abych si promnul pálící oči. "Myslím, že je to spíše tak, jako když se bastard učí snášet bolest."
"Inu. Ať už je to jakkoliv, jsem potěšen." Jeho odpověď byla rázná. Od toho starce se mi žádného soucitu nedostane. Vzápětí vstal. "Běž a dej se do pořádku, Fitzi. Něco sněz. A hleď, ať jsi všude vidět. Choď ozbrojený, avšak ležérně." Odmlčel se. "Určitě si ještě pamatuješ, kde mám uschované svoje jedy a nástroje. Vezmi si vše, co potřebuješ, ale zanech mi tam seznam, abych mohl svého učně pověřit doplněním inventáře."
Neodpověděl jsem, že si nevezmu nic, že už nejsem nájemný vrah. I když jsem již myslel na to, že by se mi mohly hodit jeden či dva druhy prášku, kdybych se ocitl v přečíslení jako dnešního rána. "A kdy se s tím tvým novým učněm setkám?" zeptal jsem se jakoby nic.
"Už se stalo," usmál se Chade. "A kdy se dozvíš, kdo můj nový učeň je? Jsem si jist, že ani pro jednoho z vás by to nebylo dobré či příjemné. Stejně jako pro mě. Fitzi, chci tě požádat, abys byl v té věci čestný. Ponech mi to tajemství a nesnaž se kolem toho slídit. Věř mi, že je lepší nechat to být."
"Když mluvíš o slídění, měl bych ti říci ještě o jedné věci. Cestou po schodech sem jsem se zastavil a uslyšel jsem hlasy. Nahlédl jsem do pokoje narčesky. Mám pár informací, o něž bych se s tebou myslím měl podělit."
Natáhl ke mně hlavu. "To zní lákavě. Vskutku lákavě. Ale nepodařilo se ti mne úplně zmást. Dej mi svůj slib, Fitzi, dříve než se mě pokusíš odvést k úvahám o jiných věcech."
Abych pravdu řekl, nechtěl jsem mu ho dát. Nešlo jenom o zvědavost, která mne spalovala, ani jakýsi druh žárlivosti. Bylo to v rozporu se vším výcvikem, který mi ten stařec v minulosti udělil. Snaž se zjistit všechno, co se kolem tebe děje, učil mne kdysi. Nikdy nevíš, co by se ti mohlo hodit. Jeho zelené oči se na mě zlověstně upíraly, až jsem před jeho pohledem sklopil zrak. Zavrtěl jsem hlavou, ale řekl jsem: "Slibuji, že se nebudu záměrně pokoušet odhalit totožnost tvého nového učně. Ale smím se zeptat na jednu věc? Ví on o mně, o tom, kým a čím jsem byl?"
"Chlapče můj, já nikdy neprozrazuji tajemství, která nejsou výlučně moje."
Mírně jsem vydechl úlevou. Bylo by nepříjemné představovat si, že mě někdo na hradě sleduje s vědomím, kdo jsem, ale mému zraku zůstává skryt. Alespoň jsem byl s tím novým učněm na stejné rovině.
"A nyní. Co ta narčeska?"
A tak jsem mu o tom referoval, i když jsem si dávno nemyslel, že to tak někdy zase bude. Stejně jako v dětství jsem mu odříkával přesně ta slova, která jsem zaslechl, a on mě poté zpovídal ohledně toho, co by mohla podle mého mínění znamenat. Otevřeně jsem mu řekl: "Nevím, jaké postavení ten muž zastává v delegaci narčesky u královny Kettricken. Ale mám dojem, že se necítí být vázán zásnubním slibem, a v rámci poučení to děvče ujistil, že ani ona se nemusí cítit zavázaná."
"To mi připadá velmi zajímavé. Je to velmi cenná informace, Fitzi, nepochybně. I ta jejich záhadná služebná mi vrtá v hlavě. Až ti to čas dovolí, mohl by ses na ně podívat znovu a dát mi vědět, co jsi zjistil."
"Nemohl by to udělat tvůj nový učeň?"
"Už zase slídíš a dobře to víš. Ale tentokrát ti odpovím. Ne. Můj učeň není zasvěcen do existence sítě tajných chodeb na hradě o nic více, než jsi byl dříve ty. Tohleto učňům nepřísluší vědět. Mají co dělat, aby uhlídali sami sebe a svá vlastní tajemství i bez toho, že bych se jim svěřil s těmi svými. Ale myslím si, že bychom mého učně měli pověřit, ať se zaměří na tu služebnou. V této nové hádance, kterou jsi mi uložil, ve mně právě tato postava budí největší obavy. Ale o špionážních chodbách a tajných cestách po Buckkeepu nadále víme jen my dva. Takže -" a tu mu ústa zkřivil podivný úsměv "- si myslím, že by ses mohl začít pokládat za novopečeného tovaryše. Samozřejmě tím nechci říci, že bys byl stále úkladný vrah. Oba víme, že už to tak není."
Tím žertíkem mě zasáhl na dost choulostivém místě. Nechtěl jsem pomýšlet na to, jak hluboko jsem zase vklouzl do svých starých rolí zvěda a nájemného vraha. Už jsem zabíjel pro svého prince, a to hned několikrát. Bylo to v zápalu vzteku, kdy jsem bránil sám sebe a zachraňoval prince Dutifula. Budu pro Farseery zabíjet zase, tentokrát potají, jedem a s chladným vědomím nutnosti? Nejvíc mne na té otázce rozrušilo, že jsem si ji nedokázal zodpovědět. Strhl jsem své úvahy produktivnějším směrem.

"Kdo je ten muž v pokoji narčesky? Myslím kromě toho, že je to její strýc Peottre."
"Ach. Svou otázkou sis už bezděčně odpověděl. Je to její strýc, bratr její matky. To na Ostrovech podle starých zvyků bývalo víc, než kdyby to byl její otec. Pro ně byla důležitá linie matky. V životech dětí byli důležitými muži bratři dotyčné ženy. Manželé se připojovali ke klanům svých žen a děti braly za své klanové symboly svých matek."
Při jeho slovech jsem mlčky pokyvoval hlavou. Během války s rudými loděmi jsem přečetl všechny svitky o Ostrovanech, které se nacházely v buckkeepské knihovně, jenom abych přišel na to, proč proti nám válčí. Rovněž jsem sloužil po boku odpadlických ostrovanských válečníků na válečné lodi Rurisk a od nich jsem pochytil něco o jejich zemích a zvycích. Co Chade nyní říkal, to souhlasilo s mými informacemi, které jsem na dané téma měl.
Chade se zamyšleně zatahal za bradu. "Když se na nás obrátil Arkon Bloodblade s touhle nabídkou spojenectví, měl podporu svého Hetgurdu. Akceptoval jsem to a akceptoval jsem taky to, že jako Ellianiin otec může sjednat její sňatek. Myslel jsem, že Ostrované již možná upustili od svých matriarchálních zvyků, jenže nyní si říkám, jestli je rodina Ellianie stále nedodržuje. Ale proč tady potom není žádná ženská příbuzná, aby hovořila v zastoupení Ellianie a aby sjednala zasnoubení? Vypadá to, že jednání vede Arkon Bloodblade. Peottre Blackwater vystupuje jako doprovod narčesky a její tělesný strážce. Ale nyní zjišťuji, zejí dělá i poradce. Hm. Je možné, že naše pozornost projevená jejímu otci nebyla na místě, teď vidím, že větší úcta náleží Peottremu." Svraštil čelo, zatímco si v duchu spěšně korigoval svoje názory na nabídku k sňatku. "O té služebné jsem věděl. Myslel jsem, že to bude důvěrnice narčesky, snad její stará chůva nebo chudá příbuzná. Ale z tvých odposlechnutých informací vyplývá, že je ve sporu jak s Ellianií, tak s Peottrem. Tady něco nehraje, Fitzi." Chade ztěžka vzdychl a neochotně si přiznal chybu: "Myslel jsem, že sňatek sjednáváme s Bloodbladem, Ellianiným otcem. Možná že bych měl více vědět o rodině Ellianiiny matky. Ale pokud Ellianii nabízejí ve skutečnosti oni, není pak Bloodblade hlupák, nebo loutka? Disponuje vůbec nějakou opravdovou autoritou?"
Čelo měl ve svém zamyšlení hluboce zbrázděné, zatímco o těch věcech přemítal. Já si najednou uvědomil, že ohrožení mé osoby ze strany Piebaldů se mezitím scvrklo na druhořadý problém, který podle Chadea dokážu zvládnout převážně sám. Nemohl jsem říci, zda mi jeho důvěra lichotí nebo zda jsem nebyl degradován na podřadnou figurku ve hře. Chvíli nato mě Chade vytrhl zpátky z mých úvah. "Nuže. Myslím si, že prozatím toho víc nerozluštíme. Předej svému pánovi, Tome Badgerlocku, moji nejvřelejší omluvu. Pověz mu, že mi bolest hlavy zabraňuje, abych se dnes odpoledne těšil z jeho milé společnosti, ale že můj princ toto pozvání s převelikou radostí přijme. Dutiful tak může strávit chvíli s tebou, kvůli čemuž mě pořád otravuje. Nemusím ti připomínat, abys byl v kontaktu s chlapcem diskrétní. Nechceme přece vzbudit nějaké spekulace. A navrhuji, abyste si vyjeli buď do míst, kde budete mít zajištěno soukromí, nebo někam, kde bývá hodně lidí a kde by Piebaldové museli projevit velkou smělost, aby s tebou navázali kontakt. Abych pravdu řekl, nevím, kterou volbu bych ti měl doporučit jako moudřejší." Nadechl se a jeho tón se změnil. "Fitzi. Nepodceňuj vliv, který na prince máš. Při našich soukromých rozhovorech o tobě mluví otevřeně, s obdivem. Nejsem si jist, zda od tebe bylo rozumné, že jsi mu odhalil své spojení se mnou, ale už se stalo. Nehledá u tebe pouze vedení při výuce Umění, ale i mužskou radu ve všech aspektech jeho života. Buď opatrný. Jedno tvé neobezřetné slovo by mohlo způsobit, že se princ dá cestou, po které by se za ním žádný z nás nemohl bezpečně vydat. Prosím tě, mluv pozitivně o jeho snoubence a povzbuď ho, ať se s dobrou vůlí chopí svých královských povinností. A co se týče Piebaldů, kteří tě ohrožují… řekl bych, že dnešek není zrovna nejlepší den na to, abys hocha zatížil obavami o tvou osobu. Už tak by se někteří mohli podivovat tomu, že se náš princ v tak důležitý den svého života rozhodl pro vyjížďku s cizím šlechticem a jeho tělesným strážcem." Náhle se odmlčel. "Ne že bych se ti pokoušel diktovat, jak se máš k princi chovat. Vím, že jste mezi sebou navázali vlastní specifický vztah."
"To je ovšem velice správné," řekl jsem a snažil se, aby to neznělo stroze. Pravdu říci, když zahájil svůj dlouhý výčet direktiv, na okamžik jsem pocítil úzkost. Nyní jsem se zhluboka nadechl. "Chade. Jak už jsi řekl, chlapec u mne hledá mužskou radu. Já nejsem pochlebník ani poradce. Kdybych se pokoušel kormidlovat Dutifula výlučně tak, aby to vyhovovalo záměrům Šesti vévodství…" Nechal jsem svá slova vyznít do ztracena, než abych mu řekl, že takový kurs by byl pro nás pro všechny

nesprávný. Odkašlal jsem si a pokračoval: "Chci být k Dutifulovi za všech okolností upřímný. Požádá-li o radu, povím mu, co si skutečně myslím. Ale jinak si nemyslím, že bys musel chovat takové obavy. Kettricken svého syna vycepovala. Myslím, že na své dobré vychování nezapomene. Co se mne týče, myslím si, že chlapec nechce ani tak to, aby mu někdo něco říkal, jako spíše to, aby mu někdo naslouchal. Já dnes budu naslouchat. A pokud jde o mé dnešní ranní setkání s Piebaldy, nevidím důvod, aby se o něm Dutiful zrovna teď dozvěděl. Mohu ho varovat, aby je ze svých úvah úplně nevypouštěl. Je to každopádně síla, se kterou je nutno počítat. Což mě přivádí k mé vlastní otázce. Budou na princově zásnubním obřadu přítomni i Bresingové?"
"Předpokládám, že ano. Byli pozváni a očekáváme, že během dneška dorazí."
Poškrábal jsem se za krkem. Bolest hlavy nepolevovala, ale měl jsem dojem, že přechází v obyčejný bolehlav, takový, který nezpůsobuje Umění. "Kdyby ses se mnou podělil o své informace, rád bych věděl, kdo je doprovází a na jakých koních jedou, jaká lovecká zvířata je doprovázejí, například sokoli, i domácí mazlíčci. To všechno do nejmenších zjistitelných podrobností. Och, a ještě jednu věc. Myslím, že bychom měli k těmto komnatám postavit nějakého krysaře nebo fretku, něco malého a lehkonohého na hlídám před krysami a ostatní havětí. Jedno z těch s lidmi spřízněných zvířat, na něž jsem dnes ráno narazil, byla krysa, nebo možná lasička či veverka. Takové stvoření by mohlo být na hradě všestranným zvědem."
Chade se zatvářil poněkud zděšeně. "Myslím, že opatřím tretku. Jsou tišší než psi krysaři a mohla by tě provázet po chodbách." Naklonil hlavu úkosem. "Hodláš si ho vzít jako spřízněné zvíře?"
Při té otázce jsem sebou trhl. "Ale Chade. Takhle to přece nefunguje." Musel jsem si připomenout, že mi tu otázku položil z nevědomosti, nikoli z cynismu. "Připadám si jako čerstvý vdovec. Zrovna teď nemám žádnou potřebu spojit se s nějakým zvířetem."
"Odpusť, Fitzi. Je pro mne těžké tohle pochopit. Ta slova možná vyzní divně, ale nechtěl jsem znevážit jeho památku."
Změnil jsem téma. "Dobře. Nejlepší bude, když se teď dám do pořádku, čeká-li mne dnes odpoledne vyjížďka s princem na koních. A oba bychom se měli zamyslet nad tím, co si počneme s tím tvým sluhou."
"Myslím, že domluvím setkání všech nás tří. Ovšem že ne na dnešek, ani na dnešní večer. Možná ani na zítřek. Zrovna teď je třeba úspěšně zvládnout zásnubní obřad. Na tom se nesmí nic zpackat. Myslíš, že ta věc s Thickem může počkat?"
Pokrčil jsem rameny. "Myslím, že bude muset. Jinak přeji mnoho štěstí." Zvedl jsem se k odchodu a přitom jsem vzal mísu s vodou a mokrý obklad, že je uklidím.
"Fitzi." Jeho hlas mne zastavil. "Víš, neřekl jsem ti to přímo, ale měl bys teď tuhle komnatu pokládat za svou vlastní. Vím, že muž ve tvé pozici občas potřebuje nějaké místo v soukromí. Budeš-li chtít něco změnit… umístění postele, věšáky, nebo budeš-li tu chtít nechávat jídlo či zásobu brandy. Cokoli… dej mi vědět."
Při téhle nabídce mě zamrazilo v zádech. Nikdy jsem nechtěl, aby mi tahle vražednická dílna patřila. "Ne. Děkuji ti, ale ne. Prozatím nechme všechno tak, jak to je. Ačkoli bych si tu nahoře mohl nechat pár svých věcí. Verityho meč, soukromé věci."
Přikývl a já v jeho očích zahlédl potlačovanou lítost. "Pokud si to přeješ, je to v pořádku. Prozatím," připustil. Kritickým zrakem si mne přeměřil, ale hlas měl velmi mírný, když dodal: "Vím, že stále truchlíš. Ale i to ostříhání vlasů jsi měl nechat na mně nebo na někom jiném. Takhle na sebe zbytečně poutáš pozornost."
"Postarám se o to sám. Ještě dnes. Och. A ještě něco." Bylo zvláštní, jak tahleta první urgentní obava mohla být z mé mysli skoro vytlačena ostatními starostmi. Nadechl jsem se. Teď pro mne bylo ještě obtížnější svěřit se mu se svou neopatrností. "Byl jsem pošetilý, Chade. Když jsem odjížděl ze své chalupy, čekal jsem, že se tam brzy zase vrátím. Nechal jsem tam pár věcí… možná nebezpečných věcí. Svitky, na které jsem zaznamenal své vlastní myšlenky, jakož i historii probouzení draků, která je snad až příliš přesná na to, aby ji mohl číst někdo jiný. Potřebuji se tam vrátit, brzy, abych ty svitky buď ukryl na bezpečnějším místě, nebo zničil."
Zatímco jsem mluvil, jeho tvář zvážněla. Nyní dlouze vydechl. "Některé věci je lepší papíru nesvěřovat,"

poznamenal tiše. Ačkoliv to byla pouze mírná výtka, přesto mne zabolela. Upíral zrak do zdi, ale zdálo se, že hledí do dáli. "Ale přiznávám, že podle mého mínění je cenné mít někde zaznamenanou pravdu. Jen pomysli, jak by to pomohlo Veritymu na jeho výpravě k Elderlingům, kdyby se byl dochoval jenom jeden pečlivě sepsaný svitek. A tak si vyzvedni svoje spisy, chlapče, a přivez je sem do bezpečí. Radím ti, abys s odjezdem pár dní počkal. Piebaldové možná budou předpokládat, že se budeš chtít ukrýt. Kdybys vyrazil teď, je pravděpodobné, že by se někdo vydal za tebou. Dovol, abych dobu a způsob tvého odjezdu zařídil sám. Chceš, abych s tebou poslal pár spolehlivých mužů? Nevěděli by, kdo jsi ani pro co si jedeš, pouze to, že ti mají být ku pomoci."
Zamyslel jsem se nad tím, ale potom jsem zavrtěl hlavou. "Ne. Už tak dost jsem svá tajemství v mnoha ohledech ohrozil. Postarám se o to sám, Chade. Ale mám ještě jednu starost. Myslím, že stráže u buckkeepských bran jsou až příliš laxní. Když tu teď máme Piebaldy a princovy zásnuby a ostrovanskou návštěvu, myslím, že by měly být bdělejší."
"Myslím, že i na to bych měl dohlédnout. Zvláštní. Myslel jsem, že když tě přesvědčím, abys šel sem, ulehčíš mi trochu od mé práce a mně jako starému muži zůstane více času. Místo toho to vypadá, jako kdybys mi chtěl přidělat více starostí a povinností. Ne, nedívej se na mě takhle… myslím, že je to k dobru věci. Práce, říkají staří lidé, udržuje člověka mladého. Ale možná to staří lidé říkají jen proto, že vědí, že musejí v práci pokračovat. A teď už běž, Fitzi. A hleď, abys mi neodhalil nějaké další krize, ještě než den skončí."
A tak jsem ho tam zanechal v křesle u studeného krbu, vypadal zamyšlený a jaksi i spokojený sám se sebou.

3 Dozvuky

Oné noci, kdy podlý Bastard nadaný Moudrostí zavraždil krále Shrewda v jeho komnatě, rozhodla se budoucí královna a horalská žena následníka trůnu Verityho opustit bezpečí hradu Buckkeep. Sama a těhotná, uprchlá do studené a nehostinné noci. Někteří tvrdí, že šašek krále Shrewda, v obavě o svůj vlastní život, si vyprosil její ochranu a doprovázel ji, ale to může být jen hradní legenda, aby se vysvětlilo jeho zmizeni té noci. S tajnou pomoci těch, kdo stranili její věci, královna Kettricken překročila hranice Šesti vévodství a vrátila se do své domoviny v Horském království. Tam se sama pokusila vypátrat, co se stalo s jejím manželem, následníkem trůnu Veritym. Pokud totiž žije, uvažovala, je nyní právoplatným králem Šesti vévodství a jejich poslední nadějí v boji proti loupeživým rudým lodím.
Dorazila do Horského království, ale její manžel tam nebyl. Bylo jí řečeno, že opustil Jhaampe a pokračoval ve výpravě. Od té doby o něm nikdo nic neslyšel. Vrátila se pouze hrstka jeho mužů, ale cestou pozbyli rozum a někteří měli zranění jako z boje. Její srdce si zoufalo. Po nějaký čas se ukrývala mezi svým rodným lidem. Jednou z tragédií, jež ji potkaly během její svízelné cesty, bylo to, že porodila mrtvého následníka trůnu Šesti vévodství. Říká se, že tato rána posílila její odhodlání najít svého krále, poněvadž kdyby to neudělala, jeho linie by vymřela spolu s ním a trůn by připadl pretendentu Regalovi.
Královna Kettricken, jež měla ve svém vlastnictví kopii mapy, od které si král Verity sliboval, že ho zavede do země Elderlingů, vyrazila na cestu za ním. V doprovodu své věrné pěvkyně Starling Birdsong a několika sluhů vedla královna svoji skupinu stále hlouběji do království hor. Trollové, trpaslíci a záhadná kouzla těchto hrůzostrašných končin, to byly jen některé z řady překážek, jimž cestou čelila. Nicméně nakonec se úspěšně dostala do země Elderlingů.
Bylo to strastiplné hledání, ale nakonec dorazila do utajeného hradu Elderlingů, obrovského sídla, jež bylo celé vystavěno z černého a stříbrného kamene. Tam zjistila, že její král přesvědčil dračího krále Elderlingů, aby přišel nápomoc Šesti vévodstvím. Tentýž dračí král, který se rozpomenul na dávnou přísahu zavazující Elderlingy ke spojenectví se Šesti vévodstvími, poklekl před královnou Kettricken a králem Veritym na koleno. Na hřbetě pak zanesl domů nejenom krále Verityho a královnu Kettricken, ale i oddanou pěvkyni Starling Birdsong. Král Verity nechal svoji královnu a její pěvkyni bezpečně dopravit na hrad Buckkeep. Ale ještě než ho jeho věrní poddaní stačili přivítat, ještě než se jeho lidé vůbec dozvěděli, že se vrátil, znovu odletěl. S mečem planoucím ve slunečních paprscích nasedl na dračího krále Elderlingů a společně se vznesli k nebesům, aby vyrazili do války proti rudým lodím.

Po zbytek toho dlouhého, triumfálního a krvavého období král Verity vedl své spojence Elderlingy v boji proti rudým lodím. Kdykoli jeho lidé spatřili na obloze démantově třpytivá křidla draků, věděli, že jejich král je s nimi. Když králova vojska udeřila na nepřátelské bašty a loďstvo, jeho loajální vévodové se semkli, následujíce jeho příkladu. Jen několik málo rudých lodí, které nebyly zničeny v boji, uprchlo od našich břehů, aby přinesly na Ostrovy zprávu o Farseerově hněvu. Jakmile byly naše břehy očištěny od loupeživých vetřelců a v Šesti vévodstvích znovu zavládl mír, král Verity dostál slibu, který Elderlingům dal. Odplatou za jejich pomoc byl povinován tím, že s nimi zůstane žít v jejich vzdálené zemi a do Šesti vévodství se nikdy nevrátí. Někteří tvrdí, že náš král utrpěl v posledních dnech války s rudými loděmi smrtelné zranění a že Elderlingové si odnesli pouze jeho tělo. Tito lidé věří, že tělo krále Verityho, třpytící se zlatem, spočívá v ebenové hrobce uvnitř obrovské jeskyně v jejich horském hradu. Tam Elderlingové navždy vzdávají hold tomuto statečnému muži, který vše obětoval pro to, aby svému lidu přivedl pomoc. Avšak jiní říkají, že král Verity stále žije, veleben a oslavován v království Elderlingů, a že kdyby se Šest vévodství někdy zase ocitlo v nouzi, vrátí se i se svými herojskými spojenci, aby pomohl svému lidu.

"KRÁTKÁ VLÁDA VERITYHO FARSEERA,"
PÍSAŘ NOLUS

Vrátil jsem se do své zatuchlé a potemnělé cely. Jakmile jsem uzavřel vstup do tajné chodby, otevřel jsem dveře do šaškových komnat v naději, že si vychutnám alespoň trochu přirozeného světla. Moc mi to nepomohlo, ale stejně tu nebylo skoro co dělat. Ustlal jsem si lůžko a rozhlédl se po své asketické místnosti, jež byla nyní bezpečně anonymní. Mohl by tu žít kdokoli. Nebo taky nikdo, pomyslel jsem si jízlivě. Před odchodem jsem si připnul svůj škaredý meč a zkontroloval dýku na opasku.
Šašek mi tady velkoryse zanechal hojnost jídla. Bylo sice studené, a tak nebudilo nijak zvláštní apetit, jenže můj hlad mi apetit vynahradil. Dojedl jsem jeho snídani a potom jsem se rozpomněl na instrukce, jež udělil Tomu Badgerlockovi, a zanesl jsem nádobí do kuchyně. Na zpáteční cestě jsem nabral dříví ke krbu a vodu do džbánů. Špinavou vodu z umývacích mís jsem vylil a vykonal jsem v místnosti spoustu dalších drobných, avšak nutných úkonů. Otevřel jsem dokořán okenice, abych pokoj vyvětral. Při pohledu z okna jsem viděl, že nás čeká hezký, ač studený den. Před odchodem jsem okna znovu zavřel. Rozhodl jsem se, že hodiny před odpolední vyjížďkou si vyhradím pro sebe. Pomýšlel jsem na to, že bych si vyrazil dolů do města, jenže rychle jsem to zase zavrhl. Potřeboval jsem si utřídit své myšlenky na Jinnu, než ji zase znovu uvidím, a chtěl jsem také posoudit její obavy o mladého Hapa. Ani jsem nechtěl riskovat, že by mě mohli Piebaldové špehovat. Čím méně se budu zajímat o Jinnu či svého syna, tím lépe pro ně.
A tak jsem se odebral na cvičiště. Zbrojmistr Creswell mě uvítal jménem a zeptal se, jestli Delleree pořádně prověřila moje schopnosti. I když jsem uznale zaúpěl, poněkud mě zaskočilo, že si mě zbrojmistr tak dobře pamatuje. Bylo to příjemné i znepokojivé zároveň. Musel jsem si připomenout, že je to možná nejlepší způsob, jak bezpečně zajistit, že ve mně nikdy nepoznají FitzChivalryho, který žil před šestnácti roky na Buckkeepu, totiž vejít ve známost jako Tom Badgerlock. A tak jsem se s Creswellem záměrně zastavil na kus řeči a pokorně jsem přiznal, že Delleree mi byla vskutku víc než rovnocenným protivníkem. Požádal jsem ho, aby mi doporučil partnera na dnešní den, a on hned přes nádvoří zavolal muže, který se pohyboval se soustředěnou snadností ostříleného bojovníka.
Wim měl vousy protkané šedými proužky a obvod pasu vypovídající o jeho věku. Hádal jsem mu pětačtyřicet, o dobrých deset let více, než bylo ve skutečnosti mně, ale přesto mi byl dobrým protivníkem. S dechem i výdrží na tom byl lépe než já, jenomže já jsem zase znal pár triků s mečem, jimiž jsem to zčásti kompenzoval. I přesto mne po třech porážkách přívětivě ujistil, že s opakovaným cvičením se má výkonnost a síly zase obnoví. Byla to mizivá útěcha. Muž si o sobě rád myslí, že udržuje své tělo v dobré kondici, a to moje bylo vskutku zocelené tak, abych mohl zastávat práce na farmě a uplatnit své dovednosti při častých lovech. Jenže svaly a plíce bojovníka, to je něco jiného, a mně nezbývalo než je znovu nabýt. Doufal jsem, že tyto schopnosti nebudu potřebovat, ale přesto jsem se zarytě snažil, odhodlán cvičit každý den. Navzdory chladivému počasí se mi košile lepila na propocená záda, když jsem ze cvičiště odcházel.

Věděl jsem, že parní lázně jsou výsostným územím strážných a čeledínů, ale přesto jsem k nim zamířil. Říkal jsem si, že v tuhletu denní dobu moc obsazené nebudou a že když se tu vykoupu, bude to od Toma Badgerlocka přirozenější, než kdyby si tahal vodu na polední koupel. Hradní lázně se nacházely za kasárnami stráží ve staré budově z hrubého kamene, nízké a protáhlé. V šatně před lázněmi a koupelnou jsem ze sebe shodil propocené oblečení a poskládal ho na lavičku. Sundal jsem si z krku Jinnin amulet dobré vůle a zastrčil ho pod košili. Nahý jsem prošel masivními dřevěnými dveřmi, které vedly do samotných lázní. Chvíli trvalo, než mé oči uvykly příšeří. Místnost byla lemována kachlovými lavicemi, které obklopovaly nízké topeniště s kameny. Jediným zdrojem světla byla temně rudá záře ohně probleskávajícího z kamenné šachty. Přiloženo bylo pořádně. Jak jsem čekal, v lázních bylo skoro prázdno, ale nacházeli se zde tři Ostrované z doprovodu narčesky. Drželi se pohromadě na jednom konci místnosti zahalené v páře a bavili se mezi sebou svým obhroublým jazykem. Jen letmo po mně pohlédli a pak se o mě přestali zajímat. Byl jsem víc než rád, že jim mohu ponechat jejich soukromí.
Z kádě v koutě jsem si nabral vodu a vydatně ji nacákal na rozžhavené kameny. Do výše se zvedl čerstvý oblak páry a já ji zhluboka vdechoval. Stál jsem u kouřících kamenů, jak nejblíže to šlo, až jsem ucítil, jak mi na těle vyráží pot a stéká mi po kůži. Štípal mne v hojících se jizvách na krku a na zádech. Byla tam nádoba naplněná hrubou solí a několik mořských hub, stejně jako v dobách mého dětství. Vydrhl jsem si tělo solí, ucukávaje před nevyhnutnou bolestí, a pak jsem ji ze sebe houbami dočista opláchl. Už jsem byl skoro hotov, když se otevřely dveře a dovnitř se natlačil asi tucet strážných. Veteráni vypadali zmoženě, zatímco mladí zbrojnoši na sebe halekali a bujaře se strkali lokty, jak ožili po návratu domů z dlouhé hlídky, která jim právě skončila. Dva mladíci přiložili do topeniště další dříví, zatímco třetí nacákal na kameny vodu. Zvedla se z nich učiněná clona a místnost náhle zaplnil hluk pošťuchujících se hlasů.
Do místnosti za nimi vešli dva starší muži, kteří se pohybovali pomaleji, očividně ke skupině nepatřili. Jejich zjizvená a sukovitá těla vypovídala o dlouhých letech služby. Byli pohroužení do rozhovoru — slyšel jsem nějaké stížnosti na kvalitu piva na strážnici. Pozdravili mě a já zamumlal v odpověď, načež jsem se otočil jinam. Hlavu jsem měl sklopenou a tvář odvrácenou od nich. Jeden z těch starších mužů mě určitě znal ještě jako mládence. Jmenoval se Blade, patřil k hradní stráži a býval to můj opravdový přítel. Naslouchal jsem jeho důvěrně známým kletbám, jak nadával na svůj ztuhlý hřbet. Byl bych dal nevím co za to, abych ho mohl otevřeně pozdravit a popovídat si s ním. Ale místo toho jsem se usmíval pod vousy, když jsem slyšel, jak nadává na špatné pivo, a z celého srdce mu přál vše nejlepší.
Pokradmu jsem se díval, jak se buckkeepští strážní smísí s Ostrovany. Zvláštní bylo, že to byli mladí muži, kdo se jich stranil a kdo po nich vrhal nedůvěřivé pohledy. Starší strážní, kteří na vlastní kůži zažili válku s rudými loděmi, se zdáli uvolněnější. Možná že když člověk slouží ve zbrani dostatečně dlouho, začne brát válku jako kšeft a snáze ve druhém muži pozná spíše kolegu vojáka než bývalého nepřítele. Ať už to bylo z jakéhokoli důvodu, měl jsem dojem, že Ostrované jeví větší neochotu družit se než buckkeepské stráže. Ale snad to byla z jejich strany pouze přirozená ostražitost vojáků, kteří jsou odzbrojení a obklopení skupinou cizinců. Zůstat a dále je sledovat by bylo jistě velice zajímavé, jenže také nebezpečné. Blade měl vždycky oči jako ostříž. Nechtěl jsem proto otálet v jeho blízkosti a koledovat si o to, že mě pozná.
Ale zrovna když jsem se zvedl k odchodu, vrazil do mě ramenem jeden mladý strážník. Nebyl to omyl, ani dobře fingovaný omyl. Byla to jen záminka, aby mohl zvolat: "Dávej pozor, chlape! A kdo vůbec jsi? K jaké patříš setnině?" Byl to chlapík s pískově žlutými vlasy, zřejmě farrowského původu, svalnatý a ve své mladosti bojechtivý. Odhadl jsem ho asi na šestnáct let, chlapec, který se dychtí povytáhnout před zkušenějšími spolubojovníky.
Obdařil jsem ho tolerantním, ale znechuceným pohledem, asi jako veterán zelenáče. Kdybych byl příliš pasivní, mohl by mě napadnout. Chtěl jsem jen co nejrychleji odejít a nepoutat větší pozornost, než bylo nutné. "Dívej se, kam šlapeš, mládenče," varoval jsem ho bodře. Prošel jsem kolem něho, jenomže on mně zezadu strčil do levého ramene. Otočil jsem se, abych se mu postavil, uvolněně, dosud ne agresivně. Stál proti mně, pěsti připravené, že se bude bránit. Zavrtěl jsem shovívavě hlavou a několik jeho společníků se tiše zahihňalo. "Nech toho, hochu," varoval jsem ho.
"Na něco jsem se tě ptal," zavrčel.

"Jistě," souhlasil jsem vlídně. "Kdyby ses obtěžoval představit se, ještě než se zeptáš na mé jméno, pak bych ti možná odpověděl. Tak to bývalo na Buckkeepu zvykem."
Upřel na mě přimhouřené oči. "Charl z Brightova strážního oddílu. Nemám důvod se za svou jednotku stydět."
"Ani já ne," ujistil jsem ho. "Tom Badgerlock, sluha lorda Goldena. Který mě zakrátko očekává. Přeji dobrý den."
"Sluha lorda Goldena. To jsem si mohl myslet." Znechuceně si odfrkl a otočil se ke svým společníkům, aby se utvrdil ve své nadřazenosti. "Ty tu nemáš co dělat. Tohle místo je vyhrazeno pro strážníky. Žádná pážata ani lokajové nebo ‚zvláštní sluhové' sem nepatří."
"Vážně?" Zkřivil jsem koutek úst, zatímco jsem si ho škodolibě měřil. "Žádná pážata ani lokajové. To mě překvapuje." Všechny zraky se teď upíraly na nás. Pozornosti už nebylo možné uniknout. Budu se nyní muset uvést jako Tom Badgerlock. Hoch při té urážce zrudl a pak se ohnal.
Uhnul jsem stranou, aby mě svou pěstí minul, a pak jsem udělal krok dopředu. Byl připravený na úder pěstí, jenže já mu místo toho kopnutím podrazil nohy. Byl to zákrok hodný spíše hospodského rváče než šlechticova osobního strážce a to ho zjevně šokovalo. Jak šel k zemi, nakopl jsem ho ještě jednou a přitom mu vyrazil dech. Při dopadu zalapal po dechu a natáhl se nebezpečně blízko topeniště, a proto jsem udělal rychlý krok vpřed a stoupl mu nohou na hruď, abych ho uzemnil. Zavrčel jsem na něj: "Nech toho, chlapče. Než to špatně dopadne."
Dva z jeho společníků vyrazili kupředu, ale Blade vykřikl "Zadržte!" a oni se zastavili. Starý strážník předstoupil, jednu ruku vraženou v kříži. "Dost! Tohle tu nedovolím." Zpražil pohledem muže, který byl asi strážníkův velitel. "Rufousi, převezmi si to štěně pod svou kontrolu. Přišel jsem sem, abych ulevil svým zádům, a ne aby mě tu rozčiloval nějaký špatně vycvičený náfuka. Odtáhněte toho kluka odsud. A ty, Badgerlocku, sundej z něj tu nohu."
Navzdory svému věku, nebo možná právě díky němu, starý Blade stále budil mezi strážníky všeobecný respekt. Když jsem ukročil dozadu, hoch se okamžitě zvedl ze země na nohy. V očích měl vraždu i ponížení, ale jeho velitel vyštěkl: "Ven, Charle. Tak to by pro dnešek stačilo. Fletch a Lowk, vy můžete jít oba s ním, protože jste dost velcí blázni na to, abyste se za blázna stavěli."
A tak se všichni tři pronesli kolem mě, loudajíce se, jako by si z toho nic nedělali. Mezi ostatními strážníky se rozlehlo mumlání, ale většinou jako by se shodovali v tom, že mladík je grobián a hulvát. Já si zase sedl s tím, že jim dopřeji čas, aby se oblékli a vypadli z lázní dřív, než půjdu já. K mému zděšení se Blade toporně přibelhal ke mně a posadil se vedle. Nabídl mi ruku a já ji sevřel - stále ta mozolnatá ruka šermíře. "Blade Hawershawk," představil se vážným hlasem. "Poznám jizvy vojáka, když nějakého vidím, i když to štěně to nepoznalo. Parní lázně jsou ti otevřeny, na to klukovské vyskakování se vykašli. Je u své setniny nový a pořád se snaží vypořádat s faktem, že Rufous ho přijal, aby prokázal laskavost jeho matce."
"Tom Badgerlock," odpověděl jsem. "A mockrát ti děkuji. Viděl jsem, že si tím chce udělat dobré oko u kamarádů, ale nemám tušení, proč si vybral zrovna mě. Vůbec jsem nechtěl s tím klukem bojovat."
"To bylo jasný. A může být jen rád, žes nechtěl, to je taky jasný. A co se týče důvodu, inu, je mladý a příliš naslouchá klepům. To soudný muž nikdy nedělá. Ty pocházíš odsud, Badgerlocku?"
Krátce jsem se zasmál. "Vlastně pocházím z Bucku, řekl bych."
Ukázal na škrábance na mém krku a zeptal se: "A jak jsi přišel k těm šrámům?"
"Jedna kočka," slyšel jsem se říkat a on to vzal jako oplzlý vtip a zasmál se. A tak jsme si nějakou dobu povídali, starý strážník a já. Díval jsem se do jeho zjizvené tváře, přikyvoval jsem a usmíval se jeho tlachání, aniž bych pozoroval sebemenší náznak toho, že mě poznává. Řekl bych, že mě to mělo spíše uklidnit, když ani starý přítel jako Blade nepoznal FitzChivalryho Farseera. Místo toho mne však naplnily chmury. To jsem pro něj byl tak snadno zapomenutelný, tak nezajímavý? Přistihl jsem se, že se nedokážu soustředit na jeho slova, a když jsem se nakonec omluvil, že už musím jít, byla to pro mne skoro úleva, protože jsem se bál, že bych se mohl pod vlivem nějakého iracionálního impulsu prozradit, říci nějaké slovo nebo průpovídku, které by mu naznačily, že mě kdysi znal. Bylo to chlapecké nutkání, touha, aby ve mně poznal jedinečného muže, jež neměla daleko k tomu, co přimělo mladého Charla, aby se mě pokusil vyprovokovat k boji.

Opustil jsem parní lázně a přešel do koupelny, kde jsem si z kůže spláchl zbytky soli a dosucha se vytřel. Vrátil jsem se zpátky do šatny, oblékl se a zamířil ven s pocitem čistoty, ne však zotavení. Pohled na oblohu mi řekl, že už je skoro čas na odpolední vyjížďku s lordem Goldenem. Zamířil jsem ke stájím, jenže zrovna když jsem se chystal vejít dovnitř, potkal jsem čeledína, jenž vyváděl ven Myblack, Maltu a mně neznámého šedého valacha. Všichni tři koně byli již vyhřebelcováni, až se blyštěli, a osedlaní.
Vysvětlil jsem mu, že jsem sluha lorda Goldena, ale on si mě s nedůvěrou měřil, dokud mne nepozdravil nějaký ženský hlas: "Holá, Badgerlocku? Jedete dnes s lordem Goldenem a naším princem ven?"
"Dostalo se mi toho štěstí, paní Laurel," pozdravil jsem královninu lovčí. Byla oblečená v blůze a kamaších barvy lesní zeleně, jaké nosí lovci, ale její postava se v tom vyjímala naprosto jinak. Vlasy měla stažené, aby jí nepřekážely, krajně neženským způsobem, který jí jaksi jen přidával na ženskosti. Čeledín mi prudce vysekl krátkou poklonu a dovolil mi, abych od něj koně převzal. Když byl z doslechu, Laurel se na mě usmála a potichu se zeptala: "A jak se má náš princ?"
"Je při dobrém zdraví, jak jsem si jist, paní Laurel." Očima jsem se omluvil, přičemž se nezdálo, že by si má opatrná slova vyložila špatně. Pohledem letmo spočinula na amuletu dobré vůle, jenž mi visel na krku. Zhotovila mi ho Jinna za pomoci svého čarodějného umění. Jeho účelem bylo, aby na mne lidé pohlíželi vstřícně. Její úsměv pookřál. Opatrně jsem si ohrnul límec nahoru, abych kouzlo trochu utlumil.
Uhnula pohledem stranou a pak o něco formálněji, jako lovčí sluhovi, řekla: "Nuže. Doufám, že se vám vaše dnešní vyjížďka hezky vydaří. Prosím, vyřiďte mé pozdravy lordu Goldenovi."
"Vyřídím, paní. I vám přeji hezký den." Zatímco odcházela, brblal jsem si pod vousy, jak mě rozčiluje role, kterou na sebe musím brát jako košili. Moc rád bych si s ní popovídal víc, ale střed nádvoří před stájemi nebyl zrovna místem pro soukromé rozhovory.
Odvedl jsem koně za roh k velkým průčelním dveřím vedoucím do obytné části hradu a tam jsem čekal. A čekal.
Zdálo se, že princův valach je na podobné prodlevy zvyklý, ale Maltu to očividně nebavilo a Myblack zkoušela mou trpělivost tím, že prudce škubala otěžemi nebo že vyvíjela dlouhý, soustavný tah. Říkal jsem si, že jí budu muset věnovat více hodin, chci-li z ní mít dobrého koně. A říkal jsem si, kde ty hodiny asi vzít, nadávaje na to, jak tady marním čas. Pak jsem to pustil z hlavy. Sluhův čas patří jeho pánovi, musel jsem se chovat tak, jako kdybych tomu věřil. Cítil jsem, jak mne postupně prostupuje zima a taky rozmrzelost, když vtom jsem zaslechl ruch hlasů, a proto jsem se postavil do pozoru a nasadil si na tvář úslužný výraz.
Malou chvíli nato se vynořili princ a lord Golden, obklopení svými příznivci a nohsledy. Nezahlédl jsem v té skupině ani Dutifulovu snoubenku, ani jiné Ostrovany. Říkal jsem si, jestli to není divné. Bylo tam několik mladých žen, včetně jedné, která špulila ústa zklamáním. Nepochybně doufala, že ji princ vyzve, ať jede s ním. I několik jeho mužských společníků vypadalo tak trochu rozladěně. Dutiful se tvářil mile, ale podle semknutých koutků úst a očí jsem poznal, že má co dělat, aby mu ten výraz vydržel. Byl tam i Civil Bresinga, který se nacházel na kraji hloučku obdivovatelů. Chade říkal, že jeho příjezd dnes očekává. Civil po mně střelil jedním temným pohledem a já si všiml, že se vmanévroval do blízkosti prince, ale tak, aby se držel stranou lorda Goldena. Jeho přítomnost mne podráždila i vyděsila, až mne zamrazilo v páteři. Až se rozloučí s princem, nevyrazí hned za ostatními, aby jim sdělil, že s Dutifulem jsem jel i já? Dělá Piebaldům špeha, nebo je nevinný, jak se říkalo?
Bylo mi jasné, že princ by moc rád co nejrychleji odjel, ale přesto jsme se ještě chvíli zdrželi, zatímco se s každým jednotlivě loučil a mnohým z nich sliboval, že později si na ně čas udělá. Počínal si přitom graciézně a dobře. Došlo mi, že právě vlákno Umění mezi námi mi sděluje, jak je netrpělivý a rozzlobený na všechny ty vyparáděné šlechtice, kteří ho obklopovali. Přistihl jsem se, že k němu vysílám zklidňující a k trpělivosti nabádající myšlenky, jako by to byl neklidný kůň. Pohlédl na mě, ale já si nebyl jist, jestli o mém počínání ví.
Jeden z jeho společníků ode mne převzal ohlávku jeho koně, aby ho podržel, zatímco princ nasedal. Já držel Maltu lordu Goldenovi a pak jsem se na jeho kývnutí vyhoupl do sedla taky. Následovalo další kolo loučení a vyprovázení, jako kdybychom vyráželi na dlouhou cestu, a ne jen na odpolední vyjížďku. Nakonec princ rázně strhl svého valacha stranou a nasadil mu ostruhy. Lord Golden se rozjel za ním a potom jsem povolil otěže Myblack i já. Sborové loučení za našimi zády nebralo konce.

Navzdory Chadeově radě jsem neměl příliš velkou šanci, abych trasu naší odpolední vyjížďky navrhl já. Dutiful jel v čele a my ho následovali až k buckkeepským bránám, kde jsme museli opět přibrzdit, aby mohly stráže formálně zasalutovat a pak propustit prince přes bránu. Jen co jsme se vynořili z brány, Dutiful nasadil svému koni ostruhy. Nasazené tempo vylučovalo jakoukoli konverzaci. Brzy sjel z cesty na méně používanou stezku a potom svého šedáka uvedl do poklusu. My dva jsme ho následovali a já jsem cítil, jak je Myblack spokojená, že si může trochu protáhnout svaly. Nelíbilo se jí, že ji držím zpátky, protože věděla, že kdyby dostala volnou uzdu, mohla by Maltu i šedáka snadno předhonit.
Princ nás zavedl na slunná horská úbočí. Kdysi tam rostl les a Verity v něm kdysi lovil vysokou a bažanty. Nyní nám z cesty loudavě a neochotně uhýbaly ovce. Projeli jsme přes rozlehlou pastvinu a pak zamířili mezi kopce s bujnější vegetací, které se zvedaly za ní. A po celou tu dobu jsme ujížděli mlčky. Když jsme nechali stáda za sebou, Dutiful povolil svému šedákovi otěže a my jsme pádili mezi kopci, jako kdybychom prchali před nepřítelem. Podrážděnost u Myblack již trochu polevila, když princ nakonec svého koně přibrzdil. Lord Golden zaujal místo po jeho boku, zatímco koně odfrkovali a odfukovali. Já se držel vzadu za nimi, až se princ otočil v sedle a podrážděně mi pokynul, ať se zařadím vedle něj. Rozjel jsem se s Myblack kupředu a princ mě pozdravil ledovými slovy: "Kdepak jsi byl? Slíbils mi, že mě budeš učit, a já tě od návratu na Buckkeep neviděl."
Svoji první odpověď jsem spolkl, když jsem si připomenul, že se mnou mluví jako princ se sluhou a nějako chlapec, jenž oslovuje svého otce. Ale ten krátký okamžik ticha mu asi vyčinil stejně, jako by to dokázala slova. Ne že by se zatvářil provinile, ale poznal jsem to podle sveřepě ohrnutých rtů. Nadechl jsem se. "Můj princi, od našeho návratu uplynuly sotva dva dny. Předpokládal jsem, že vaše královské povinnosti vás zaměstnají víc než dost. Já se mezitím ujal svých každodenních úkolů. Pokud to mého prince potěší, myslel jsem, že mě zavoláte, až mě budete potřebovat."
"Proč se mnou mluvíš takhle?" zeptal se princ zlostně. "Můj princi tohle a můj princi támhle? Cestou domů jsi mě takhle neoslovoval. Kam se podělo tvé přátelství?"
V letmém pohledu lorda Goldena jsem zahlédl šaškovo varování, ale ignoroval jsem to. Hlubokým a vyrovnaným hlasem jsem odpověděl: "Když mě tu karáte, jako kdybyste káral sluhu, můj princi, pak předpokládám, že mám odpovídat stylem, jenž odpovídá mému postavení."
"Přestaň s tím!" zasyčel na mě Dutiful, jako kdybych si z něj tropil žerty. Myslím, že ve skutečnosti to tak bylo. Výsledek byl otřesný. Jeho tvář se na okamžik stáhla, jako kdyby neměl daleko k slzám. Vyrazil prudce kupředu a my ho nechali jet. Lord Golden se ke mně otočil a malinko zavrtěl hlavou, načež mi lehce pokynul, že bych měl chlapce dohonit. Chvíli jsem přemýšlel, zda princ nezastaví a nepočká na nás, ale pak jsem si řekl, že takhle by se asi nesnížil. Chlapec uměl být velmi pyšný.
Nechal jsem Myblack, ať svým tempem dojede princova klusajícího valacha, ale ještě než jsem stačil něco říci, Dutiful mě oslovil sám: "Celé jsem to začal špatně. Připadám si uštvaný a frustrovaný. Poslední dva dny byly strašné… prostě strašné. Musel jsem pořád zachovávat naprostou zdvořilost, i když se mi chtělo křičet, a s veselým úsměvem přijímat květnaté komplimenty v situacích, kdy bych nejraději utekl. Všichni ode mě očekávají, že budu šťastný a vzrušený. Vyslechl jsem si tolik oplzlých povídaček o svatebních nocích, že je mi na zvracení. O mé ztrátě nikdo neví nebo se nestará. Nikdo si ani nevšiml, že má kočka je pryč. Nemám nikoho, s kým bych o tom mluvil." Pojednou se zakuckal. Prudce svého koně zastavil a otočil se v sedle tváří ke mně. Zhluboka se nadechl. "Odpusť. Omlouvám se, Tome Badgerlocku."
Svými otevřenými slovy a upřímným podáním ruky se tak podobal Veritymu, že jsem s jistotou věděl, že to byl vskutku jeho duch, který chlapce zplodil. Cítil jsem se zahanbený. Vážně jsem sevřel jeho nabídnutou ruku a přitáhl si ho tak blízko, že jsem mu mohl položit ruku na rameno. "Na omlouvání je moc pozdě," řekl jsem upřímně. "Už jsem ti odpustil." Zatímco jsem ho pouštěl, nadechl jsem se. "A připadám si stejně uštvaný, můj pane, a jsem z toho nervózní. V poslední době se na mě navalilo tolik úkolů, že jsem si sotva našel čas, abych navštívil svého chlapce. Omlouvám se, že jsem tě nevyhledal dřív. Nevím, jak si domlouvat naše setkání, aniž by ostatní věděli, že tě učím, ale máš pravdu. Udělat se to musí a odkládání nám to neusnadní."
Princova tvář při mých slovech velmi zvážněla. Postřehl jsem z jeho strany nenadálý odstup, ale příčina mi nebyla jasná, dokud se nezeptal: "Tvého chlapce?"

Jeho tón mě zmátl. "Mého osvojeného syna Hapa. Je v učení u dřevaře ve městě Buckkeep."
"Och." To jediné slovo jako by vzápětí zaniklo v tichu. Pak řekl: "Nevěděl jsem, že máš syna."
Jeho žárlivost byla zdvořile zamaskovaná, ale já ji díky našemu poutu vnímal ve vší intenzitě. Nevěděl jsem, jak na to reagovat. Řekl jsem mu pravdu: "Mám ho zhruba od jeho osmi let. Jeho matka ho opustila a on neměl nikoho, kdo by se o něj postaral. Je to dobrý mládenec."
"Ale není to tvůj skutečný syn," podotkl princ.
Nadechl jsem se a pevným hlasem odvětil: "V každém důležitém ohledu je pro mě synem."
Lord Golden seděl na svém koni kousek opodál. Netroufal jsem se ohlédnout, abych u něj hledal radu nebo pomoc. Po chvíli mlčení princ koleny pobídl koně do kroku. Nechal jsem Myblack, ať jde s ním. Uvědomoval jsem si, že šašek okouní za námi. Zrovna když jsem si pomyslel, že musím ticho přerušit, než mezi námi přeroste v zeď, Dutiful vyhrkl: "Tak proč mě tedy potřebuješ, když už máš vlastního syna?"
Dychtivost v jeho slovech mě šokovala. Myslím, že i on se zalekl, neboť náhle pobídl koně do klusu a znovu se rozjel přede mě. Nesnažil jsem se ho dohonit, dokud šašek po mém boku nezašeptal: "Jeď za ním. Nedovol, aby se zrovna teď před tebou uzavřel. Teď už bys měl vědět, jak snadno někoho ztratíš tím, že ho prostě necháš odejít." Přesto si myslím, že to bylo spíše mé srdce, které mě přimělo, abych nasadil Myblack ostruhy a chlapce dohonil. Protože nyní hodně vypadal jako chlapec, s bradou pevně vystrčenou, očima upřenýma před sebe, zatímco klusal pořád dál. Když jsem zaujal místo po jeho boku, nepohlédl na mě, ale věděl jsem, že poslouchá, když jsem řekl:
"Proč tě potřebuji? A proč ty potřebuješ mne? Přátelství není vždy založeno na potřebě, Dutifule. Ale řeknu ti otevřeně, že tě ve svém životě potřebuji. Kvůli tomu, čím pro mne byl tvůj otec, a kvůli tomu, že jsi syn své matky. Ale hlavně proto, že ty jsi ty a že máme příliš mnoho společného na to, abych od tebe odešel. Nedovolil bych, abys vyrůstal nevědomý a neskolený ve své magii, jako se to stalo mně. Mohu-li tě těch muk ušetřit, pak jsem svým způsobem zachránil i sám sebe."
Zčistajasna mi došla slova. Možná jsem byl, stejně jako princ Dutiful, svými vlastními myšlenkami zaskočen. Pravda může z člověka vyřinout jako krev z rány a může to být stejně znepokojivý pohled.
"Povídej mi o mém otci."
Pro něj žádost možná logicky vyplynula z toho, co jsem řekl. Se mnou však trhla. Tady jsem se pohyboval po velice tenkém laně. Cítil jsem, že pokud jde o Verityho, dlužím mu všechno, co mu dokážu dát. Ale jak bych mu mohl vykládat historky o jeho otci, aniž bych mu odhalil svoji pravou identitu? Byl jsem pevně odhodlaný, že o mém skutečném původu se nic nedozví. Dosud nebyl vhodný čas na to, abych mu odhalil, že jsem FitzChivalry Farseer, Bastard nadaný Moudrostí, ani že moje tělo zplodilo jeho. Vysvětlit mu, že Verityho duch, silou své magie Umění, obsadil na těch několik hodin moje tělo, to by bylo na chlapce příliš složité. Vlastně jsem to sotva dokázal akceptovat já sám.
A tak jsem se, stejně jako kdysi Chade ve vztahu ke mně, odpovědi vyhnul tím, že jsem se zeptal: "Co bys o něm chtěl vědět?"
"Cokoliv. Všechno." Odkašlal si. "Nikdo mi o něm dosud nevyprávěl. Chade mi občas vykládá různé historky o tom, jaký byl jako chlapec. Četl jsem oficiální zprávy o jeho vládě, jež jsou však překvapivě neurčité počínaje okamžikem, kdy vyrazil na svou výpravu. Slyšel jsem o něm zpívat pěvce, jenže v těch písních je legendou a nikdo z nich se zřejmě neshoduje v tom, jak vlastně zachránil Šest vévodství. Když se na to vyptávám nebo když chci vědět, jaké to bylo, znát se s ním osobně, každý zmlkne. Jako by to nevěděli. Nebo jako by to bylo nějaké ostudné tajemství, které znají všichni až na mne."
"V souvislosti s tvým otcem žádné ostudné tajemství neexistuje. Byl to dobrý a čestný člověk. Nechce se mi věřit tomu, že o něm tak málo víš. Copak ti o něm nevyprávěla ani tvá matka?" zeptal jsem se nevěřícně.
Nadechl se a přibrzdil koně do mírného kroku. Myblack trochu škubla udidlem, jenže já ji přidržel, aby šla poslušně vedle princova koně. "Má matka o něm mluví jako o králi. A občas jako o svém manželovi. Když o něm vypráví, vím, že pro něj stále truchlí. Nemám chuť na ni dotírat s otázkami. Ale chci se něco dozvědět o svém otci. Jaký byl jako člověk. Jako muž mezi muži."
"Ach." Opět mě udeřila do očí podobnost našich povah. I já jsem se kdysi dychtil dozvědět tytéž pravdy o svém otci. Za celou tu dobu jsem se dozvěděl jenom to, že Chivalry byl abdikátor — dědic Šesti

vévodství —, který byl z trůnu svržen dřív, než na něj stačil doopravdy usednout. Byl to brilantní taktik, obratný vyjednavač. Odstoupil, aby umlčel skandál ohledně mé existence. Nejenže urozený princ zplodil bastarda, ale udělal mě jedné bezejmenné ženě z hor. Jeho bezdětné manželství bylo v království bez dědice o to nápadnější. To jsem o svém otci věděl. Ne však to, jaká jídla měl rád, ani to, zda se uměl nenucené smát. Nevěděl jsem žádnou z těch věcí, které by syn věděl, kdyby svého otce v dětství denně vídal.
"Tome?" pobídl mě Dutiful.
"Jenom jsem se zamyslel," odvětil jsem popravdě. Snažil jsem se přijít na to, co bych já sám chtěl o svém otci vědět. Zatímco jsem nad tím dumal, zkoumal jsem zrakem úbočí pod námi a nad námi. Jeli jsme po zvířecí stezce přes louku porostlou keři. Prohlížel jsem si stromy, které vymezovaly začátek horských úpatí, ale neviděl jsem tam ani necítil žádné lidi. "Verity. Nu dobře. Byl to velký muž, skoro stejně vysoký jako já, měl však hruď jako býk a rozložitá ramena. V plné zbroji vypadal jako voják i jako princ a občas si říkám, že by dal raději přednost aktivnějšímu životu. Ne proto, že by měl rád boj, ale proto, že to byl muž, jenž rád pobýval venku, rád se pohyboval a dělal nejrůznější věci venku. Velmi rád lovil. Měl vlčáka jménem Leon, který za ním chodil jako stín z místnosti do místnosti a -"
"Takže byl nadaný Moudrostí?" zeptal se princ dychtivě.
"Ne!" Ta otázka mě šokovala. "Měl prostě svého psa velmi rád. A —"
"A tak proč já mám vlohy k Moudrosti? Říkají, že se to dědí v rodinách."
Zdráhavě jsem pokrčil rameny. Měl jsem dojem, jako by chlapec přeskakoval od tématu k tématu, jako když blecha skáče z jednoho psa na druhého. "Myslím si, že s Moudrostí je to podobné jako s Uměním. Říká se, že je to magie Farseerů, ale i u dítěte narozeného v rybářské chýši se mohou náhle projevit vlohy k ní. Nikdo neví, proč se děti rodí s vlohami k magii či bez."
"Civil Bresinga říká, že Moudrost koluje v krvi farseerovské dynastie. Říká, že princ Piebald mohl zdědit svoji Moudrost stejně tak po své královské matce jako po neurozeném otci. Říká, že občas se ve slabé formě vyskytuje ve dvou rodových liniích a že když se tyto zkříží, magie se projeví. Jako když se narodí jedno kotě s křivým ocasem, zatímco zbytek vrhu je zdravý."
"A kdypak ti Civil říkal takové věci?" zeptal jsem se ostře.
Princ mě obdařil zvláštním pohledem, nicméně odpověděl. "Dnes brzy zrána, když dorazil z Galekeepu."
"Na veřejnosti?" Byl jsem zděšen. Všiml jsem si, že lord Golden popojel se svým koněm blíže k nám.
"Ne, to samozřejmě ne! Bylo to velmi brzy ráno, ještě než mi přinesli snídani. Přišel sám ke dveřím mého pokoje a naléhavě se dožadoval slyšení."
"A tys ho jen tak vpustil dovnitř?"
Dutiful na mě chvíli mlčky zíral. Pak škrobeně řekl: "Je to můj přítel. Dal mi moji kočku, Tome. Víš, co pro mě znamenala."
"Vím, jaký byl účel toho daru, stejně jako ty! Civil Bresinga může být nebezpečný zrádce, který se už jednou spikl s Piebaldy, aby tě připravil o trůn a případně i o tvé vlastní tělo. Musíš se naučit větší opatrnosti!"
Princ při té výtce lehce zrůžověl kolem uší. Přesto udržel vyrovnaný hlas. "Říká, že není. A že to nedělali. Že nekonspirovali. Myslíš, že by za mnou přišel, aby mi to vysvětlil, kdyby to tak nebylo? On a jeho matka nic nevěděli o… o té kočce. Nevěděli ani to, že mám vlohy k Moudrosti, když mi ji dali. Och, má kočička." Hlas mu při posledních slovech najednou zakolísal a já viděl, jak se celou myslí upřel na ztrátu svého spřízněného zvířete.
Z jeho slov čišel mrazivý žal. Má bolest ze ztráty Nighteyese se tím ještě více vyostřila. Měl jsem pocit, jako bych se rýpal v nějaké ráně, když jsem se ho neúprosně zeptal: "A proč to tedy udělali? Musela to být podivná žádost. Někdo za nimi přijde, dá jim loveckou kočku a řekne: ‚Koukejte, dejte to princi.' A oni nikdy neřekli, kdo jim ji dal."
Nadechl se, pak se zarazil. "Civil se mnou mluvil důvěrně. Nevím, jestli mám jeho důvěru zradit."
"Dal jsi slib, že to nikomu neřekneš?" zeptal jsem se, velmi se obávaje odpovědi. Potřeboval jsem vědět, co mu Civil řekl, ale nemohl jsem po něm žádat, aby porušil slib.
V Dutifulově tváři se teď objevil nevěřícný výraz. "Tome Badgerlocku. Šlechtic přece nežádá po svém princi ‚slib, že to nikomu neřekne'. To by nepříslušelo jeho a mému postavení."

"Zato tahleta konverzace ano," poznamenal jízlivě šašek. Jeho komentář přinutil prince k smíchu a snadno rozptýlil vzrůstající napětí mezi námi dvěma, jehož jsem si nebyl vědom, dokud ho šašek nezaplašil. Bylo zvláštní si pojednou uvědomit, že k tomu má vlohy, po všech těch letech, co jsem ho znal.
"Chápu, jak to myslíte," souhlasil v dobré náladě princ a konverzace nás nyní pojala všechny tři, zatímco jsme ujížděli v řadě vedle sebe. Po nějakou dobu bylo vytrvalé dusání koňských kopyt a šeptání studeného větru jedinými zvuky. Dutiful se nadechl. "Slib po mně nežádal. Ale… Civil se přede mnou pokořil. Klekl mi k nohám a nabídl svou omluvu. A myslím si, že muž, který tohle udělá, má právo očekávat, že se to nedostane do řečí."
"Přese mne se to do řečí nedostane, můj princi. Ani přes šaška. To slibuji. Prosím, pověz mi, co se mezi vámi stalo."
"Šašek?" Dutiful se s pobaveným úsměvem otočil k lordu Goldenovi.
Lord Golden si pohrdlivě odfrkl. "Starý vtip mezi starými přáteli. Který už začíná být až příliš otřepaný, Tome Badgerlocku," dodal varovně. Sklonil jsem při jeho výčitce hlavu, ale také jsem se ušklíbl v naději, že princ to chvatné vysvětlení přijme. Srdce z hrudi mi však spadlo až do břicha, jak jsem se proklínal za svou neopatrnost. Netoužila snad nějaká má skrytá část, abych se princi odhalil? Ve vnitřnostech jsem ucítil staré známé zaškubání. Vina. Tajemství odpíraná těm, kteří mi důvěřovali. Což jsem si kdysi neslíbil, že už to nikdy neudělám? Ale co jiného mi zbývalo? Střežil jsem své tajemství, zatímco lord Golden pracoval na tom, aby z prince vypáčil to jeho.
"Ale kdybyste nám to pověděl, slibuji, že budu držet jazyk za zuby. Stejně jako Tom i já pochybuji o tom, že Civil Bresinga je vůči vám loajální, ať už jako přítel nebo jako poddaný. Obávám se, že by vám mohlo hrozit nebezpečí, můj princi."
"Civil je můj přítel," pronesl princ hlasem, který nepřipouštěl žádný argument. Jeho chlapecká důvěra v jeho vlastní úsudek mě zasáhla. "Vím to ve svém srdci. Avšak," a tu se Dutifulovou tváří mihl podivný výraz, "varoval mne, abych si dal pozor na vás, lorde Goldene. Zdá se, že na vás pohlíží s… krajním odporem."
"Malé nedorozumění mezi námi, když jsem byl hostem v jeho domě," namítl ležérně lord Golden. "Jsem si jist, že to brzy vyřešíme."
Já sám jsem o tom dost pochyboval, jenže princ to zřejmě akceptoval. Na chvíli se zadumal, stočil koně na západ a ujížděl podél okraje lesa. Já jsem se s Myblack vmanévroval mezi prince a případné útočníky číhající v záloze mezi stromy. Snažil jsem se jedním okem sledovat les a druhým prince. Když jsem na koruně nedalekého stromu spatřil vránu, trpce jsem si pomyslel, jestli to není piebaldovský špeh. I kdyby ano, nic s tím nenadělám, říkal jsem si. Šašek ani princ si ptáka očividně nevšimli. Princ přerušil ticho, zrovna když se pták s krákáním vznesl nad stromy a odletěl pryč.
Slova se z Dutifula drala jenom zdráhavě. "Bresingům vyhrožovali. Piebaldové. Civil nechtěl říci čím, pouze připustil, že to bylo velmi záludné. Kočka byla jeho matce doručena spolu s dopisem, který ji instruoval, že mi má kočku předat jako dárek. Kdyby to neudělala, tak jim pohrozili odplatou, ale Civil mi přesně neřekl jakou."
"To si umím domyslet," řekl jsem otevřeně. Vrána mezitím zmizela z dohledu. Nepřipadal jsem si o nic bezpečněji. "Kdyby vám tu kočku nedali, jeden z nich by byl nařčen z praktikování Moudrosti. Patrně Civil."
"Myslím, že je to možné," připustil Dutiful.
"Ale to ji neomlouvá. Měla povinnost vůči svému princi." V duchu jsem se rozhodl, že musím najít způsob, jak špehovat Bresingův pokoj. Tichá návštěva a prohlídka jeho věcí by taky nebyly od věci. Říkal jsem si, jestli s sebou přivezl svou kočku.
Dutiful mě obdařil velmi přímým pohledem a s verityovskou otevřeností se mě zeptal: "Dokázal bys postavit svoji povinnost vůči panovníkovi před ochránění člena vlastní rodiny? Na to jsem se zeptal sám sebe. Kdyby byla v ohrožení moje matka, k čemu bych se nechal donutit já? Zradil bych Šest vévodství výměnou za její život?"
Lord Golden po mně střelil šaškovským pohledem, který mi sděloval, že je s tímto chlapcem moc spokojený. Přikývl jsem, ale připadal jsem si vyvedený z míry. Dutifulova slova mne svědila. Náhle jsem měl dojem, jako bych se měl upamatovat na něco důležitého, ale již jsem tu myšlenku nedokázal vylovit.

Po chvíli jsem řekl: "Buďte opatrný, můj princi. Zapřísahám vás, abyste Civila Bresingu nezasvěcoval do svých tajemství nebo jeho přátele nebral za své přátele."
"Tady se není čeho obávat, Badgerlocku. Zrovna teď nemám na přátele čas, jen samé povinnosti. Bylo pro mě těžké vyšetřit si tuto hodinku ze svého rozvrhu a prosadit si, že si vyjedu jen s vámi dvěma. Byl jsem varován, že to bude připadat podezřelé vévodům, o jejichž podporu se musím ucházet. Mnohem lepší by pro mě bylo, kdybych si vyjel v doprovodu s některým z jejich synků. Ale já potřeboval strávit tento čas s vámi, s tebou, Badgerlocku. Chci se tě na něco důležitého zeptat." Odmlčel se a potom nepokrytě vyhrkl: "Přijdeš dnes večer na můj zásnubní obřad? Musím-li to vystát, rád bych měl nablízku skutečného přítele."
Odpověď jsem znal okamžitě, ale snažil jsem se vypadat, jako bych o tom přemýšlel. "To nemohu, můj princi. Nepříslušelo by to mému postavení. Působilo by to ještě divněji, než tato naše dnešní vyjížďka."
"A nemohl bys tam být jako tělesný strážce lorda Goldena?"
Teď se do věci vložil lord Golden. "To by vypadalo, jako bych nevěřil, že je mi princova pohostinnost dostatečnou zárukou a ochranou."
Princ zarazil koně a tváří se mu mihl sveřepý výraz. "Chci, abys tam byl. Nějaký způsob si najdi."
Ten přímý povel mě dopálil. "Budu o tom uvažovat," odpověděl jsem škrobeně. Stále jsem si ještě nebyl úplně jist, že mě na Buckkeepu nikdo nepozná. Chtěl jsem se více vžít do své role Torna Badgerlocka dříve, než dojde k dalším náhodným konfrontacím s lidmi, kteří by si mě mohli pamatovat z minulosti. A těch bude na večerním zásnubním obřadu spousta."Ale chtěl bych svému princi zdůraznit, že i když budu přítomen, konverzace s vámi nebude připadat v úvahu. Ani byste o mne neměl jevit jakýkoli zájem, který by mohl vyvolat nežádoucí pozornost ohledně našeho vztahu."
"Nejsem přece blázen!" opáčil takřka vztekle, když jsem ho nepřímo odmítl. "Rád bych tě tam prostě měl. Abych věděl, že mám v davu těch, kteří přihlížejí mému obětování, aspoň jednoho přítele."
"Myslím, že to berete příliš dramaticky," pravil jsem klidně. Snažil jsem se, aby to nevyznělo jako urážka. "Nezapomínejte, že tam bude vaše matka. A Chade. A lord Golden. Všechno lidé, jimž leží na srdci vaše nejvyšší dobro."
Poněkud zrudl, když pohlédl na lorda Goldena. "Nechtěl jsem vás znevážit jako přítele, lorde Goldene. Odpusťte, byla-li má slova unáhlená. A co se týče mé matky a lorda Chadea, ti jsou, stejně jako já, nuceni klást povinnost před lásku. Sice chtějí, co je pro mne nejlepší, to je pravda, jenomže největší ohled brali vždy na to, co je nejlepší pro moji vládu. Budou brát blaho Šesti vévodství jako základní podstatu mého vlastního blaha." Tu se zatvářil unaveně. "A když nebudu souhlasit, řeknou, že po nějaké době kralování pochopím, že to, k čemu mě zavazovali, bylo zároveň také v mém nejlepším zájmu. Že vláda nad zemí, která žije v prosperitě a míru, mi po letech přinese mnohem větší uspokojení než to, kdybych si směl sám vybrat nevěstu."
Nějakou dobu jsme jeli mlčky. Když pak lord Golden přerušil ticho, jeho hlas zněl váhavě. "Můj princi, obávám se, že slunce nečeká. Je čas vrátit se zpátky na hrad Buckkeep."
"Já vím," odvětil Dutiful zasmušile. "Já vím."
Věděl jsem, že má slova mu nemohou přinést útěchu, už když jsem je říkal, jenomže společenské zvyky nám všem neúprosně diktovaly, co máme dělat. Snažil jsem se, aby se spokojil s tím, čemu musí tak jako tak čelit. "Elliania coby nevěsta se vůbec nezdá být hrozná volba. Ačkoli je mladičká, je pořád roztomilá, a až dospěje, může z ní být učiněná krasavice. Chade o ní mluví jako o královně v rozpuku a zdá se být nesmírně spokojený s partií, kterou nám Ostrované nabídli."
"Och, to je pravda," souhlasil Dutiful, když otočil svého valacha na zpáteční cestu. Myblack si odfrkla, jak jí ostatní koně zkřížili cestu, a moc se jí nechtělo otočit se a valacha následovat. Lákaly ji kopce a delší cesta v poklusu. "Dítě či žena, je to především královna. Neřekla mi jediné nepatřičné slovo. Ani jediné slovo, které by mohlo prozradit, co se za těma zářivě černýma očima skrývá. Jak se sluší a patří, nabídla mi svůj dar, stříbrný řetěz osázený žlutými démanty z její země. Dneska večer si ho musím vzít na sebe. Já jsem jí dal dar, který mi vybrali má matka a Chade, stříbrnou korunku osázenou celou stovkou safírů. Ty kameny jsou malé, ale matce se líbilo, že na rozdíl od větších kamenů mohou vytvářet složité vzory. Když ji narčeska přebírala, udělala pukrle a odměřenými slovy mi řekla, jak jí připadá roztomilá. Přesto jsem si nemohl nevšimnout, jak bylo její poděkování povrchní. Mluvila o ‚mém štědrém daru', ale

ani jednou se nezmínila o provedení nebo o tom, že by měla ráda safíry. Jako by se naučila zpaměti řeč, která by se hodila na jakýkoli dar, který jsme jí mohli dát, a pak ji bezchybně odříkala."
Byl jsem si takřka jist, že přesně tak to bylo. Přesto jsem necítil, že bych jí to měl mít za zlé. Bylo to ostatně teprve jedenáctileté dítě a do probíhajících jednání mohlo promlouvat stejně málo jako náš princ. Taky jsem to princi všechno řekl.
"Já vím, já vím," připustil znaveně" Avšak přesto jsem se snažil střetnout s jejím pohledem a dát jí zahlédnout něco z toho, kým jsem. Když poprvé stanula vedle mne, Badgerlocku, srdce mi kvůli ní pukalo. Zdála se mi tak mladá a malá a tak cizí na našem dvoře. Cítil jsem s ní, jako bych cítil s každým dítětem, které by vytrhli z prostředí domova a nutili ho sloužit věci, která není jeho věcí. Rozhodl jsem se poctít ji darem, jenž by pocházel ode mne, a ne od Šesti vévodství. Byl v jejím pokoji, čekal tam na ni, až poprvé dorazí. Vůbec se o něm nezmínila, ani slůvkem."
"A co to bylo?" zeptal jsem se.
"Něco, co by se líbilo mně, když mi bylo jedenáct," odvětil ten mladý muž. "Sada loutek vyřezaných Bluntnerem. Byly oblečeny jako z pohádky o Dívce a sněžném oři. Bylo mi řečeno, že na Ostrovech je ta pohádka stejně známá jako v Šesti vévodstvích."
Hlas lorda Goldena byl zcela neutrální, když poznamenal: "Bluntner je šikovný řezbář. Není to ta pohádka, v níž kouzelný oř odnese děvče pryč od krutého nevlastního otce, daleko do bohaté země, kde se vdá za spanilého prince?"
"To za daných okolností možná není ta nejlepší pohádka," zamumlal jsem.
Princ ustrnul. "V takovém světle jsem o tom nikdy nepřemýšlel. Myslíte, že ji to urazilo? Měl bych se omluvit?"
"Čím méně se toho řekne, tím lépe," navrhl lord Golden. "Snad až se lépe poznáte, můžete to s ní probrat."
"Snad až po deseti letech," připustil princ lehkovážně, jenomže já skrze naše pouto cítil, jak ho prochvívá úzkost. Poprvé jsem pochopil, že za jeho nespokojeností vězí zčásti pocit, že si u narčesky nevede dobře. To zaznělo i v jeho dalších slovech.
"Díky ní si připadám jako nemotorný barbar. Přitom ona pochází z dřevěné vesnice někde od ledového šelfu, ale já si před ní připadám tak necivilizovaný a neohrabaný. Dívá se na mě a její oči jsou jako zrcadla. Nic z ní v nich nevidím, jenom to, jak hloupě a pitomě na ni působím. Mám dobré vychování, jsem z dobré krve, ale ona mi vnucuje pocit, jako bych byl umouněný rolník, který by ji mohl svým dotekem ušpinit. Já to nechápu!"
"Budete muset vyřešit mnohé rozdíly, až se navzájem lépe poznáte. Prvním z nich může být pochopení, že každý pocházíte z odlišné, leč ne nutně podřadné kultury," řekl lahodným hlasem lord Golden."Před pár lety mě mezi Ostrovany zavedly moje obchodní zájmy a měl jsem možnost je studovat. Jsou matriarchálně založení, jak víte, mateřské klany se poznají podle tetování, které mají na sobě. A pokud tomu rozumím, prokázala vám již velkou čest tím, že se za vámi vypravila, místo aby požadovala, aby se její nápadník představil v domě její matky. Musí jí být trapně tváří v tvář tady tomu dvoření, aniž by měla vedení a podporu ze strany své matky, sester a tet."
Dutiful při slovech lorda Goldena zamyšleně přikyvoval, ovšem já, ač jsem narčesku zahlédl jen letmo, jsem měl podezření, že princ odhadl její city vůči němu správně. Nicméně jsem si tu myšlenku ponechal pro sebe. "Je zřejmé, že studovala zvyky Šesti vévodství. Uvažoval jste o tom, že byste se poučil o její zemi a o tom, jakou pozici tam její rodina zastává?" Dutiful se po mně úkosem podíval, jako student, který si lekci zběžně přečetl, ale moc dobře ví, že ji nestudoval pořádně. "Chade mi poskytl několik svitků, které tu máme, ale upozornil mne, že jsou již staré a možná i neaktuální. Na Ostrovech svoji historii nezachycují písemně, ale svěřují ji do vzpomínek svých bardů. Vše, co máme, napsali lidé ze Šesti vévodství, kteří Ostrovy navštívili. Z těch materiálů čiší jistá intolerance vůči jejich odlišným zvykům a životním postojům. Většina těch svitků zachycuje zkušenosti cestovatelů, kteří se netají odporem k jejich jídlu, protože všechna tamní jídla pro hosty se zřejmě připravují z cenných ingrediencí, jako je tuk a med, a kteří mají hrůzu z jejich domácností, které jsou studené a samý průvan. Tamní lidé nenabízejí svou pohostinnost utrmáceným cizincům, nýbrž zřejmě mají v opovržení všechny ty, kdo se ve své pošetilosti dostali do situace, v níž musejí žádat o přístřeší nebo jídlo, místo aby o ně

smlouvali. Slaboši a pošetilci si zasluhují smrt, to je zřejmě na Ostrovech hlavním krédem. Dokonce i bůh, kterého si vyvolili, je krutý a nemilosrdný. Preferují Ela, vládce moří, oproti štědrému Edovi, vládci polí." Princ si na závěr ztěžka povzdechl.
"Poslouchal jste některé z jejich bardů?" zeptal se lord Golden klidně.
"Poslouchal, ale nepochopil. Chade mne nabádal, abych se naučil základům jejich jazyka, a já to zkoušel. Má mnoho společných kořenů s naším. Umím jím hovořit dost dobře na to, abych se dorozuměl, ačkoliv narčeska mi již řekla, že se mnou bude raději mluvit mým jazykem, než aby slyšela, jak komolím ten její." Při vzpomínce na tu urážlivou výtku na chvíli zaťal zuby. Pak pokračoval. "Bardům je ještě těžší porozumět. Je zřejmé, že v poezii platí jiná pravidla než v běžné řeči, přičemž slabiky lze libovolně protahovat či zkracovat, aby se hodily do taktu. Jazyk bardů, tak ho nazývají, ale když k tomu připočtu jejich bouřlivou hudbu, která přehlušuje slova, je pro mne těžké pochytit víc než jenom základy každého příběhu. Všechny, zdá se, líčí to samé, sekání nepřátel a získávání částí jejich těl jako trofejí. Jako ten Echet Hairbed, který spával pod pokrývkou ušitou ze skalpů svých nepřátel. Nebo Sixfinger, který krmil své psy vnitřnostmi z lebek těch, které porazil."
"Úžasní lidé," poznamenal jsem jízlivě. Lord Golden se na mě zamračil.
"Naše písně jí musí znít stejně divně, zvláště romantické tragédie o pannách, které umírají z lásky k muži, kterého nemohou mít, a tak podobně," podotkl mírně lord Golden. "Existují překážky, které musíte překonat, můj princi. Taková nedorozumění se nejsnáze poddají při běžné konverzaci."
"Ach ano," připustil princ zahořkle. "Ode dneška za deset let se možná dostaneme k běžné konverzaci. Jenomže prozatím jsme tak obklopeni jejími přisluhovači a mými nohsledy, že spolu mluvíme přes dav, zvýšenými hlasy, abychom jeden druhého slyšeli. Každé slovo, které si vyměníme, je odposlechnuto a rozebíráno. A to nemluvím o jejím drahém strýci Peottrem, který nad ní stojí jako pes nad kostí. Včera odpoledne, když jsem se s ní zkoušel procházet zahradami, jsem měl spíše dojem, jako bychom vedli do války nějakou hordu. Za námi byl snad tucet tlachajících a dupajících lidí. A když jsem utrhl jednu květinu, abych ji narčesce nabídl, její strýc si stoupl mezi nás, aby mi ji vzal z ruky a prozkoumal, než ji dívce podal. Jako kdybych jí snad nabízel něco jedovatého."
Proti své vůli jsem se musel usmát, když jsem si vzpomněl na jedovaté byliny, které mi kdysi podala sama Kettricken, když si myslela, že bych mohl ohrozit jejího bratra. "Takové záludnosti nejsou ničím neobvyklým, můj princi, ani v těch nejlepších rodinách. Její strýc jenom koná svoji povinnost. Není to dlouho, co proti sobě naše země válčily. Dopřejme starým ránám čas, aby se zacelily a zhojily. Jednou se to stane."
"Ale prozatím, můj princi, se obávám, že musíme nasadit koním ostruhy. Nebo jsem snad slyšel špatně, když jste říkal, že máte odpoledne schůzku s vaší matkou? Myslím, že bychom si měli raději pospíšit."
"Asi ano," odvětil princ apaticky na slova lorda Goldena. Pak ale stočil velitelský pohled ke mně. "Nuže, Tome Badgerlocku. Kdy se příště uvidíme? Už se nemohu dočkat, až spolu zahájíme lekce."
Přikývl jsem a v duchu si pomyslel, kéž bych s ním jeho nadšení sdílel. Cítil jsem nutnost dodat: "Praktikovat Umění není vždy procházka růžovým sadem, můj princi. Až začneme, možná vám ty lekce budou připadat ne moc příjemné."
"To samozřejmě předpokládám. Mé dosavadní zkušenosti s Uměním byly znepokojivé i matoucí." Jeho zrak získal zastřený a nepřítomný výraz, když řekl: "Když jsi mě vzal s sebou… vím, že to mělo co dělat s nějakým pilířem. Vypravili jsme se… kamsi. Na nějakou pláž. Ale teď, když se snažím na ten průchod rozpomenout, nebo na to, k čemu došlo tam či krátce poté, je to, jako bych se snažil rozpomenout na nějaký sen z dětství. Ty detaily na sebe nějak nepasují, pokud víš, co myslím. Myslel jsem, že chápu vše, co se mi přihodilo. Ale pak, když jsem se o tom snažil bavit s Chadem a mou matkou, všechno se to rozpadlo na cucky. Připadal jsem si jako idiot." Zvedl ruku a zamnul si zkrabacené čelo. "Nejsem s to ty kousky správně seřadit, abych z toho dostal ucelenou vzpomínku." Pak na mě upřel zpříma oči a řekl: "Nemohu s tím žít, Tome Badgerlocku. Musím to rozřešit. Má-li být ta magie mou součástí, pak ji musím mít pod kontrolou."
Jeho slova dávala mnohem větší smysl nežli má neochota postavit se tomu. Vzdychl jsem. "Zítra za úsvitu. Ve Verityho věžní komnatě," navrhl jsem v domnění, že mě odmítne.
"Výborně," odvětil s lehkostí. Jeho ústa zkřivil podivný úsměv. "Myslel jsem, že pouze Chade nazývá

přímořskou strážní věž ‚Verityho věží'. Zajímavé. A mohl bys o mém otci mluvit přinejmenším jako o ‚králi Veritym'."
"Prosím za prominutí, můj princi." Lepší odpověď mě nenapadla a on si jen odfrkl. Pak na mě upřel královský pohled a dodal: "A vynasnažíš se, abys byl dneska večer na mé zásnubní ceremonii, Tome Badgerlocku."
Ještě než jsem stačil odpovědět, nasadil svému šedákovi ostruhy. Rozjel se zpět k Buckkeepu, jako by měl v patách tucet démonů, a nám nezbývalo než ho následovat. Princ poněkud zpomalil až u hradní brány. Zastavili jsme a počkali, než nás stráže formálně prověří a vpustí. Za branou jsme jeli krokem, ale Dutiful mlčel a mne nenapadalo nic kloudného, co bych řekl. Když jsme dojeli k vysokému portálu hlavní budovy, stáli tam již shromáždění dvořané, aby prince přivítali. Přiběhl čeledín, aby od něj převzal ohlávku, a jeden pacholek se chopil otěží Malty. Mě nechali, ať se starám sám, za což jsem byl vděčný. Lord Golden zdvořile poděkoval princi za to, že mohl strávit krásné chvíle v jeho oslnivé společnosti, a princ zdvořile odpověděl. Seděli jsme na koních a dívali se, jak Dutifula pohltili jeho šlechtici a unášejí ho pryč. Strhl jsem Myblack kousek stranou a zůstal na místě čekat na svého pána.
"Nuže. Příjemná projížďka," poznamenal lord Golden a sesedl. Když se botou zlehka dotkl země, jako by mu náhle ujela noha a on ošklivě upadl. Nikdy jsem šaška neviděl v tak nešikovné pozici. Posadil se, rty pevně semknuté, a pak se se zaúpěním chytil za kotník v jezdecké botě.
"Ta e panečku vymknutá!" zvolal a pak pánovitě přikázal: "Ne, ne, zůstaň, kde jsi, postarej se mi o koně," a mávnutím ruky poslal pacholka pryč. Potom se dost ostře osopil na mě: "Neokouněj tady, ty hlupče! Předej tomu pacholkovi svého koně a pomoz mi vstát. Nebo si myslíš, že bych měl do svých komnat doskákat?"
Princ byl již tou dobou odnášen pryč vlnou švitořícího panstva. Pochyboval jsem, že ví o nehodě lorda Goldena. Někteří z princova doprovodu se sice ohlíželi naším směrem, jenomže většina se věnovala Dutifulovi. A tak jsem se shýbl, a když mi lord Golden přehodil ruku přes rameno, tiše jsem se zeptal: "Je to moc zlé?"
"Dost!" odsekl zostra. "Dneska večer si nezatančím, a to mi zrovna včera přivezli nové taneční střevíce. Och, ta nesnesitelná bolest! Pomoz mi dojít ke mně do pokoje, člověče." Když slyšeli jeho podrážděné plísnění, několik nižších šlechticů si pospíšilo směrem k nám. Jeho chování se rázem změnilo, zatímco odpovídal na jejich znepokojené dotazy ujištěními, že bude určitě v pořádku a že nic mu nemůže zabránit, aby se dnes večer zúčastnil zásnubní hostiny. Většinou své váhy se opíral o mě, ale jeden sympatický mladý muž ho vzal za paži a nějaká dáma poslala svou služebnou, ať zařídí, aby do komnat lorda Goldena neprodleně přinesli horkou vodu a bylinky na výluh a aby se dostavil i lékař. Když jsme zamířili do prostor Buckkeepu, vlekli se s námi hned dva mladíci a tři velmi rozkošné mladé dámy.
Během doby, co jsme se štrachali a belhali po schodech a chodbách ke Goldenovým komnatám, mě lord snad tucetkrát ostře pokáral za moji neohrabanost. U vstupních dveří jsme zjistili, že už nás tam očekává lékař a horká voda. Lékař si lorda Goldena ode mě převzal a já byl takřka vzápětí odvelen pro brandy na jeho otřesené nervy a pro něco z kuchyně na jeho žaludek. Na odchodu jsem se soucitně krčil při jeho bolestivých výkřicích, jak mu lékař opatrně vyprošťoval nohu z boty. Když jsem se vrátil z kuchyně s podnosem plným pečiva a ovoce, lékař mezitím odešel a lord Golden byl uvelebený v křesle s nataženou, pořádně podepřenou nohou, zatímco jeho sympatizanti se usadili na ostatních sedačkách. Vyskládal jsem jídlo na stůl a přinesl mu brandy. Lady Calendula ho právě litovala kvůli bezcitnému a nekompetentnímu lékaři. Co je to za babráka, že způsobil lordu Goldenovi takovou bolest a pak prohlásil, že takřka nenachází stopy po nějakém zranění? Mladý lord Oaks vykládal dlouhý detailní a přesmutný příběh o tom, jak ho lékař v otcově domě za podobných okolností málem nechal umřít na churavý žaludek. Když se svým vyprávěním posléze skončil, lord Golden je požádal, že jistě chápou, že po takové pohromě si potřebuje odpočinout. Se skrývanou úlevou jsem je všechny vypoklonkoval ven ze dveří.
Zavřel jsem za nimi dveře a počkal jsem, až jejich švitořící hlasy a cupitající kroky utichnou, načež jsem se obrátil k šaškovi. Seděl opřený v křesle, na očích kapesník navoněný růžovou vodou.
"Je to moc zlé?" zeptal jsem se hlubokým hlasem.
"Tak zlé, jak si přeješ," odvětil, aniž si sundal látku z obličeje.

"Cože?"
Nadzvedl cíp obkladu a blaženě se na mě usmál. "Taková estráda, a to všechno kvůli tobě. Mohl bys mi alespoň dát najevo svou vděčnost."
"O čem to mluvíš?"
Spustil ovázanou nohu na podlahu, vstal a ležérně přikročil ke stolu, kde se začal probírat ve zbytcích jídla. Ani přitom nekulhal. "Nyní má lord Golden výmluvu, aby si mohl svého sluhu Toma Badgerlocka ponechat dnes večer po svém boku. Za chůze se o tebe budu opírat a ty mi budeš nosit podnožku a polštářek. A budeš mi posluhovat a běhat s pozdravy a vzkazy po sále. Budeš tam, aby tě Dutiful měl na očích, a já nepochybuji o tom, že si najdeš výhodnější bod ke slídění, než kdyby ses kradl podél zdí."
Když jsem zalapal po dechu, kriticky si mne přeměřil. "Naštěstí pro nás pro oba dnes ráno přišlo to nové oblečení, jež jsem ti objednal. Pojď. Posaď se a já ti teď ostříhám vlasy. Takhle přece nemůžeš jít na bál."

4 Zásnubní obřad

Užívání omamných prostředků může být výhodná metoda, jak zjistit adeptovu způsobilost k Umění, ale mistr se musí mít na pozoru. Zatímco malá dávka jisté byliny, jako je Hebbenův list, synxove, kůra teribanu či covaria, může kandidáta před zkouškou talentu uvolnit a umožnit mu elementární operace v Umění, příliš velké množství dokáže způsobit, že student nebude schopen se dostatečně soustředit, aby se talent projevil. Ačkoli někteří mistři Umění zaznamenali úspěch s využitím té či oné byliny při vlastním výcviku praktikantů Umění, čtyři mistři se shodují na tom, že takové drogy jsou mnohem častěji berličkami. Studenti se nikdy řádně nenaučí, jak uvést své mysli do stavu přístupného Umění bez použití těchto bylin. Existují rovněž náznaky toho, že studenti školení za pomocí bylin u sebe nikdy nerozvinou schopnost dostávat se v Umění do hlubokých stavů a provozovat složitější magii, k níž tu se lze jinak dopracovat.

SVITEK "ČTYŘI MISTŘI" - PŘEKLAD, CHADE FALLSTAR

"Nikdy jsem si nemyslel, že budu nosit proužkovaný vzor," zamumlal jsem znovu.
"Přestaň si stěžovat," procedil šašek skrze špendlíky v puse. Jeden po druhém je vytahoval, připínaje jimi malou kapsu, kterou mi pak začal hbitě přišívat jehlou a nití. "Už jsem ti říkal. Na tobě to vypadá úžasně a působí to jako skvělý doplněk mého úboru."
"Nechci vypadat úžasně. Chci být nedefinovatelný." Prostrčil jsem jehlu skrze všitý pás u kalhot a píchl se do palce. Že se šašek zdržel smíchu, když jsem zaklel, to mě ještě více popudilo.
Šašek byl již bezvadně a velice výstředně vystrojený. Seděl v křesle se zkříženýma nohama a spěšně mi pomáhal všít do mého nového úboru tajné kapsy. Ani ke mně nezvedl oči, když mě ujistil: "Budeš nedefinovatelný. Lidé si budou pamatovat tvoje oblečení, nikoli tvou tvář, pokud si tě vůbec všimnou. Budeš mi po většinu večera dělat těsný doprovod a podle ošacení bude jasně vidět, že jsi můj sluha. Zůstaneš tak v utajení, stejně jako když služebníčky úbor udělá z roztomilé slečinky prostě jenom další pokojskou nějaké dámy. Teď si zkus tohle."
Odložil jsem kalhoty a oblékl si košili. Do nové kapsy se akorát tak vešly tři malinké ampulky z Chadeovy zásoby, zhotovené z ptačích kostí. Zapnul jsem ji a na manžetě nebylo nic znát. V další manžetě jsem již měl několik kuliček silného uspávacího prostředku. Pokud se mi naskytne příležitost, postarám se o to, aby mladý lord Bresinga dnes v noci spal jako dudek, zatímco já se budu moci porozhlédnout po jeho pokoji. Již se mi podařilo zjistit, že si s sebou nepřivezl svoji loveckou kočku, nebo spíš to, že není v jeho komnatách či ustájená s ostatními loveckými zvířaty, řekl jsem si. Mohla klidně slídit někde v lesích, které lemovaly Buckkeep. Lady Bresinga, jak se lord Golden dozvěděl z dvorních klepů, nebyla součástí výpravy, jež dorazila na hrad Buckkeep u příležitosti zásnubního obřadu. Vymluvila se na potlučenou páteř po ošklivém pádu z koně při lovecké nehodě. Pokud to byl blaf, kladl jsem si otázku, proč se rozhodla zůstat doma na Galekeepu, zatímco sem vyslala svého syna, aby ji zastupoval. Myslela si, že ho poslala z dosahu nebezpečí? Či spíše do nebezpečí, aby si sama zachránila

kůži?
Vzdychl jsem. Spekulace nepodložené fakty byly zbytečné. Zatímco jsem si zastrkoval ampulky s jedem do kapsičky v manžetě, šašek dokončil stehování v pase mých kalhot. Byla to bytelnější kapsa, do níž se vešel útlý nožík. Dnes večer na zásnubním obřadu nebude nikdo nosit veřejně zbraň. Bylo by to nezdvořilé znevážení pohostinnosti Farseerů. Takové okolky však nezavazovaly nájemné vrahy.
Jako by šašek sledoval mé úvahy, zeptal se, zatímco mi podával proužkované kalhoty: "To si na tom Chade pořád tak zakládá? Kapsičky, ukryté zbraně a tak podobně?"
"Já nevím," odpověděl jsem popravdě. Ale jaksi jsem si ho bez toho nedokázal představit. Intriky pro něj byly zcela přirozené jako dech. Natáhl jsem si kalhoty a zatáhl břicho, abych si je mohl zapnout. Seděly mi přiléhavěji, než mi bylo po chuti. Sáhl jsem si dozadu a okrajem nehtu jsem zavadil o krátkou rukojeť ukrytého nože. Vytáhl jsem ho ven a zkoumavě na něj hleděl. Pocházel z Chadeových zásob ukrytých nahoře ve věži. Celá zbraň nebyla delší než můj prst a jílec stačil akorát na to, abych ho sevřel mezi palec a ukazováček. Mohl jsem s ním však podříznout něčí hrdlo nebo ho bleskurychle vrazit mezi páteřní obratle. Zastrčil jsem ho zpátky na místo.
"Je na mně něco vidět?" zeptal jsem se a jal se před ním otáčet, aby si mě mohl lépe prohlédnout.
Šašek mne s úsměvem sledoval a pak mě chlípně ujistil: "Vidět je vše. Ale nic z toho, čeho se obáváš. Tumáš. Obleč si tu kazajku a dovol, abych si prohlédl výsledný efekt."
Zdráhavě jsem ji od něj převzal. "Byly doby, kdy všude na Buckkeepu stačil kabátec a kamaše," poznamenal jsem nelibě.
"To se pleteš," odvětil šašek neúprosně. "Vystačil sis s takovým oblečením proto, že jsi byl jen sotva odrostlý chlapec a Shrewd na tebe nechtěl poutat pozornost. Vzpomínám si, že paní Hasty při volbě tvého ošacení jednou či dvakrát prosadila svou a oblékla tě stylově, mám ten dojem."
"Jednou či dvakrát," připustil jsem a při té vzpomínce se přikrčil. "Ale víš přece, jak to myslím, šašku. Když jsem tu vyrůstal, lidé na Buckkeepu se oblékali, inu, jako lidé z Bucku. Nebyl tady k vidění žádný tenhle ‚Jamaillianský styl' nebo farrowské pláště s cípatými kapucemi, které sahají až po zem."
Šašek přikývl. "Když jsi vyrůstal, Buckkeep byl místem spíše provinčního charakteru. Byli jsme ve válce, a když ti válka odčerpává prostředky, můžeš méně utrácet za ošacení. Shrewd byl dobrý král, ale vyhovovalo mu, když v Šesti vévodstvích vládla stagnace. Zato královna Kettricken udělala všechno pro to, aby Šest vévodství otevřela obchodu, a to nejen s Horským královstvím, ale i s Jamaillianskými a Bing-townskými a lidmi z ještě vzdálenějších končin. Dá se čekat, že to Buckkeep změní. Změna není špatná věc."
"Buckkeep takový, jaký byl, taky nebyl špatný," odvětil jsem nabručeně.
"Ale změna je důkazem toho, že jsi stále naživu. Změna často poměřuje naši toleranci vůči lidem, kteří se od nás od-
lisují. Dokážeme akceptovat jejich jazyky, jejich zvyky, jejich obyčeje, co se týče oblékání a stravování? Pokud ano, pak utváříme vazby, vazby, které snižují pravděpodobnost válek. A pokud ne, pokud věříme, že musíme věci dělat tak, jako jsme je vždycky dělali, pak musíme buď bojovat, abychom takoví zůstali, nebo zemřít."
"To je veselé."
"To je pravda," trval na svém šašek. "Bingtown zrovna zažil taky takové pozdvižení. Nyní jsou ve válce s Chalcedem, hlavně proto, že Chalced odmítá uznat nutnost změny. A ta válka se může rozšířit i na Šest vévodství."
"O tom pochybuji. Skutečně nechápu, co to má co dělat s námi. Och ano, naše jižní vévodství se do té potyčky jistě vrhnou, ale jen proto, že si vždycky libovala v konfliktech s Chalcedem. Je to pro ně šance odříznout jim zase kousek území a prohlásit ho za vlastní. Ale že by se Šest vévodství zapojilo jako celek… o tom pochybuji."
Nasoukal jsem se do jamaillianské kazajky a zapnul si ji. Měla mnohem více knoflíků, než bylo zapotřebí. Těsně mi obepínala pás a měla všité sukňovité díly, jež mi sahaly skoro po kolena. "Nesnáším, když si musím brát jamaillianské oblečení. A jak mám teď dosáhnout na nůž, budu-li ho potřebovat?"
"Já tě znám. Budeš-li jej potřebovat, určitě si k němu najdeš cestu. A ujišťuji tě, že v Jamaillii bys v tom byl nejméně o tři roky pozadu. Tam by lidé předpokládali, že jsi balík z Bingtownu, který se snaží

oblékat jako by byl z Jamaillie. Ale dost už o tom. Tímhle jen posílíme mýtus, že jsem jamaillianský šlechtic. Bude-li mé oblečení působit dost exoticky, lidé u mě vše ostatní akceptují jako normální." S těmi slovy vstal. Na pravé noze měl nazutý vyšívaný taneční střevíc. Levou měl ovázanou, jako by kotník potřeboval oporu.
Vzal do ruky vyřezávanou vycházkovou hůl. Poznal jsem, že je to výtvor jeho vlastních rukou, komukoli jinému bude hůl připadat jako přemrštěně drahá.
Toho večera jsme byli purpurově bílí. Spíše jako tuříny, pomyslel jsem si sveřepě. Oděv lorda Goldena byl mnohem důmyslnější a okázalejší než ten můj. Manžety mé proužkované košile byly u zápěstí volné, ale ty jeho byly mohutně nařasené a splývaly mu přes ruce. Košili měl bílou, ale purpurová jamaillianská kazajka, jež mu obepínala hruď, měla vyšívané lemy, na nichž se třpytily tisíce malinkatých gagátových korálků. Na nohou měl hedvábné kamaše, jež připomínaly spíše kalhoty sluhy. Rozhodl se pro rozpuštěné vlasy, které mu spadaly na ramena v dlouhých, třpytivě zlatých loknách. Neměl jsem tušení, co si dal do vlasů, aby je přiměl k takové extravaganci. A jako jsem to slyšel o jiných jamaillianských šlechticích, namaloval si tvář, modrý šupinatý vzor nad obočí a na vystouplé lícní partie. Přistihl mne, jak na něj zírám. "Nuže?" zeptal se bezmála nesvůj.
"Máš pravdu. Jsi skutečně velmi přesvědčivý jamaillianský lord."
"Nuže, pojďme už dolů. Přines mi podnožku a polštářek. Využijeme mého zranění jako záminky k tomu, abychom se mohli dostat do Velkého sálu dříve a potom sledovat ostatní, jak vcházejí."
Popadl jsem do pravé ruky jeho opěrku a pod pravou paži si zastrčil polštářek. Levé rámě jsem mu nastavil, zatímco on velmi přesvědčivě napodobil belhání. Jako vždy to byl dokonalý herec. Snad díky poutu Umění mezi námi jsem si byl vědom ryzí radosti, kterou mu tato přetvářka působila. Samozřejmě to nebylo znát na jeho chování, protože během cesty po schodech neustále bručel a plísnil mě za mou nemotornost.
Kousek před velikými dveřmi, jež ústily do Velkého sálu, jsme se na chvíli zastavili. Lord Golden působil dojmem, že lapá po dechu, jak se ztěžka opíral o mé rámě, ale šašek mi těsně u ucha zašeptal: "Nezapomeň, že teď jsi tu jako sluha. Pokora, Tome Badgerlocku. Ať už tam uvidíš cokoli, na nikoho se nedívej vyzývavým způsobem. Nebylo by to vhodné. Připraven?"
Přikývl jsem a pomyslel si, že tu připomínku si mohl nechat od cesty, pak jsem si jeho polštář zastrčil hlouběji pod paži. Vešli jsme do Velkého sálu. A rovněž tady jsem narazil na změnu. V době mého dětství byl Velký sál shromaždištěm pro všechny lidi z Buckkeepu. U tamtoho krbu jsem sedával a odříkával své vědomosti písaři Fedwrenovi. Často se u ostatních krbů v sále scházely další skupinky: muži operující šípy, ženy švitořící nad svým vyšíváním, pěvci nacvičující své písně nebo skládající nové. Navzdory hučícím krbům a sluhům, kteří k nim pravidelně nosili dříví, byl Velký sál v mých vzpomínkách vždycky tak trochu studený a zatuchlý. Světlo jako by nikdy nedosáhlo do jeho koutů. V zimě se tapiserie a prapory, které visely na stěnách, ztrácely v šeru, v soumračné interiérové noci. Vybavoval jsem si, že studená dlážděná podlaha byla většinou vystlaná rákosím, které mělo sklony plesnivět a vlhnout. Když byly stoly prostřeny k jídlu, leželi pod nimi natažení psi nebo procházeli mezi lavicemi, jako hladoví žraloci, kteří čekají na pohozenou kost či upuštěnou kůrku chleba. Bylo to živé místo, hlučící historkami vojáků a strážníků. Buckkeep krále Shrewda, pomyslel jsem si, byl drsným a vojenským místem, v prvé řadě hrad a tvrz a teprve potom královský palác.
Byl to čas, nebo královna Kettricken, kdo ho tak změnil?
I cítit to tu bylo jinak, méně potem a psy a více hořícím jabloňovým dřevem a jídlem. Šero, které ohně z krbů a hořící svíce nikdy nebyly s to rozptýlit, nyní ustoupilo, ačkoli jen nerado, svícnovým lustrům visícím ze stropů na pozlacených řetězech nad dlouhými, modře prostřenými stoly. Jediní psi, které jsem tam viděl se potulovat, byli malí mazlíčci, kteří na chvíli pláchli z klínů svých paniček, aby se mezi sebou navzájem popasovali či aby čmuchali kolem něčích bot. Rákosí pod nohama bylo čisté a podsypané vrstvou písku. Uprostřed místnosti byla velká část podlahy holá a písek tu byl posmetaný do důmyslných vzorů, které měly brzy vzít zasvé pod kroky tanečníků. U stolů ještě nikdo neseděl, ale už na nich stály mísy se zralým ovocem a ošatkami čerstvého chleba. První hosté tu postávali v nevelkých skupinkách nebo si hověli v křeslech a na polstrovaných lavicích v blízkosti krbů a hluk jejich hlasů se mísil s tichou hudbou vyluzovanou harfeníkem, jenž se nacházel na pódiu poblíž hlavního krbu.

Celá místnost byla pečlivě naaranžovaná tak, aby navodila atmosféru očekávání. Stupňovité hlavní pódium bylo ozářeno řadami pochodní. Ta záře okamžitě upoutala zrak, stejně jako výška pódia svědčící o důležitosti těch, kdo na něm budou usazeni. Na nejvyšší úrovni stála křesla zhotovená na způsob trůnů pro Kettricken, Dutifula, Ellianii a dvě další osoby. O něco méně pompézní, leč stále velkolepá křesla na druhém pódiu byla vyhrazena pro vévody a vévodkyně Šesti vévodství, kteří se zde shromáždili, aby zhlédli princovy zásnuby. Druhé pódium ve stejné výšce bylo určeno pro Ellianiny šlechtice. Na třetím pódiu měli zaujmout svá místa ti, jichž si královna vysoce cenila.
Skoro v tomtéž okamžiku, co jsme vešli do Velkého sálu, se z hloučku mladých šlechticů, kteří se mezi sebou bavili, odpojilo několik rozkošných žen a zamířilo k lordu Goldenovi. Jako kdyby se na nás slétli motýli. Zdálo se, že u dvora jsou teď v módě průsvitné plédy, importované nesmysly z Jamaillie, jež člověka nemohly v trvale studeném Velkém sále ani trochu zahřát. Hleděl jsem na husí kůži na rukou lady Heliotrope, když přišla projevit své sympatie lordu Goldenovi. Říkal jsem si, odkdy Buckkeep tak blázní po těch cizokrajných stylech oblékání. Zdráhavě jsem si připustil, že změny, které jsem kolem sebe viděl, se mi protiví nejen proto, že stále více zastiňují Buckkeep, který jsem si pamatoval z dětství, ale též proto, že si díky nim připadám těžkopádný a starý. Vrkající a kvokající ženy, rozplývajíce se nad poraněnou nohou lorda Goldena, mého pána doprovodily k pohodlnému křeslu v blízkosti krbu. Já mu hned začal oddaně posluhovat, připravil jsem podnožku a na ni umístil polštář. Tu se opět objevil mladý lord Oaks. Rázně mi řekl: "Uhni, chlape, já to udělám sám," trvaje na tom, že lordu Goldenovi pomůže s nohou sám.
Odstoupil jsem stranou, zvedl zrak a jakoby letmo přehlédl skupinu Ostrovanů, kteří právě vešli dovnitř. Pohybovali se skoro jako falanga bojovníků, jako kompaktní oddíl, jenž vpochodoval do sálu. Jakmile vstoupili do sálu, nevmísili se mezi ostatní, nýbrž se drželi pospolu. Připomněli mi ostrovanské válečníky, se kterými jsem už tak dávno bojoval na Antler Islandu. Měli na sobě nejen stejné kožešiny a koženou zbroj, ale někteří ze starších mužů stavěli na odiv bojové trofeje: náhrdelníky z prstních kůstek nebo i cop visící u pasu, který byl spletený z vlasů uříznutých přemoženým nepřátelům. Ženy, jež mezi sebou měli, si vykračovaly stejně neohroženě jako jejich muži. Jejich roucha byla utkaná z vlny, bohatě obarvená a lemovaná výlučně bílými kožešinami: liška, hranostaj a chomáče ze srsti ledního medvěda.
Nebylo pravděpodobné, že by ostrovanské ženy byly bojovnicemi, mezi ostrovanským lidem to byly majitelky půdy. V kultuře, kde muži často vyráželi do světa, aby se z nich stali nájezdníci, byly ženy víc než jen opatrovnicemi půdy. Statky a zemědělská pole přecházely z matek na dcery, stejně jako rodinné bohatství v podobě šperků, okrasných předmětů a různých nástrojů. Muži v životech těch žen mohli přicházet a odcházet, avšak dcery se vždycky držely v matčině domě a mužovo pouto k jeho matce bylo vždy mnohem silnější a trvalejší než jeho manželský svazek. To žena určovala, jak závazný je manželský slib. Trávil-li muž příliš mnoho času při nájezdech, mohla si v jeho nepřítomnosti vzít dalšího manžela či milence. Jelikož děti patřily matce a matčině rodině, nezáleželo moc na tom, kdo je zplodil. Prohlížel jsem si je při vědomí, že to nejsou šlechtici a lordové v tom smyslu, v jakém ty tituly užíváme my. Bylo pravděpodobnější, že půdu vlastní ženy a že muži se vyznamenali v boji a při nájezdech.
Zatímco jsem sledoval ostrovanskou delegaci, přemýšlel jsem, zda i na jejich Ostrovy nedorazila změna. Ostrovanské ženy nikdy nebyly majetkem svých mužů. Muži mohli sice obchodovat se ženami a dívkami, které si přitáhli domů jako trofeje ze svých nájezdů, ale jejich vlastní ženy byly vůči takovým transakcím imunní. Nebylo tedy divné, že by měl otec právo nabídnout svou dceru jako záruku zpečetění míru a vzájemného obchodu? Opravdu to bylo tak, že ji nabízel Ellianiin otec? Nebo její přítomnost zde představovala komplot nějaké starší, mocnější rodiny? Příbuzenstva její matky? Ale pokud by to tak bylo, proč se s tím tajit? Proč chtěli navodit dojem, že ji nabízí její otec? A proč byl Peottre jediným zástupcem jejich mateřského rodu?
A po celou tu dobu, co jsem Ostrovany sledoval, jsem na půl ucha naslouchal švitoření žen, které obklopovaly lorda Goldena. Dvě z nich, lady Heliotrope a lady Calendula, byly u něho v komnatách již předtím. Nyní jsem vydedukoval, že jsou to sestry i sokyně usilující o jeho přízeň. Způsob, jakým se lord Oaks neustále stavěl mezi lady Calendulu a lorda Goldena, mne přiměl k úvaze, jestli by nechtěl získat její přízeň pro sebe. Lady Thrift byla starší než druhé dvě ženy a možná také starší než já sám. Tušil jsem, že má někde na Buckkeepu manžela. Lady Thrift se projevovala agresivitou matrony, která je sice

spokojeně vdaná, avšak stále si libuje v napětí z lovu, jako někteří z lovců lišek, které jsem poznal. Ne že by jí nějak šlo o kořist, ale spíše si ráda dokazovala, že ji dokáže spolehlivě skolit i tváří v tvář té nejostřejší konkurenci. Její róba jí obnažovala poprsí víc, než bylo vhodné, ale nepůsobilo to tak drze jako třeba u nějaké mladší ženy. Pokládala ruku na paži či rameno lorda Goldena způsobem, který byl až majetnický. Dvakrát jsem ho viděl, jak uchopil tu ruku, která se ho dotýkala, poplácal ji nebo stiskl a pak ji opatrně pustil. Zřejmě se cítila polichocená, ale mně se to jevilo spíše tak, jako by si z rukávu oprašoval smítko.
Odněkud k nám přes sál připlul lord Lalwick - příjemně vyhlížející muž středního věku - a připojil se k hloučku lidí kolem lorda Goldena. Byl to vkusně oblečený pán vznešených způsobů, který si mne získal tím, že se mi představil, což byl velmi vzácný projev zdvořilosti vůči sluhovi. Když jsem se mu poklonil, usmál jsem se. Několikrát do mne potom šťouchl, jak se snažil vmanévrovat blíže k lordu Goldenovi, aby slyšel, o čem je řeč, ale snadno jsem mu jeho neohrabanost odpustil. Pokaždé jsem ho poprosil za prominutí a ukročil zpátky, ale on mě vždy s vřelým úsměvem ujistil, že je to výlučně jeho vina.
Konverzace se točila kolem poraněného kotníku nebohého lorda Goldena a všichni svorně hořekovali nad tím, jaký byl ten nesympatický lékař hrubián a jak je všechny strašlivě mrzí, že lord se k nim nebude moci připojit na tanečním parketu. Zde lady Thrift vzala svým sokyním vítr z plachet, když uchopila lorda Goldena za ruku a prohlásila, že ona mu bude dělat společnost, zatímco "vy, děvčata, si zatančíte se svými nápadníky". Lord Lalwick vzápětí řekl, že rád bude dělat lordu Goldenovi společnost on, protože sám je mizerný tanečník. Když ho lord Golden ujistil, že ví, že takový výrok je pouze projevem falešné skromnosti a že by ani ve snu nechtěl připravit buckkeepské dámy o tak šarmantního partnera, na tom muži bylo vidět, že se v něm sváří zklamání z odmítnutí a vděčnost za projevený kompliment.
Ještě než se rivalita mezi dámami mohla ještě více vyhrotit, muzikant náhle ustal v brnkání na harfu. Dostal zjevně pokyn od pážete, které stálo vedle něj, neboť vstal a školeným hlasem, který se zvučně nesl Velkým sálem a přehlušil veškerou konverzaci, oznámil příchod královny Kettricken Farseerové a prince Dutifula, dědice trůnu Farseerů. Lord Golden mi pokynul, ať mu nastavím rámě a pomůžu mu stát. V sále zavládlo ticho a všechny zraky se obrátily ke dveřím. Lidé v jejich blízkosti se tlačili nazpět do davu, aby vytvořili uličku mezi dveřmi a vyvýšeným pódiem.
Vešla královna Kettricken po boku s princem Dutifulem. Od doby, co jsem ji naposledy viděl takto vstupovat, se mnohému naučila. V nestřeženém okamžiku mi vyhrkly do očí slzy a já měl co dělat, abych potlačil triumfální úsměv, který se mi hrozil rozlít po tváři.
Byla úžasná.
Složitě stylizované roucho by od ní pouze odvracelo pozornost. Byla oděná v buckské modři, se kterou kontrastoval lem ze soboliny. Jednoduché linie jejích šatů zdůrazňovaly jak její štíhlost, tak její výšku. Byla napřímená jako voják, ale také pružná jako rákosí ve větru. Své třpytivě zlaté vlasy měla stažené do copu, který měla ovinutý kolem hlavy, a zbývající konec jí spadal na záda. Její královská koruna působila matným dojmem v porovnání s těmi zářivými kadeřemi. Prsty jí nezdobily žádné prsteny, její bledé štíhlé hrdlo nekrášlil žádný náhrdelník. Její královský majestát vyzařoval z toho, jaká byla, spíše než z toho, co měla na sobě.
Dutiful po jejím boku byl oblečený jen v prostém modrém rouchu. To mi připomnělo, jak byli Kettricken a Rurisk oblečeni v den, kdy jsem je poprvé spatřil. Tehdy jsem si spletl dědice Horského království se sloužícími. Říkal jsem si v duchu, jestli budou Ostrované pokládat jednoduchost Dutifulova oděvu za výraz pokory nebo spíš za nedostatek bohatství. Své nepoddajné černé kudrliny měl stažené obyčejnou stříbrnou stuhou. Nebyl ještě dost starý na to, aby mohl nosit korunku následníka trůnu. Až do sedmnácti let bude pouhým princem, třebas jediným dědicem. Jedinou další ozdobou, kterou měl na sobě, byl stříbrný řetěz osázený žlutými démanty. Jeho oči byly temné, stejně jako u jeho matky světlé. Jeho rysy byly farseerovské, ale výraz klidného smíření v jeho tváři vypovídal o škole, které se mu dostalo od matky.
Zatímco královna Kettricken mlčky procházela mezi svým lidem, byla v tom důstojnost a intimita zároveň, neboť úsměv, který prosvěcoval její tvář, jak spočívala zrakem na svých shromážděných lidech, byl upřímně hřejivý. Dutiful měl ve tváři vážný výraz. Možná věděl, že se nemůže usmívat a nevypadat přitom sklíčeně. Nabídl rámě matce, když začala stoupat po schodech na pódium. Zaujali svá místa u

stolu, ale neposadili se. Vlídným, leč zvučným hlasem Kettricken pronesla: "Prosím, lidé a přátelé moji, uvítejte v našem Velkém sále narčesku Ellianii, dceru rodu Blackwaterů z ostrovů Božích run."
Souhlasně jsem pokýval hlavou, když jsem slyšel, že Kettricken uvedla nejen jméno Ellianiina mateřského rodu, ale že také nazvala její vlast jménem, který pro ni používali Ostrované. Zároveň jsem si všiml, že naše královna se rozhodla ohlásit ji sama, místo aby tím úkolem pověřila pěvce. Když pokynula směrem k otevřeným dveřím, všechny oči se obrátily tím směrem. Pěvec zopakoval nejen jméno Ellianie, ale i Arkona Bloodbladea, jejího otce, a Peottreho Blackwatera, "bratra matky". Podle způsobu, jakým vyslovil poslední výraz, jsem získal dojem, že na Ostrovech je to jedno slovo a že pěvec si dal záležet, aby to tak vyznělo. Pak vešli Ostrované.
Vedl je Arkon Bloodblade. Byla to impozantní postava, jejíž velikost ještě umocňoval plášť z medvědí kůže, který měl přehozený přes ramena. Byla to žlutobílá kožešina ledního medvěda. Pod ní měl tkaný kabátec a kalhoty, ale kožená vesta a široký kožený opasek mu propůjčovaly vzezření válečníka ve zbroji, třebaže žádné zbraně u sebe neměl. Celý se třpytil zlatem a stříbrem a drahokamy. Měl je na krku a na zápěstích, na čele a v uších. Na levé paži měl stříbrné stuhy a na pravé zlaté. Některé z nich byly osázené drahokamy. Ovšem díky jeho drzému pózování vyznělo všechno to bohatství jako ukázka pýchy a nevkusu. V jeho chůzi se snoubil kolébavý krok námořníka s arogantním holedbáním válečníka. Tušil jsem, že v něm nenaleznu zalíbení. Se širokým úšklebkem se rozhlížel po místnosti, jako by nemohl uvěřit svému štěstí. Očima bloudil po prostřených stolech a shromážděných šlechticích a pak zvedl zrak k pódiu, kde už na jeho společnost čekala Kettricken. Jeho úsměv se ještě více rozšířil, jako kdyby spatřil volně ležící kořist. Tehdy už jsem věděl, že ho nemám rád.
Za ním kráčela narčeska. Doprovázel ji Peottre, jenž kráčel po její pravé ruce, o krok vzadu. Byl oblečený prostě jako voják, v kožešině a kůži. Měl zlaté náušnice a těžký zlatý náhrdelník, ale působil dojmem, že si těch šperků ani není vědom. Všiml jsem si, že zaujal nejen místo, ale i postoj tělesného strážce. Očima obezřele těkal v davu. Kdyby tam stál někdo, kdo by přál narčesce něco zlého a troufl si jednat, byl by připraven útočníka zabít. Přesto z něj vyzařovala nikoli podezíravost, ale klidné vědomí kompetentnosti. A dívka kráčela před ním, vyrovnaná a klidná, chráněná hromotlukem za svými zády.
Zamyslel jsem se nad tím, kdo jí asi vybral oděv. Její krátká tunika byla ze sněhově bílé vlny. Na jednom rameni měla emailovou jehlici v podobě skákajícího narvala, která jí spínala plášť. Vsazená modrá sukně jí sahala skoro až na podlahu. Za chůze zpod lemu probleskovaly malé bílé kožešinové střevíčky. Hladké černé vlasy měla vzadu na hlavě stažené stříbrnou sponkou. Odtud jí volně splývaly po zádech dolů, jako inkoustově černá řeka. V pravidelných odstupech jí v tom proudu cinkaly malinké stříbrné zvonečky. Nad čelem měla stříbrnou korunku osázenou stovkou safírů.
A sama udávala tempo, krok, pauza, a zase další krok. Její otec, který na to nedbal, nebo o tom možná nevěděl, přiřazoval až k pódiu, vystoupil na něj a pak byl nucen stát po levé ruce královny Kettricken a čekat na příchod své dcery. Peottre jív klidu přizpůsobil krok. Dívka při příchodu k vyvýšené tabuli nehleděla rovně před sebe, nýbrž při každém kroku otočila hlavu nalevo nebo napravo. Pozorně se dívala na lidi, kteří se střetli s jejím pohledem, jako kdyby si chtěla každého zapamatovat. Nepatrný úsměv, který jí krášlil rty, se zdál být ryzí. Bylo zneklidňující pozorovat u tak mladého dítěte takovou vyrovnanost. Namísto malé vzdorovité dívenky, jež málem vyletěla z kůže vzteky, když jsem ji naposled viděl, se tu zjevila vskutku královna v rozpuku. Když stanula dva kroky od pódia, Dutiful sestoupil dolů, aby jí nabídl rámě. Teprve v tomto okamžiku jsem postřehl, že znejistěla. Koutkem oka pohlédla na svého strýce, jako by ho zapřísahala, ať jí poskytne podporu. Nevím, jakým způsobem jí sdělil, že musí princovo gesto akceptovat, viděl jsem jen výraz rezignace, s jakým opatrně pozvedla ruku nad jeho nabízené rámě. Říkal jsem si, že i přistání motýla by princ musel pocítit víc, zatímco narčeska stoupala po jeho boku po schodech nahoru. Peottre je ztěžklým krokem následoval. Nestoupl si před své křeslo, jak si to žádal protokol, ale raději zaujal místo za jejím křeslem. Jakmile se ostatní posadili, královna ho musela gestem a pár slovy pobídnout, aby se, posadil taky.
Potom vešli vévodové a vévodkyně Šesti vévodství: každý zvolna přešel sál a zaujal místo na pódiu, které pro něj bylo vyhrazené. Nejprve se objevila vévodkyně z Bearnsu, po boku s manželem. Faith z Bearnsu vyspěla v opravdovou vévodkyni. Stále jsem si ji vybavoval jako štíhlou pannu se zakrvaveným mečem, kterak se marně snaží zachránit život svému otci v lítém boji s nájezdníky z rudých lodí. Své

černé vlasy měla krátké a uhlazené jako vždycky. Muž po jejím boku byl vyšší než ona, měl šedé oči a doprovázel ji ladným krokem bojovníka. Pouto mezi těmi dvěma bylo až hmatatelné a já se v duchu zaradoval nad tím, že v životě nalezla štěstí.
Za ní kráčel vévoda Kelvar z Ripponu, zestárlý a shrbený, jednou rukou se opíral o hůl a druhou o rameno své ženy. Lady Grace dospěla v pěkně zaoblenou ženu středních let. Její ruka spočívající na ruce manželově mu byla oporou víc než jedním způsobem. Její róba i její šperky byly prosté, jako by se konečně našla ve svém postavení vévodkyně z Ripponu. Svou chůzi přizpůsobila manželovým nyní již šouravým krokům, její věrnost stále neochvějně patřila muži, který ji pozvedl z rolnického stavu na choť vévody z Ripponu.
Vévoda Shemshy z Shoaksu šel sám, teď už jako vdovec. Naposled jsem ho viděl, když se zastavil s vévodou Brawndym z Bearnsu před mou celou v Regalově žaláři. Neodsoudil mě, ale ani mi nehodil plášť, abych se zahřál, jako to udělal Brawndy. Stále měl onen sokolí zrak, a mírně přihrbená ramena byla jeho jediným ústupkem vůči přibývajícím rokům. Vedení nynější války s Chalcedem svěřil do rukou své dcery a dědičky a sám si udělal čas na to, aby se zúčastnil princova zásnubního obřadu.
Za ním vznešeně kráčel vévoda Bright z Farrow. Od doby, co Regal na jeho nezkušená ramena uvalil obranu hradu Buckkeep, očividně vyspěl. Teď už vypadal jako muž. Jeho vévodkyni jsem nikdy předtím neviděl. Vypadala dvakrát mladší než on, čtyřicátník, a byla to hezká a štíhlá mladá žena, která se srdečně usmívala, opětujíc pohledy příslušníků nižší šlechty, kteří se dívali, jak stoupá po schodech na pódium. Nakonec se objevili vévoda a vévodkyně z Tilthu. Ani jednoho jsem neznal - před třemi roky zasáhl území Tilthu krvavý kašel a sklátil nejenom starého vévodu, ale i oba jeho starší syny. Zalovil jsem v paměti, jestli neznám jméno dcery, která titul zdědila. Vévodkyně Flourish z Tilthu, oznámil pěvec chvíli nato, a její choť, vévoda Jower. Díky své nervozitě vypadala mladší než ve skutečnosti a Jowerova ruka, jež spočívala na její ruce, kterou byla zakleslá za jeho rámě, ji vedla i uklidňovala zároveň.
Pódium vyhrazené pro ostrovanské šlechtice a válečníky z doprovodu narčesky nyní čekalo na jejich příchod. Zdálo se, že okázalé vstupy nemají ve zvyku, protože se jen houfně nahrnuli dovnitř a podle libosti se rozsadili, mnozí si přitom mezi sebou vyměňovali úšklebky a komentáře. Arkon Bloodblade se na ně shora zeširoka usmíval. Měl jsem takový dojem, že v narčesce se sváří věrnost vůči svým vlastním lidem a mrzutost nad tím, že se neobtěžovali respektovat naše zvyky. Peottre jim hleděl upřeně přes hlavy, jako by ho to ani v nejmenším nezajímalo. Teprve když se posadili, došlo mi, že jsou to Arkonovi lidé, ne Peottreho. Každý z nich měl na sobě v té či oné podobě vyobrazení kance s vyceněnými kly. Arkon měl kance zlatě vytepaného na své hrudi. Jedna z žen měla tetování na hřbetě ruky a jeden muž měl svého kance vyřezaného do kosti na opasku. Tenhle motiv nebyl u narčesky ani u Peottreho nikde vidět. Vybavil jsem si skákajícího narvala, kteréhož jsem spatřil vyšitého na oděvu narčesky, když jsem ji poprvé zahlédl. Tento emblém měla teď také na jehlici, která jí spínala plášť. Při bližším pohledu na oděv Peottreho jsem zjistil, že má narvala na přezce u opasku. Řekl jsem si, že stylizované tetování v jeho obličeji by se dalo pokládat za narvalí roh. Takže. Měli jsme tu dva klany, oba nabízející narčesku? Řekl jsem si, že bude lepší, když se tomu podívám blíže na kloub.
Lidé, kteří zaujali místa u stolu hned pod vyvýšeným pódiem, vcházeli do sálu s menší pompézností. Byl mezi nimi Chade, stejně jako Laurel, královnina lovčí. Byla oblečená v šarlatové róbě a já vzal s potěšením na vědomí, zejí byla přidělena tak dobrá pozice. Ostatní, až na jednoho nebo dva, jsem nepoznával. Starling, jak jsem tušil, se záměrně rozhodla vejít do Velkého sálu jako poslední. Byla vystrojená v zelené róbě, která mi připomněla barvu hrdla slouhozobky. Na rukou měla jemné krajkové rukavice, jako kdyby chtěla zdůraznit, že dnes večer je tu jako královnin host a ne jako minstrel. A jedna z těch rukou v krajkoví spočívala na svalnatém předloktí muže, který jí dělal doprovod. Byl to pohledný mladík, tělesně zdatný a s upřímným výrazem tváře. Že je nadmíru hrdý na svou ženu, bylo zřejmé z jeho zářivého úsměvu a způsobu, jakým ji doprovázel. Měl jsem dojem, že ji tady vystavuje, jako když sokolník drží na vyzdviženém předloktí krásného ptáka. Hleděl jsem na mladíka, kterému jsem nevědomky nasadil parohy, a styděl jsem se za Starling i za sebe. Ona se stále usmívala, a když nás míjeli, schválně se střetla s mým pohledem. Uhnul jsem očima a zadíval se mimo ni, jako bych ji vůbec neznal. On o mně nic nevěděl a já si jen přál, aby to tak zůstalo. Ani jsem nechtěl znát jeho jméno, jenže mé proradné uši ho stejně zachytily. Lord Fisher.

Když ti dva jako poslední zaujali svá místa u tabule na vyvýšeném pódiu, také lidé v sále se nahrnuli ke stolům, aby se posadili. Popadl jsem podnožku a polštářek pro lorda Goldena a pomohl mu dobelhat se na přidělené místo, kde jsem mu udělal pohodlí. Měl dobrou pozici, když uvážím, že to byl cizí šlechtic a ke dvoru přijel teprve nedávno. Tušil jsem, že si to zařídil sám, aby mohl takhle sedět, mezi dvěma staršími manželskými páry. Ženy se od něho vzdálily s mnoha přísliby, že se vrátí a budou mu během tancování dělat společnost. Když se lord Lalwick otáčel k odchodu, ještě naposled se mu podařilo drcnout mne svými hýžděmi do boku. Spatřil můj šokovaný výraz, když jsem si konečně uvědomil, že ten kontakt byl záměrný — kromě nepatrného úsměvu mi ještě pokynul pozvednutým obočím. Lord Golden za mými zády pobaveně zakašlal. Zamračil jsem se na toho muže a on se o to rychleji odporoučel.
Když se lidé usadili za stoly a do sálu vpochodovali sluhové, zavládl rušný hovor. Lord Golden vedl obratnou a šarmantní konverzaci se svými spolusedícími. Já lordovi stál na dosah za zády a bloumal zrakem po lidech shromážděných v sále. Když jsem vzhlédl k vyvýšenému pódiu, střetl jsem se s očima prince Dutifula. V jeho tváři se zračila vděčnost. Uhnul jsem před jeho pohledem stranou a on se řídil mým příkladem, zvedl zrak a zadíval se mimo mne. Magické spojení mezi námi vibrovalo vděčností a nervozitou. To mne zahanbovalo a děsilo zároveň, když jsem si uvědomil, jak důležité pro něj je, abych tu byl přítomen.
Snažil jsem se, aby to neodvedlo pozornost od mých povinností. Vyhledal jsem Civila Bresingu. Seděl u stolu mezi nižší šlechtou, která se rekrutovala z buckských a farrowských hospodářství. Sydel, jeho snoubenku, jsem mezi ženami u stolu neviděl a napadlo mne, jestli jejich zasnoubení nebylo zrušeno. Když jsme byli hosty na Galekeepu, Bresingovic panství, lord Golden s ní nehorázně flirtoval. Taková nezdvořilost a jeho domnělý zájem také o Civila Bresingu vedly k tomu, že k němu mladík pojal silný odpor. Byl to všechno blaf, ale to se Civil nikdy nedozví. Všiml jsem si, že alespoň dva mladí muži u jeho stolu se s Civilem podle všeho dobře znají, a rozhodl se, že si musím zjistit jejich totožnost. Na tak velké sešlosti byl můj smysl Moudrosti takřka zahlcen živoucí přítomností tolika bytostí. Nebylo možné, abych v tom davu rozpoznal, kdo je a kdo není nadaný Moudrostí. Pokud tady někdo takový byl, dnes večer to nepochybně dobře maskoval.
Nikdo mě nevaroval, že v sále bude i lady Patience. Když jsem ji spatřil u jednoho z vyvýšených stolů, srdce mi poskočilo a pak se prudce rozbušilo. Vdova po mém otci vedla živou konverzaci s nějakým mladíkem po jejím boku. Či alespoň ona mluvila, zatímco on na ni hleděl, ústa mírně pootevřená, a mžikal očima. Nedivil jsem se mu, já sám jsem nikdy nebyl s to držet krok s tryskající fontánou jejích komentářů, dotazů a názorů. Odtrhl jsem od nich zrak, jako by mne můj pohled mohl před ní nějakým způsobem prozradit. Dalších pár minut jsem po ní pokradmu pokukoval. Měla na sobě rubíny, které jí dal můj otec, ty, jež kdysi prodala, aby za získané peníze mohla ulehčit utrpení lidem v Bucku. Šednoucí vlasy měla ověnčené pozdními květinami, což byl zvyk stejně staromódní jako róba, kterou měla na sobě, ale její výstřednost byla roztomilá a svým způsobem ojedinělá. Jak rád bych za ní zašel, poklekl vedle její židle a poděkoval jí za vše, co pro mě kdysi udělala, nejen během mého života, ale i v době, kdy mě pokládala za mrtvého. V jistých ohledech to bylo sobecké přání. Když jsem od ní odpoutal zrak, zažil jsem svůj druhý největší šok toho večera.
Královniny dvorní dámy i služebné seděly na čestných místech u vedlejšího stolu, který takřka sousedil s hlavním vyvýšeným pódiem. Byl to skutečný důkaz toho, jak si královna cení této jinak přehlížené vrstvy. Některé z dam jsem znal z dřívějška. Lady Hopeful a lady Modesty bývaly královninými společnicemi v době, kdy jsem žil naposledy na Buckkeepu. S radostí jsem viděl, že stále zůstaly po jejím boku. Lady Whiteheart jsem si pamatoval pouze podle jména. Ostatní byly mladší, nepochybně to byly ještě děti, když jsem býval pobočníkem královny. Ale jedna z nich mi byla povědomější. Říkal jsem si, jestli jsem neznal její matku. A pak, když natočila kulatou tvář a sklonila hlavu, aby si od sousedky vyslechla nějaký žertík, pak jsem ji poznal. Rosemary.
Z té malé buclaté dívenky vyrostla pěkně udělaná dáma. Když jsem ji naposledy viděl, byla to královnina malá služebná, která jí vždycky cupitala v patách, vždycky byla přítomná, takové nezvykle klidné a dobromyslné dítě. Měla ve zvyku podřimovat Kettricken u nohou, když jsme spolu královna a já probírali důležité věci. Či tak to aspoň vypadalo. Ve skutečnosti to byla Regalova vyzvědačka, jež mu o královně nejen podávala zprávy, ale později mu i napomáhala, když jí usiloval o život. Pravda, neviděl

jsem přímo, že by se některého z těch zrádných činů dopustila, ale při zpětném ohledu jsme s Chadem vydedukovali, že musela být Regalovou volavkou. Chade to věděl, Kettricken to věděla. Jak mohla být stále naživu, jak se tu mohla smát a večeřet v takové blízkosti královny, že nyní pozvedla sklenku, aby jí připila na zdraví? Odtrhl jsem od ní oči. Snažil jsem se potlačit vzteklé chvění, které mi lomcovalo tělem. Nějakou dobu jsem hleděl do země a dlouze, rovnoměrně dýchal, abych zaplašil z tváře nach, který mi tam vztek vehnal.
Chyba?
Ta nepatrná myšlenka mi rozezněla mysl jako upuštěný peníz. Zvedl jsem oči a zjistil, že na mě princ Dutiful upírá znepokojený pohled. Pokrčil jsem směrem k němu rameny a potom se zatahal za límec, jako by mi vadila příliš těsná kazajka. Uměním jsem mu žádnou odpověď nesdělil. Znepokojilo mne, že dokázal proniknout přes bariéry okolo mé mysli. Byl jsem znepokojen o to víc, že stejně jako předtím využil mého smyslu Moudrosti, aby mi podstrčil myšlenku, kterou zformoval za pomoci Umění. Nechtěl jsem, aby používal Moudrost. Zvláště jsem ho nechtěl vést k tomu, aby tyto dvě magie používal současně. Mohl to dělat ze zvyku, kterého se nikdy nedokázal zprostit. Nějakou dobu jsem počkal, potom jsem se znovu střetl s jeho ustaraným pohledem a krátce se usmál. Znovu jsem uhnul zrakem jinam. Vycítil jsem jeho neochotu, ale řídil se mým příkladem. Vůbec mi nebylo vhod, aby si nás někdo všiml a začal se divit, proč si princ vyměňuje významné pohledy s nějakým sluhou.
Večeře byla skvělá a dost se protáhla, ale já si všiml, že ani Dutiful, ani Elliania toho moc nepojedli. Zato Arkon Bloodblade se cpal a napájel za ně za oba. Když jsem ho sledoval, konstatoval jsem, že je to bodrý muž, bystré mysli, ne však diplomat nebo stratég, který by tenhle sňatek dokázal vyjednat. Jeho osobní zájem o Kettricken byl nasnadě a možná to byl podle ostrovanských měřítek i kompliment. Mé kradmé pohledy vrhané k hlavní tabuli mi odhalily, že Kettricken na jeho věty zdvořile odpovídá, ale jinak se snaží konverzovat více s narčeskou. Dívčiny odpovědi byly velice stručné, ale roztomile podané. Spíše než nadurděná byla rezervovaná. Asi v půli jídla jsem si všiml, že strýc Peottre vůči královně jakoby pookřává, možná i proti své vůli. Chade královně nepochybně poradil, že bude rozumnější, když věnuje více pozornosti "bratru matky" narčesky. A Peottre na to očividně zareagoval. Začal tím, že Ellianiiny odpovědi doplňoval o své vlastní komentáře, ovšem brzy mezi sebou s Kettricken rozmlouvali přes hlavu narčesky. Kettrickeniny oči vzplály obdivem a ona s upřímným zájmem poslouchala, co Peottre vykládá. Elliania se zdála být bezmála vděčná za to, že se může nimrat v jídle a přikyvovat slovům, jež jí šla jedním uchem tam a druhým ven.
Dutiful, jako dobře vychovaný mládenec, vtáhl do hovoru Arkona Bloodbladea. Zdálo se, že hoch přišel na to, jak klást přirozeně upovídanému Arkonovi ty nejlepší otázky, aby stále hovořil. Podle divokého rozmachování jsem usoudil, že Arkon mu vykládá své zážitky z lovů a holedbá se svými výkony na bojišti. Dutiful se tvářil patřičně ohromeně a vždy v ten pravý okamžik přikývl a zasmál se.
Když se můj zrak jedinkrát střetl s Chadem, pohlédl jsem směrem k Rosemary a zamračil se. Ovšem jakmile jsem se podíval zpátky, už zase tlachal s dámou sedící nalevo od něj. Zabručel jsem pod vousy, nicméně jsem věděl, že později mi to objasní.
Zatímco se blížil konec večeře, cítil jsem, jak Dutifulovo napětí vzrůstá. Princ při svých úsměvech až příliš odhaloval zuby. Když královna pokynula pěvci a on si zjednal ticho, viděl jsem, že Dutiful zavřel na okamžik oči, jako by se chtěl obrnit před nadcházejícím děním. Pak jsem od něj odpoutal zrak a soustředil se chvíli na Ellianii. Viděl jsem, jak si ovlhčila rty a vzápětí sevřela čelisti, snad aby potlačila chvění. Ze sklonu Peottreho postoje jsem vytušil, že jí pod stolem tiskne ruku. Každopádně se hlouběji nadechla a posadila se rovně.
Obřad to byl prostý. Věnoval jsem spíše pozornost tvářím, které ho sledovaly. Všichni účastníci se přesunuli do popředí pódia. Kettricken stála vedle Dutifula a Arkon Bloodblade po boku své dcery. Peottre, aniž ho někdo vyzval, zaujal místo za ní. Když Arkon vložil ruku své dcery do ruky královny, všiml jsem si, že vévodkyně Faith z Bearnsu přimhouřila oči a sevřela rty. Vévodství Bearns mělo snad až příliš v živé paměti, kolik si vytrpělo ve válce s rudými loděmi. Vévoda a vévodkyně z Tilthu zareagovali dočista jinak. Vroucně si pohlédli do očí, jako by si vybavovali okamžik svého vlastního zasnoubení. Patience, ztichlá a vážná, upřela zrak do dáli. Mladý Civil Bresinga se zatvářil závistivě a pak od scény odtrhl oči, jako by ten pohled nedokázal snést. Neviděl jsem nikoho, kdo by na mladý pár pohlížel se

záští, ačkoli někteří, jako třeba Faith, si o tomhle spojenectví očividně mysleli své.
Ruce budoucích snoubenců v tu chvíli ještě nebyly spojeny, Ellianiina ruka spočívala v Kettrickenině a Dutiful a Arkon si sevřeli zápěstí v odvěkém pozdravu válečníků. Všichni se zatvářili poněkud překvapeně, když si Arkon stáhl ze zápěstí zlatou stuhu a nasadil ji Dutifulovi. Vesele se zařehtal při pohledu na to, jak stuha visí na Dutifulově méně svalnatém předloktí, a i Dutiful se dobrosrdečně zasmál, a dokonce ji podržel ve výši, aby ji ostatní mohli obdivovat. Ostrovanská delegace to zřejmě vzala jako důkaz, že princ má dobrého ducha, neboť všichni začali souhlasně bušit pěstmi do stolu. Koutkem Peottreho úst zaškubal nepatrný úsměv. Bylo to proto, že náramek, který dal Arkon Dutifulovi, měl na sobě symbol kance a ne narvala? Zavazoval se princ klanu, který neměl nad narčeskou žádnou moc?
Pak došlo k jedinému incidentu, který narušil hladký průběh obřadu. Arkon sevřel princi zápěstí a natočil ho tak, aby měl princ ruku dlaní nahoru. Dutiful to sice toleroval, ale já viděl, jak uvnitř znervózněl. Arkon si toho asi nebyl vědom, protože se shromáždění hlasitě zeptal: "Smísíme teď jejich krev na znamení toho, že bude kolovat v žilách dětí, které přijdou?"
Viděl jsem, jak narčeska zatajila dech. Neukročila nazad, aby se uchýlila do ochrany Peottreho. To spíše on přistoupil blíže k ní. V bezděčně majetnickém gestu jí položil ruku na rameno. Jeho klidná slova postrádala jakýkoli přízvuk, když Arkona zdánlivě dobrosrdečně pokáral: "Tohle není vhodná doba ani místo na takové věci, Bloodblade. Mužova krev musí skanout na krbové kameny v domě její matky, aby takové smísení bylo dobrým znamením. Ale mohl bys přispět trochou své krve na krbové kameny princovy matky, máš-li takové úmysly."
Myslím, že v těch slovech byla skrytá výzva, že se v tom tajil nějaký zvyk, který jsme my v Šesti vévodstvích nechápali. Neboť když Kettricken chtěla zvednout ruku a namítnout, že takový akt není nutný, Arkon napřáhl svou paži. Vyhrnul si rukáv, pak ležérně vytáhl zpoza opasku nůž a přejel si čepelí po vnitřní straně předloktí. Nejprve se do rány nahrnula hustá krev. Arkon ji mocně sevřel a pak zatřepal rukou, aby krev rozproudil. Kettricken rozumně zachovala klid a nechala barbara dokončit gesto, které podle svého mínění musel učinit v zájmu cti svého rodu. Arkon ukázal svou ruku shromáždění, a když lidé zahlučeli úžasem, dívali jsme se, jak zachytává do dlaně svou kanoucí krev. Vtom ji rozmáchlým pohybem vychrstl do davu, aby všem udělil krvavé požehnání.
Ozval se nejeden výkřik, když karmínově rudé kapky po-třísnily tváře a oděvy shromážděné šlechty.
Pak zavládlo ticho, zatímco Arkon Bloodblade sestoupil z pódia. Přistoupil k největšímu krbu ve Velkém sále, tam si znovu nechal natéci do dlaně krev a poté ji chrstl do plamenů. Shýbl se a otřel si dlaň o krbové kameny, načež vstal a nechal si přes ránu sklouznout rukáv. Rozhodil ruce vstříc shromáždění v očekávání reakce. U ostrovanské tabule jeho lidé bušili do desky stolu a obdivně výskali. Po chvíli se ozval potlesk a hlahol také z řad obyvatel Šesti vévodství. I Peottre Blackwater se pousmál, a když se k němu Arkon na pódiu připojil, oba si před shromážděním stiskli zápěstí.
Jak jsem je tak sledoval, pojal jsem jisté podezření, že jejich vztah je mnohem složitější, než jsem si zprvu představoval. Arkon byl Ellianiin otec, ale pochyboval jsem, že by mu Peottre v té věci přiznával nějaký respekt. Ale když tam nyní stanuli vedle sebe, jako spolubojovníci, vycítil jsem, že mezi nimi existuje kamarádské pouto mužů, kteří spolu bok po boku válčili. A tak vzájemná úcta tu byla, i když si Peottre nemyslel, že by Arkon měl nějaké právo nabízet Ellianii jako zástavu na zpečetění smlouvy.
Nyní jsem se obloukem zas dostal k ústřední záhadě. Proč to Peottre dovolil? Proč na to přistoupila Elliania? Pokud stáli o to, aby z tohoto spojenectví něco vytěžili, proč se za to matčin rod hrdě nepostavil a nenabídl dívku sám?
Pozoroval jsem dívku tak, jak mě to naučil Chade. Gesto jejího otce upoutalo její představivost. Usmála se na něj, jak byla pyšná na jeho odvahu a na to, co předvedl šlechtě Šesti vévodství. Zčásti si v tom libovala, ve vší té okázalosti a obřadnosti, v ošacení a hudbě a shromážděných lidech, kteří všichni vzhlíželi k ní. Chtěla všechno to vzrušení a slávu, ale po skončení toho všeho se zase chtěla vrátit zpátky k tomu, co pro ni bylo bezpečné a známé, žít život, který hodlala žít, v matčině domě na pozemcích své matky. Zamyslel jsem se nad tím, jak by toho mohl Dutiful využít, aby si získal její přízeň? Existovaly nějaké plány, aby se představil, se všemi dary a poctami, na statku její matky? Snad by o něm Elliania získala lepší mínění, kdyby mohl projevit svůj zájem o dívku u ní doma před jejím příbuzenstvem z matčiny strany. Dívky se přece rády nechávají takto vynášet, nebo ne? Své vnitřní postřehy jsem si utřídil

s tím, že je zítra Dutifulovi předložím. Jen jsem si říkal, zda jsou správné či zda mu k něčemu mohou být. Zatímco jsem o tom dumal, královna Kettricken pokynula směrem k pěvci. Ten dal signál muzikantům, aby se připravili. Královna Kettricken se poté usmála a řekla něco ostatním lidem na hlavním pódiu. Ti zaujali svá místa v křeslech, a když spustila hudba, Dutiful nabídl svou ruku Ellianii.
Oba jsem je litoval, tak mladí a tak veřejně vystavovaní, bohatství dvou národů, které si je navzájem nabídly jako zástavu stvrzující jejich spojenectví. Ruka narčesky se vznášela nad Dutifulovým zápěstím, zatímco ji provázel z pódia po schodech dolů k písečným vzorům na tanečním parketu. Krátce a silně jsem skrze Umění pocítil, jak mu límec rozdírá upocený krk, ale nic z toho se nezračilo v jeho úsměvu nebo v ladné pokloně, kterou vysekl své partnerce. Nabídl jí své rámě a ona k němu přistoupila akorát tak blízko, aby se jí mohl konečky prstů dotknout pasu. Nepoložila mu ruce na ramena v tradičním postoji, raději si přidržela sukně, jako by je chtěla lépe předvést spolu se svýma roztomilýma nožkama. Oba tancovali ve víru hudby, dokonale jako loutky na provázcích mistra loutkáře. Byla to líbezná podívaná, plná mládí a ladnosti a příslibů, jak tam spolu ti dva nakračovali a kroužili.
Zaměřil jsem se na ty, kteří se na ně dívali, a překvapilo mě spektrum emocí, které se v těch tvářích zrcadlily. Chade zářil spokojeností, ale Kettrickenin výraz byl poněkud nejistý a já vytušil její skrytou naději, že Dutiful ve své partnerce jednou nalezne skutečnou lásku a že to bude politicky výhodný svazek. Arkon Bloodblade si zkřížil ruce na hrudi a díval se na ty dva, jako kdyby byli svědectvím jeho moci. Peottre, stejně jako já, těkal očima v davu, neustále ve střehu jako tělesný strážce a hlídač. Nemračil se, jenže se ani neusmíval.
V jednom letmém okamžiku se naše oči střetly a já jeho pohled chvíli studoval. Netroufal jsem si uhnout zrakem stranou, spíše jsem zíral skrze něj s přihlouplým výrazem tváře, jako bych ho ve skutečnosti vůbec neviděl. Spustil ze mě oči, sklouzl jimi zpět k Ellianii a přes rty se mu mihl sotva znatelný úsměv. Jeho zkoumavý pohled mne přiměl, abych ho následoval.
V tom okamžiku jsem se nechal unést podívanou, jež se mi nabízela. Zatímco Dutiful a Elliania spolu nakračovali a kroužili v rytmu hudby, jejich střevíce a sukně smetaly písek na podlaze do nového vzoru. Dutiful byl vyšší než jeho partnerka, nepochybně pro něj bylo snazší shlížet do její zakloněné tváře, zatímco ona byla nucena vzhlížet k němu, usmívat se a držet krok. Působil dojmem, jako kdyby svými napřaženými pažemi a rukama kopíroval let motýla, tak lehce se před ním vznášela. Také já jsem na okamžik pocítil zalíbení a pomyslel jsem si, že už vím, proč se ve tváři Peottreho objevil tak zdráhavý zálibný úsměv. Můj chlapec se nesnažil dívku svírat, zatímco tančila, on svými doteky načrtával rámec její svobody. Nepokoušel seji uzurpovat nebo omezovat, spíše stavěl na odiv její ladnost a svobodu těm, kteří přihlíželi. Říkal jsem si, kde se Dutiful naučil takové moudrosti. Vyloudil to z něho Chade, nebo to byl diplomatický instinkt, jímž někteří Farseerové zřejmě disponují? Pak jsem si řekl, že na tom nezáleží. Potěšil tím Peottreho a já měl tušení, že to nakonec bude k jeho výhodě.
Princ a narčeska odtančili první tanec sami. Poté se k nim na tanečním parketu připojili ostatní, vévodové a vévodkyně Šesti vévodství a ostrovanští hosté. Všiml jsem si, že Peottre dodržel své slovo a na druhý tanec si od Dutifula vyžádal narčesku pro sebe. Princ tak na parketu osaměl, přesto však působil ladným a uvolněným dojmem. Odkudsi k němu připlul Chade, aby si s ním promluvil, ale po chvíli si královnina poradce odvedla k tanci nějaká panna, jíž nebylo víc než dvacet let.
Arkon Bloodblade měl tu drzost, že nabídl ruku královně Kettricken. Viděl jsem výraz, který se jí mihl tváří. Nejraději by ho odmítla, ale řekla si, že by to nebylo v nejlepším zájmu Šesti vévodství. A tak s ním sestoupila na taneční parket. Bloodblade v sobě neměl nic z Dutifulovy delikátnosti, s níž na parketu preferoval svoji partnerku. Uchopil královnu směle v pase, až mu musela položit ruce na ramena, aby vybalancovala jeho rázný krok, jinak by se zatočila a ztratila rovnováhu. Kettricken elegantně nakračovala do rytmu tance a na svého partnera se usmívala, ale nemyslím, že by si v tom skutečně libovala.
Třetí tanec byl pomalejší. S potěšením jsem viděl, že Chade opustil svoji mladou partnerku, která se pěkně nadurdila, a místo toho vyzval na parket lady Patience. Nejprve zavrtěla vějířem a byla by odmítla, ale starý muž naléhal a já věděl, že Patience je vskrytu polichocena. Byla elegantní jako vždycky, to znamená, nikdy úplně nedržela krok s hudbou, ale Chade se na ni usmíval a vodil ji bezpečně po sále a mně její tanec připadal roztomilý i šarmantní zároveň.

Peottre zachránil královnu Kettricken ze spárů Bloodbladea, který si šel zatančit se svou dcerou. Kettricken se s tímto postarším vojákem zdála být uvolněnější než s jeho švagrem. Při tanci spolu rozmlouvali a živý zájem v jejích očích byl nefalšovaný a ryzí. Dutiful se na okamžik střetl s mým pohledem. Věděl jsem, jaké prožívá rozpaky, když tam musel stát sám jako kůl v plotě, zatímco jeho snoubenku protáčel na parketu její otec. Ale ke konci tance jsem získal skoro podezření, že Bloodblade se to dopídil, a pocítil jsem s mladým princem soucit, neboť Bloodblade před čtvrtým tancem rázně vtiskl dceřinu ruku zpět do dlaně Dutifulovi.

A tak večírek pokračoval. Ostrovanští šlechtici si většinou volili partnerky ze svých řad, ačkoli jedna mladá žena se odvážila vyzvat k tanci lorda Shemshyho. K mému překvapení se zdál být starý muž nabídkou k tanci polichocen a zatančil si s ní nejednou, ale hned třikrát. Když skončily tance partnerských dvojic, začaly skupinové tance a vyšší šlechta se vrátila zpátky na místa, aby přepustila parket nižší vrchnosti. Já tam mlčky stál a po většinu času jsem se díval. Můj pán mne několikrát poslal něco vyřídit do různých částí sálu, zpravidla abych tlumočil jeho pozdravy nějaké ženě a srdečnou omluvu a lítost nad tím, že ji kvůli svému vážnému zranění nemůže vyzvat k tanci. Několik jich hned přišlo k nám a shluklo se kolem něho, aby ho politovaly. Za celý ten dlouhý večer jsem ani jednou neviděl, že by Civil Bresinga vstoupil na taneční parket. Zato lady Rosemary ano - dokonce si jednou zatančila s Chadem. Díval jsem se, jak spolu rozmlouvají, ona k němu vzhlížela a šelmovsky se usmívala, zatímco on se tvářil neutrálně, leč zdvořile. Lady Patience se ze slavnosti brzy vzdálila, jak jsem ostatně čekal. Ve skutečnosti nikdy nenalezla zalíbení v pompéznosti a společenském životě dvora. Dutiful by měl být poctěn tím, že se vůbec obtěžovala přijít, pomyslel jsem si.

Hudba, tanec, pití a hodování, to vše se táhlo dlouho do noci, vlastně až do ranních hodin. Snažil jsem se vymyslet nějaký způsob, jak se dostat buď k vinné číši, nebo talíři Civila Bresingy, avšak bezvýsledně. Večer se začal nepříjemně vléci. Nohy mě bolely od ustavičného stání a s lítostí jsem myslel na svou ranní schůzku s princem Dutifulem. Pochyboval jsem, že on dohodu dodrží, ale já tam přesto musel být pro případ, že by se objevil. Nač jsem to vlastně myslel? Bylo by přece mnohem rozumnější setkání s chlapcem ještě o pár dní odložit a využít toho času, abych se zastavil doma.

Lord Golden byl však k neutahání. Zatímco večírek pokračoval a stoly byly odsunuty stranou, aby vznikl větší taneční prostor, našel si pohodlné místo u krbu a tam přijímal své ctitele. Přicházela za ním spousta rozličných lidí, aby ho pozdravila a zdržela se na kus řeči. A mně znovu docházelo, že lord Golden a šašek jsou dvě zcela odlišné osoby. Golden byl vtipný a šarmantní, ale nikdy nehýřil šaškovým břitkým humorem. Byl rovněž velmi jamaillianský, světácký a občas intolerantní vůči tomu, o čem se zcela nepokrytě vyjadřoval jako o "postoji Šesti vévodství" k jeho morálce a zvykům. Se svými přívrženci probíral šaty a šperky hodovníků takovým stylem, že nemilosrdně strhal všechny, kdo nepatřili do okruhu jeho přízně. Flirtoval nehorázně se ženami, ať už vdanými či svobodnými, přesmíru pil, a když mu nabídli kuřidlo, velkopansky odmítl s odůvodněním, že "po jiném kuřivu než té nejlepší kvality je mi ráno na zvracení. Myslím, že jsem se nechal zhýčkat u Satrapova dvora." Mluvil o způsobu života ve vzdálené Jamaillii tak důvěrným způsobem, až jsem se nechal přesvědčit i já, že tam nejenom bydlel, ale byl přímo zasvěcen do tajných záležitostí tamního dvora.

A zatímco večírek pokračoval, začínaly se objevovat kahany s kuřidlem, jež tak zpopulárněly v době Regalově. Nyní byly v módě menší stylové klícky zavěšené na řetízcích, ve kterých droga doutnala v malinkých nádobkách. Mladší šlechticové a některé z dam si přinesli své vlastní kahany, které měli připnuté na zápěstích. Místy bylo vidět přičinlivé sluhy, jak stojí po boku svých pánů a ovívají je rozhoupanými kadidly, aby se vrchnost mohla opájet omamnými výpary.

Na tyto věci jsem nikdy nebyl. Navíc jsem měl kuřidlo spojené s Regalem, a bylo mi tudíž o to odpornější. Avšak i královna si zavdávala, ač jen mírně, neboť kuřidlo bylo známé v Horském království stejně jako v Šesti vévodstvích, ačkoliv v horách spalovali odlišnou bylinu. Odlišná bylina, stejný název, stejné účinky, pomyslel jsem si obluzeně. Královna se mezitím vrátila na pódium. Její oči v tom dýmu zářily. Vsedě rozmlouvala s Peottrem. On se usmíval a bavil se s ní, avšak ani na okamžik nespustil oči z Ellianie, kterou Dutiful prováděl skupinovým tancem. Připojil se k nim na parketě i Arkon Bloodblade, jenž postupně vystřídal celou řadu tanečních partnerek. Mezitím shodil svůj plášť a rozhalil si košili. Byl to energický tanečník, který ne vždycky držel krok s hudbou, zatímco kuřidlo se linulo vzduchem a víno

teklo proudem.
Myslím, že to bylo ze soucitu ke mně, když lord Golden prohlásil, že bolest v kotníku ho zmáhá a on se bude muset zvednout k odchodu. Všichni naléhali, aby ještě zůstal, a zdálo se, že o tom uvažuje, ale pak konstatoval, že by to pro něho bylo příliš nepohodlné. I přesto trvalo nekonečně dlouho, než se rozloučil se všemi ctiteli. A jen co jsem konečně vzal jeho podnožku a polštář, abych ho doprovodil z hodovní síně do pokoje, alespoň čtyřikrát nás zastavili lidé, kteří chtěli ještě lordu Goldenovi popřát dobrou noc. Když jsme se vyvlekli po schodech až nahoru a vešli do našeho pokoje, měl jsem mnohem jasnější představu o tom, jak je u dvora populární.
Když byly dveře bezpečně zavřené a dostatečně zajištěné, přiložil jsem na dohasinající oheň. Pak jsem si nalil sklenku jeho vína a svezl se do křesla u krbu, zatímco on se posadil na podlahu, aby si odmotal z nohy obvazy.
"Moc jsem si to utáhl. Koukej na mou nebohou nohu, skoro mi zmodrala, a jak je ledová."
"To ti patří," poznamenal jsem nelítostně. Můj oděv páchl kuřidlem. Silně jsem si odfrkl ve snaze dostat ten pach z nosu pryč. Pohlédl jsem na něj, jak seděl na podlaze a mnul si holé prsty na nohou. Uvědomil jsem si, že je to pro mě úleva, když mám šaška zase zpět. "Jak jsi vůbec přišel na toho ‚lorda Goldena'? Řekl bych, že jsem se nikdy nesetkal s pomlouvačnějším, intrikánštějším šlechticem. Kdybych tě dnes večer potkal poprvé, byl bych tebou z hloubi duše pohrdal. Připomínáš mi Regala."
"Vážně? Inu, možná to má nějakou souvislost s mým krédem, že od každého, koho potkáme, se můžeme něčemu naučit." Mohutně zívl a pak se překulil kupředu, až se bradou dotkl kolen, a potom zase zpátky, až se mu rozpuštěné vlasy rozprostřely po podlaze. Očividně bez námahy se zase vrátil do sedu. Napřáhl ruku ke křeslu, kde jsem seděl, a já mu podal svoji ruku, abych ho vytáhl do stoje. Potom se svalil do křesla vedle mne. "Není nad to být nechutný, když chceš povzbudit ostatní, aby ti vyzradili své nejnižší a nejzvrácenější myšlenky."
"To zřejmě ano. Ale proč by to měl člověk chtít?"
Předklonil se a vytrhl mi z prstů vinnou číši. "Drzý hulváte. Kradeš svému pánu víno. Vezmi si svou vlastní sklenku." Když jsem ho uposlechl, odpověděl: "Odhalováním takové nechutnosti se mi daří zjistit nejhnusnější klepy na hradě. Kdo čeká dítě s lordem, který je ženatý? Kdo upadl do dluhů? Kdo mluvil indiskrétně a na čí adresu? A o kom se vykládá, že praktikuje Moudrost, či kdo má vazby na někoho takového?"
Málem jsem v té chvíli své víno rozlil. "A co ses dozvěděl?"
"Jen to, co jsme předpokládali," řekl spokojeně. "O princi a jeho matce ani slovo. Ani žádný klep o tobě. Zajímavou zprávu o tom, že Civil Bresinga zrušil své zasnoubení se Sydel Graylingovou, protože se proslýchá, že v jejich rodině je Moudrost. Minulý týden byl z města vyhnán jeden stříbrotepec nadaný Moudrostí se ženou i šesti dětmi, lady Esomal je dost dopálená, poněvadž si u něj právě objednala dva prsteny. Och. A lady Patience má na svém panství tři husopasky s vlohami k Moudrosti a vůbec se nestará, kdo o tom ví. Kdosi jednu z nich obvinil, že mu zaklela sokoly, ovšem lady Patience opáčila, že Moudrost takhle nejen nefunguje, ale že pokud nepřestane posílat své sokoly na hrdličky v její zahradě, nechá ho spráskat bičem a je jí úplně jedno, čí je bratranec."
"Ach. Patience je diskrétní a racionální jako vždy," řekl jsem s úsměvem a šašek přikývl. Potom jsem o něco vážněji zakroutil hlavou a dodal: "Pokud se postoje veřejnosti vůči lidem s Moudrostí ještě více vyostří, Patience se může ocitnout v ohrožení kvůli tomu, že se postavila na jejich stranu.
Občas si říkám, kéž by jen její opatrnost byla stejně velká jako její kuráž."
"Chybí ti, viď?" zeptal se tiše.
Nadechl jsem se. "Ano. Chybí." Sevřelo se mi srdce byť jen z toho, že jsem si to připustil. A bylo to horší, než kdyby mi jenom chyběla. Já ji opustil. Dnes večer jsem ji viděl, chřadnoucí starou ženu, která je sama, nepočítám-li její oddané, stárnoucí služebnictvo.
"A tos nikdy neuvažoval o tom, dát jí vědět, žes přežil? Že pořád žiješ?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Z důvodů, jež jsem ti právě uvedl. Ona vůbec nezná opatrnost. Nejenom že by to rozhlásila do všech stran, ale zároveň by pohrozila, že dá zbičovat každého, kdo se odmítne radovat spolu s ní. To vše samozřejmě až potom, co by ji přešel vztek na mne."
"Samozřejmě."

Oba jsme se usmívali tím hořkosladkým způsobem, když si člověk představuje někoho, po kom v srdci touží a koho se v mysli dělí. Před námi hořel oheň, jazyky plamenů právě z boku olizovaly nové poleno. Venku za zavřenými okenicemi hučel vítr. Posel zimy. Hrklo ve mně, když mi staré reflexy připomněly všechny věci, které jsem nevykonal, abych se na zimu připravil. Nechal jsem v zahradě úrodu a neposekal jsem žádnou luzní trávu, aby měl poník v zimě větší pohodlí. Byly to starosti jiného muže v jiném životě. Tady na Buckkeepu jsem se o nic z toho strachovat nemusel. Měl bych pociťovat samolibost, ale místo toho jsem si připadal jako oloupený.
"Myslíš, že princ se se mnou za úsvitu sejde ve Verityho věži?"
Šašek měl oči zavřené, ale naklonil hlavu směrem ke mně. "To nevím. Když jsme odcházeli, ještě pořád tancoval."
"Myslím, že bych tam měl být, pro případ, že přijde. Teď už lituji, že jsem mu něco takového slíbil. Potřebuji se vrátit k sobě do srubu a uklidit tam po sobě."
Vydal velice slabý zvuk, něco mezi přitakáním a povzdechem. Zvedl chodidla a stulil se v křesle jako malé dítě. Kolena měl prakticky pod bradou.
"Jdu do postele," prohlásil jsem. "Ty bys měl jít taky."
Vydral se z něho další povzdech. Já jsem zasténal. Přešel jsem k jeho posteli, stáhl z ní pokrývku a zanesl ji ke krbu. Přehodil jsem ji přes něj. "Dobrou noc, šašku."
Ztěžka vzdychl v odpověď a přitáhl si pokrývku těsněji kolem těla.
Sfoukl jsem všechny svíčky až na tu, kterou jsem si vzal s sebou do pokoje. Postavil jsem ji na nevelkou šatní truhlici a se zaúpěním usedl na tvrdý kavalec. Záda všude kolem jizvy mne bolela. Když jsem musel v klidu stát, vždy jsem to snášel hůř, než když jsem pracoval nebo jezdil na koni. Moje malá komnata byla studená a těsná, vzduch příliš stojatý a plný pachů, které se tu nashromáždily za posledních sto let. Nechtěl jsem tady spát. Pomyslel jsem na to, že bych vyšel po všech těch schodech do Chadeovy pracovny a tam se natáhl na větší, měkčí posteli. To by bylo fajn, jen kdyby mezi tím a mnou nebylo tolik schodů.
Stáhl jsem ze sebe své sváteční oblečení a pokusil se jednotlivé kusy řádně uklidit. Když jsem se zavrtal pod svou jedinou přikrývku, rozhodl jsem se, že z Chadea vymámím nějaké peníze a koupím si pro sebe ještě jednu další pokrývku, která by tolik nesvědila. A zkontroluji Hapa. A omluvím se Jinně za to, že jsem dnes večer nepřišel, jak jsem slíbil. A také se zbavím svitků uložených u mne doma ve srubu. A naučím svého koně pár dobrým způsobům. A budu dávat princi lekce v Umění a Moudrosti.
Hodně zhluboka jsem se nadechl a s mohutným výdechem odvál i všechny své starosti, načež jsem se ponořil do hlubin spánku.
Vlčí stíne.
Nebylo to silné zvolání. Spíše jako vinoucí se proužek dýmu ve větru. Nebylo to moje jméno. Bylo to jméno, které mi někdo dal, což ale neznamenalo, že bych na to měl reagovat. Odvrátil jsem se stranou, abych to volání neslyšel.
Vlčí stíne.
Vlčí stíne.
Vlčí stíne.
Připomnělo mi to Hapa, jak mě tahal za cíp u košile, když byl ještě malý. Bylo to souvislé a neodbytné. Protivné jako komár bzučící uprostřed noci těsně u ucha.
Vlčí stíne.
Vlčí stíne.
Nechtělo to přestat.
Já spím. Pojednou jsem věděl, že to tak je, že spím tím podivným způsobem, jako to dělají snílci. Spal jsem a tohle byl sen. Na snech nezáleží. Nebo ano?
Já spím také. Tohle je jediný způsob, jak se s tebou mohu spojit. To nevíš?
Má odpověď ji zřejmě utvrdila v jejím naléhání. Jako by se teď ke mně přimykala. Ne. To jsem nevěděl.
Nečinně jsem se rozhlížel kolem sebe. Jako bych rysy té krajiny poznával. Bylo jaro a jabloně nedaleko byly v plném květu. Mohl jsem slyšet včely bzučící mezi květy. Pod bosými chodidly jsem cítil měkkou zelenou trávu a vlasy mi čeřil mírný vánek.

Tak často jsem vstupovala do tvých snů a dívala se, co děláš. Řekla jsem si, že tě pozvu do jednoho ze svých snů. Líbí se ti?
Vedle mne stála nějaká žena. Ne, děvče. Někdo. To se dalo těžko posoudit. Mohl jsem vidět její šaty a její malé kožené boty a její snědé, povětřím ošlehané ruce, ale zbytek byl jaksi zahalený. Nedokázal jsem rozeznat její rysy. Co se mne týče… bylo to podivné. Mohl jsem nahlížet sám sebe, jako kdybych stál mimo sebe, a přesto jsem to nebyl já, jak jsem se vídal, když jsem pohlédl do zrcadla. Byl to zarostlý muž, mnohem vyšší, než ve skutečnosti jsem, a taky mnohem silnější. Hrubé šedé vlasy mi splývaly po zádech a trčely mi do očí. Nehty na rukou jsem měl černé a zuby v ústech špičaté. Hlodal ve mně neklid. Bylo tu nebezpečí, ale nehrozilo mně. Proč jsem se nemohl upamatovat, co je to za nebezpečí?
To nejsem já. To není správné.
Laskavě se zasmála. Inu, když mi nedovolíš, abych tě viděla takového, jaký jsi, pak budeš muset být takový, jakého jsem si tě vždycky představovala. Vlčí stíne, proč ses pořád držel stranou? Postrádala jsem tě. A bála se o tebe. Cítila jsem tvou velikou bolest, ale nevím, co to bylo. Jsi zraněný? Zdá se, že je tě o něco míň než dřív. A vypadáš unavenější a starší. Postrádala jsem tě, i tvé sny. Tolik jsem se bála, že jsi mrtev, a pak už jsi více nepřišel. To mě konečně přivedlo ke zjištění, že bych se s tebou mohla spojit, místo abych čekala, že za mnou přijdeš.
Brebentila jako dítě. Vkradla se do mne dost reálná a bdělá hrůza. Byla jako studená mlha v mém srdci, a potom jsem ji viděl, mlhu zvedající se v tom snu okolo mne. Nějak, aniž bych věděl jak, jsem ji vyvolal. Chtěl jsem, aby kolem mne zhoustla a zesílila. Pokusil jsem se ji varovat. Tohleto není správné. Ani dobré. Drž se zpátky, drž se raději ode mne stranou.
Ale to není fér! zakvílela, když mlha mezi námi zhoustla v zeď. Její myšlenky teď ke mně doléhaly slaběji. Jen se podívej, co jsi udělal s mým snem. Bylo tak těžké ho stvořit, a tys ho teď zničil. Kam jdeš? Jsi tak krutý!
Vyškubl jsem se z jejího slábnoucího sevření a zjistil, že se dokážu probudit. Ve skutečnosti jsem však již byl vzhůru a chvíli nato jsem seděl na okraji svého lůžka. Prsty jsem si prohrábl zbytek svých vlasů na hlavě. Byl jsem už skoro připraven na bolest hlavy navozenou Uměním, když se mi vzedmula v břiše a vzápětí narazila na horní stěnu lebky. Snažil jsem se zhluboka, rovnoměrně dýchat, rozhodnutý, že nebudu zvracet. Když uběhl nějaký čas, minuta nebo půl roku, to se dalo jen těžko říci, začal jsem usilovně vyztužovat zábrany okolo své mysli. Byl jsem neopatrný? Spadly následkem únavy, nebo mé bezbrannosti vůči kuřidlu?
Nebo byla moje dcera prostě tak silná, že je prolomila?
5 Sdílené smutky

Jako bouře drahokamů byli.
Šupiny křídel se jako šperky třpytily.
Oči planoucí, křídla tlukoucí,
tak přišli draci.

Lesk záře té paměť nepojímá.
Příslib tisíce písní se naplnil.
Pařáty trhající, čelisti hltající,
tak se vrátil král.

"VERITYHO ZÚČTOVÁNÍ", STARLING BIRDSONG

Průvan vzduchu mi ovanul tvář. Znaveně jsem otevřel oči. Zdřímlo jsem, i navzdory otevřenému oknu a chladivému ránu. Vpředu pode mnou se mi naskýtal výhled na masy vod. Na bělostné hřbety vln, čeřící se pod šedou oblohou. Se zasténáním jsem se zvedl z Verityho křesla, dva kroky, a stanul jsem u věžního okna. Zde se výhled rozšířil a já spatřil strmé útesy a s nimi sousedící lesy na přímořské straně hradu Buckkeep. Ve vzduchu byla cítit bouře a vítr si brousil zuby na zimu. Slunce stálo šířku dlaně nad horizontem, rozbřesk byl již dávno minulostí. Princ nepřišel.

Nepřekvapilo mě to. Dutiful zřejmě vyspával po oslavách z minulé noci. Ne, nebylo mi divné, že na naši schůzku zapomněl, anebo se možná probral natolik, aby si řekl, že to není důležité, a zase se skulil do hlubin spánku. Přesto jsem pocítil zklamání - nejen proto, že pro prince byl spánek důležitější než já. Jednalo se o to, že řekl, že se tu se mnou setká, a potom nepřišel. A nejenom že nepřišel, ale ani jedním slůvkem nevzkázal, že schůzku ruší, aby mi ušetřil čas a starosti. Pro chlapce v jeho letech to bylo nepodstatné, prostě typická ukázka mladické bezstarostnosti. Ale co bylo u chlapce podružné, to bylo u prince nepřípustné. Nejprve jsem ho za to chtěl pokárat, jako by kdysi Chade vyplísnil mě. Nebo Burrich. Smutně jsem se pousmál. Ve vší upřímnosti - byl jsem snad v Dutifulově věku jiný? Burrich mi nikdy nevěřil, pokud šlo o moji docházku na ranní schůzky. Dobře jsem si vzpomínal, jak tehdy bušil u mých dveří, aby měl jistotu, že nezmeškám lekci s bojovou sekyrou. Inu, kdyby naše role byly jiné, možná bych nyní šel a zabušil na dveře princovy komnaty.

Takhle jsem se spokojil se vzkazem, jenž byl načmáraný v prachu na desce stolku vedle židle. "Byl jsem tady, ty ne." Stručné a úsečné, výtka, pokud se rozhodl to takto brát. A taky anonymní. Úplně stejně to mohl být i vzkaz od dotčeného pážete určený pro nedochvilnou pokojskou.

Zavřel jsem okenice a odebral se zpět stejnou cestou, kterou jsem přišel, skrze boční odsuvný panel v ozdobné římse lemující krb. Byl tu úzký průlez se složitým zavíráním, tak že jsem si musel dát pozor, aby nezůstal nedovřený. Mezitím mi zhasla svíčka. Scházel jsem po dlouhém a zešeřelém schodišti, sporadicky osvětleném malinkými štěrbinami, kudy se dovnitř draly prsty světla a větru. Byl tam rovný úsek, který jsem musel zdolat v černočerné tmě, zdál se být mnohem delší, než jak jsem si ho pamatoval, a byl jsem nesmírně rád, když jsem nohou našmátral další schodiště. Dole pod ním jsem zahnul na špatnou stranu. Když jsem napotřetí vešel tváří do shluku pavučin, věděl jsem, že jsem se ztratil. Otočil jsem se a šmátral zpátky. Když jsem se po nějaké době vynořil zpoza stojanu s vínem v Chadeově komnatě, byl jsem zaprášený, podrážděný a upocený. Nebyl jsem připravený na to, s čím se tam setkám. Chade sebou trhl v křesle před krbem a přitom odložil šálek s čajem. "Tady jsi, FitzChivalry," zvolal a současně do mě narazila vlna Umění.

Nevidíš mě, smrdutý pse.

Zavrávoral jsem a potom se chytil okraje stolu, abych se udržel vestoje. Ignoroval jsem Chadea, který se na mě mračil, a soustředil se na Thicka. Idiotský sluha, s tváří umouněnou od sazí, stál u krbu. Jeho postava se mi vlnila před očima a já pocítil závrať. Kdybych minulou noc nebyl obnovil své zdi, abych se chránil před fušováním ze strany Nettle, myslím, že by mi dokázal ž mysli vymazat celý svůj obraz. Takhle jsem skrz zaťaté zuby procedil:

"Já tě vidím. Vždycky tě budu vidět. To však neznamená, že ti ublížím. Pokud se nepokusíš ty ublížit mně. Či pokud ke mně příště nebudeš zas hrubý." Měl jsem silné nutkání zkusit to na něj s Moudrostí, odrazit ho výronem ryze animální energie, ale neudělal jsem to. Ani jsem nechtěl uplatnit Umění. Musel bych otevřít své zdi, a tím bych mu odhalil své omezené zdroje sil. Na to jsem ještě nebyl připravený. Zachovej klid, říkal jsem si. Musíš ovládnout sám sebe, než budeš moci ovládnout jeho.

"Ne, ne, Thicku! Přestaň s tím. On je dobrý. Může tu být. To říkám já."

Chade k němu mluvil způsobem, jako by mu byly tři roky. A i když jsem poznal, že ta malá očka v kulaté tváři, která na mne zlostně civěla, nepatří muži, který by se mi intelektuálně vyrovnal, zároveň jsem viděl záblesk nelibosti nad tím, že byl takto osloven. Chopil jsem se toho. Upíral jsem zrak na Thickovu tvář, ale mluvil jsem k Chadeovi.

"Nemusíš s ním mluvit takovým tónem. Není hloupý. Je jenom…" Hledal jsem vhodné slovo, jímž bych vyjádřil to, čím jsem si byl náhle jist. Thickova inteligence byla možná v jistých ohledech limitovaná, ale byla tam. "Jiný," dořekl jsem nepřesvědčivě. Jiný, přemítal jsem, jako se kůň liší od kočky a oba se liší od člověka. Ale nejsou ničím míň. Skoro jsem cítil, jak se jeho mysl upírá jiným směrem než ta moje a jak přisuzuje význam věcem, které jsem zavrhoval, zatímco on zase zavrhoval celé oblasti, v nichž byla ukotvena moje realita.

Thick se mračil střídavě na Chadea a na mě. Pak popadl koště, uhlák s popelem a uhlíky z krbu a vyběhl ven z místnosti. Jakmile za ním stojan se svitky zapadl na místo, zachytil jsem fragment myšlenky, kterou po mně v poslední chvíli mrštil. Psí smrad.

"Nemá mě vůbec rád. Ví, že jsem nadaný i Moudrostí," postěžoval jsem si Chadeovi, zatímco jsem se

svezl do druhého křesla. A skoro trucovitě jsem dodal: "Princ Dutiful za mnou dnes ráno nepřišel do Verityho věže. Přitom slíbil, že se dostaví."
Zdálo se, že stařec mé poznámky nebere na vědomí. "Královna tě chce vidět. Hned." Dnes ráno byl vkusně, ne-li elegantně oblečený v jednoduchém modrém rouchu a na nohou měl měkké kožešinové pantofle. Bolely ho snad nohy od tancování?
"O co jde?" zeptal jsem se. Vstal jsem a vykročil za ním. Šli jsme dozadu ke stojanu s víny, a jakmile jsme odjistili tajné dveře, poznamenal jsem: "Nezdálo se, že by Thick byl překvapen, když mě tudy viděl vcházet."
Chade pokrčil jedním ramenem. "Nemyslím, že by byl tak bystrý, aby ho takové věci dokázaly zaskočit. Pochybuji, že si toho vůbec všiml."
Zamyslel jsem se nad tím a pak si řekl, že by to mohla být pravda. Pro něho to možná nemělo žádný význam. "A královna mě chce vidět proč?"
"Protože mi to řekla," odvětil trochu jízlivě. Pak už jsem byl zticha a následoval ho. Měl jsem tušení, že mu třeští hlava stejně jako mně. Věděl jsem, že má protilék i na silnou opilost po celonočním flámu, a rovněž jsem věděl, jak je složité ho namíchat. Občas bylo lepší smířit se s třeštící hlavou než se lopotit s přípravou remeditury.
Vešli jsme do královniných soukromých komnat, stejně jako onehdy. Chade se zastavil, aby nakoukl dovnitř a poslechem se přesvědčil, zda nejsou přítomni nějací svědci, a potom mě uvedl do soukromé komnaty a odsud do královnina obývacího pokoje, kde už nás Kettricken očekávala. Když jsme vešli, se znaveným úsměvem k nám zvedla zrak. Byla sama.
Oba jsme se formálně poklonili. "Dobré ráno, má královno," pozdravil ji Chade za nás za oba a ona napřáhla na uvítanou ruce a gestem nás pobídla, ať jdeme dál. Když jsem tady byl naposledy, znepokojená Kettricken nás očekávala ve stroze zařízené komnatě a v myšlenkách se soustředila výlučně na svého pohřešovaného syna. Tentokrát byly v místnosti vystaveny její ruční výtvory. Uprostřed malého stolku bylo na podnose s třpytivými říčními oblázky naaranžováno šest zlatých lístků. Tři planoucí svíce vydávaly vůni fialek. Podlahu pokrývalo několik vlněných předložek, aby utlumily chlad nadcházející zimy, a schody byly změkčeny ovčími kůžemi. V krbu hořel oheň a nad ním se kouřilo z kotlíku. Připomnělo mi to její domov v Horách. Měla zde připravený i malý stolek s jídlem. Z baňaté konvice sálala vůně horkého čaje. Všiml jsem si, že jsou tam jen dva šálky, když tu Kettricken řekla: "Děkuji, že jste sem přivedl FitzChivalryho, lorde Chade."
Byl to pokyn, že už má odejít, přátelsky podaný. Chade se znovu poklonil, možná trochu toporněji než prve, a vzdálil se cestou přes soukromou komnatu. Já tam zůstal stát před svou královnou, podivuje se, co má tohle všechno znamenat. Když se dveře za Chadem zavřely, Kettricken náhle vzdychla. Usedla ke stolu a ukázala mně na druhou židli. "Prosím, Fitzi," a její slova byla pobídkou, abych upustil od vší formality a abych se posadil.
Jakmile jsem usedl naproti ní, pozorně jsem se na ni zahleděl. Byli jsme skoro stejně staří, avšak léta k ní byla mnohem milostivější než ke mně. Tam, kde mne čas zjizvil, o ni se jenom otřel, zanechav ornament v podobě jemných vrásek v koutcích očí a úst. Dnes na sobě měla zelené roucho, které zvýrazňovalo zlatou barvu jejích vlasů a oživovalo jadeitový třpyt jejích očí. Její oděv byl prostý, stejně jako způsob zapletení vlasů, žádné šperky ani líčidla na sobě neměla.
A nevyžívala se v nějaké obřadnosti, když mi nalila čaj a postavila ho přede mne. "Jsou tu i koláčky, chceš-li," řekla a já si vzal, protože toho dne jsem ještě neporušil půst. Ale něco v jejím hlase, mírně ochraptělém, mne přimělo, abych odložil šálek, který už jsem zvedal k ústům. Hleděla mimo mne, uhýbajíc před mým pohledem. Spatřil jsem, jak sejí prudce chvějí řasy, a pak se přes ně přelily slzy a zkropily jí líce.
"Kettricken?" zeptal jsem se poděšeně. Stalo se snad něco, o čem jsem nevěděl? Zjistila, že narčeska si jejího syna nechce vzít? Nebo hrozil další průšvih v souvislosti s Moudrostí?
Kettricken rozechvěle vtáhla dech a vtom se mi zahleděla zpříma do očí. "Och, Fitzi, kvůli tomu jsem tě sem nevolala. Chtěla jsem si to nechat pro sebe. Ale… je mi to tak líto, Fitzi. Za nás za všechny. Když jsem si to poprvé vyslechla, již jsem to věděla. Toho rána jsem se probudila s pocitem, jako by se něco zlomilo, něco důležitého." Chtěla si odkašlat a nešlo to. Slzy se jí řinuly po tváři a ona skuhravým hlasem

pokračovala: "Nevěděla jsem jistě, co se stalo, ale když mi Chade přišel sdělit poselství od tebe, rázem mi to došlo. Cítila jsem, jak odešel, Fitzi. Cítila jsem, jak nás Nighteyes opouští." A pak jí zalomcoval vzlyk a ona si dala hlavu do dlaní a plakala jako zdrcené dítě.
Nejraději bych utekl. Už se mi skoro podařilo svůj zármutek ovládnout, a ona nyní tu ránu rozervala nanovo. Nějakou dobu jsem tam jenom seděl jako dřevo, ochromený bolestí. Proč to prostě nemohla nechat být?
Vypadalo to však, že si mé odtažitosti není vědoma."Roky utečou, ale na přítele jako on nikdy nezapomeneš." Mluvila sama k sobě, hlavu skloněnou v dlaních. Její slova byla ztlumená a ochraptělá pláčem. Trochu se přitom na židli kolébala. "Nikdy jsem neměla k nějakému zvířeti tak blízko, dokud jsme spolu nevyrazili na naši výpravu. Ale během těch dlouhých hodin chůze byl on pořád přítomen, vyrážel kupředu a vracel se zpátky a potom zase prověřoval cestu za námi. Byl pro mne něco jako štít, neboť když přiklusal zpátky, vždycky jsem věděla, že běžel napřed a ujistil se, že nám žádné nebezpečí nehrozí. Nepochybuji o tom, že bez jeho ujištění by mi stokrát došla moje chabá kuráž. Když jsme se vypravili na cestu, vypadalo to, že je jen tvou součástí. Ale pak jsem ho poznala já sama. Jeho statečnost a houževnatost, i jeho smysl pro humor. Byly doby, zvláště tam v lomu, kdy jsme vyráželi na lov a jen on sám se zdál rozumět mým pocitům. Nešlo jen o to, že jsem se k němu mohla přimknout a vyplakat se mu do kožichu s vědomím, že moji slabost nikdy nikomu nevyzradí. Šlo o to, že se se mnou radoval i v mých silných okamžicích. Když jsme společně lovili a já něco skolila, mohla jsem cítit jeho souhlas jako… jakousi divokost, která mi říkala, že si zasloužím přežít, že jsem si v tomhle světě vydobyla své místo." Rozechvěle se nadechla. "Myslím, že mi už navždy bude chybět. A to se mi ani nepoštěstilo ho vidět, ještě než…"
Má mysl vířila na plné obrátky. Abych pravdu řekl, nevěděl jsem, jak blízko k sobě měli. I Nighteyes dobře střežil svá tajemství. Věděl jsem, že královna Kettricken má vlohy k Moudrosti. Když byla ponořená v meditaci, cítil jsem z její strany chabé šmátrání. Často jsem tušil, že její horalská "spřízněnost" s přírodním světem se bude v Šesti vévodstvích titulovat méně laskavými slovy. Ale ona a můj vlk?
"On s tebou mluvil? Tys slýchala Nighteyese ve své mysli?"
Zavrtěla hlavou, aniž zvedla tvář z dlaní. Její prsty odpověď ztlumily. "Ne. Cítila jsem ho však ve svém srdci, když jsem vůči všemu ostatnímu otupěla."
Pomalu jsem vstal. Obešel jsem nevelký stůl. Chtěl jsem ji jenom poplácat po schlíplých ramenou, ale když jsem se jí dotkl, ona prudce vstala a klopýtla do mého objetí. Držel jsem ji a nechal ji, ať se mi vypláče na rameni. Ať už se mi chtělo nebo ne, i já jsem se rozplakal. A potom její zármutek, nikoli soucit se mnou, ale skutečný žal nad Nighteyesovou smrtí, uvolnil tytéž pocity ve mně a mé zoufalství se začalo drát na povrch. Všechna úzkost, kterou jsem se snažil skrývat před těmi, kteří nemohli chápat hloubku bolesti, kterou jsem cítil, se náhle dožadovala volného průchodu. Myslím, že jsem si jen uvědomil, že se naše role prohodily, když mne mírně zatlačila na svou židli. Nabídla mi svůj malý, nepoužitelný kapesník a potom mne jemně políbila na čelo a na obě tváře. Nedokázal jsem zastavit svůj pláč. Ona stála vedle mě, hlavu mi kolébala na hrudi, čechrala mi vlasy a nechávala mne vyplakat. Zlomeným hlasem hovořila o mém vlkovi a o všem, co pro ni znamenal, slovy, která jsem jen sotva slyšel.
Nesnažila se zadržet příval mých slz nebo mi říkat, že všechno bude v pořádku. Věděla, že nebude. Ale když můj pláč konečně ustal, shýbla se a políbila mě na ústa. Jak hojivý to byl polibek. Rty měla slané od vlastních slz. Pak se znovu napřímila.
Tu Kettricken zhluboka vzdychla, jako kdyby odkládala těžké břímě. "Tvé nebohé vlasy," zamumlala a uhladila mi je na hlavě. "Och, můj drahý Fitzi. Jak těžce jsme tě zneužili! Vás oba. A já nikdy…" Jako by cítila, jak jsou slova zbytečná. "Ale… co… vypij si čaj, dokud je ještě teplý." Poodešla ode mě stranou a já po chvíli pocítil, že mám zase kontrolu sám nad sebou. Když se posadila na mou židli, zvedl jsem k ústům její šálek a napil se z něj. Čaj byl pořád ještě horký, až se z něj kouřilo. Uběhla jen chvilka, ale přesto jsem měl dojem, jako by u mne došlo k nějakému důležitému obratu. Když jsem se nadechl, měl jsem pocit, jako kdyby se mi plíce naplnily mocněji než v uplynulých dnech. Ona vzala do ruky můj šálek. Když jsem vzhlédl ke své královně, obdařila mě nepatrným úsměvem. Její světlé oči byly po obvodu zarudlé od pláče a nos měla růžový. Ještě nikdy na mě nehleděla laskavěji.

Tak nám uběhl nějaký čas. Čaj, který připravila, byl aromatický, příjemné chuti a vzpružující. Na stole byly rohlíky z lístkového těsta nadívané klobásami a malé koláčky s kyselou ovocnou náplní, a taky obyčejné ovesné placky, jednoduché a výživné. Myslím, že ani jeden z nás nemluvil ze strachu, že se mu zlomí hlas, a ani to nebylo nutné. A tak jsme mlčky jedli. Jednou jsem vstal od stolu, abych dolil do čajníku horkou vodu. Jakmile se bylinky vyluhovaly, nalil jsem nám oběma čaj. Po nějaké době mlčení se opřela v křesle a tiše řekla: "Takže teď už víš, že tato domnělá ‚poskvrna' u mého syna pochází ode mě." Řekla to, jako kdybychom pokračovali v předtím započaté konverzaci. Kdysi jsem si říkal, zda si to někdy dá do spojitosti. Když to nyní udělala, bolestně mne zasáhl ten pocit viny a zklamání, který jsem zaslechl v jejím hlase. "Už před Dutifulem existovali Farseerové nadaní Moudrostí," namítl jsem. "Mezi nimi i já."
"A tys měl matku z Hor. Nebo tě snad nepředali Veritymu v Moonseye? Kdo by tě tam mohl zplodit než nějaká horalka? Já ji dokážu vidět v jemnosti tvých vlasů a slyšela jsem ji v tom, jak rychle ses rozpomněl na jazyk svého dětství, když jsi poprvé přijel do Jhaampe. Jelikož tě Hory poznačily tímto způsobem, proč ne taky jiným? Je možné, že to ona byla zdrojem tvé Moudrosti. Možná že koluje v krvi horalů."
Zašel jsem nebezpečně blízko k pravdě, když jsem řekl: "Pokládám za stejně pravděpodobné, že Dutiful mohl zdědit Moudrost po svém otci stejně jako po své matce."
‚Jenže -"
"Jenže ono pramálo záleží na tom, odkud se vzala," přerušil jsem nelítostně svoji královnu. Chtěl jsem rychle změnit téma našeho rozhovoru. "Chlapec ji má v sobě, a s tím se musíme vypořádat. Když mě poprvé požádal, abych ho o tom poučil, byl jsem zděšen. A teď si myslím, že jeho instinkty byly správné. Lepší bude, když se dozví vše, co ho mohu naučit o obou magiích, které má v krvi."
Její tvář se rozzářila. "Pak jsi tedy souhlasil, že ho budeš učit!"
Abych pravdu řekl, na poli intrik jsem už vyšel ze cviku. Či spíše, přemítal jsem trpce, se má paní za ty roky poučila, že s použitím rafinovanosti a mírnosti se lze dovědět tajemství, které by ze mě nevymámil ani Chade s využitím vší své potměšilosti. Přesnost, s jakou mi četla ve tváři, se zdála potvrzovat druhou teorii.
"Nic z toho princi neřeknu. Pokud chce, aby to zůstalo mezi vámi, ať to tak je. Kdy začnete?"
"Jakmile se to princi bude hodit," odpověděl jsem poněkud vyhýbavě. Nechtěl jsem žalovat, že svoji první lekci již zmeškal.
Kettricken přikývla a zřejmě se spokojila s tím, že to nechá na mně. Pak si odkašlala. "FitzChivalry. Důvod, pro který jsem tě sem zavolala, byl můj záměr… učinit ti po zásluze. Jak jen budeme moci. V tolika ohledech s tebou nemohu jednat tak, jak si zasluhuješ. Avšak přeji si učinit vše, co můžeme udělat pro tvoje pohodlí nebo pro potěchu. Vystupuješ v maškaře sluhy lorda Goldena a já chápu všechny důvody, které k tomu vedly. Přesto mě rmoutí, že by měl princ z tvé pokrevní linie chodit mezi svým lidem nepoznaný. Nuže. Co můžeme udělat? Chtěl bys, abychom ti připravili další komnaty, kam bys mohl potají docházet a kde bys našel vše přichystané v zájmu svého pohodlí?"
"Ne," odvětil jsem rychle, a když jsem postřehl příkrost své odpovědi, dodal jsem: "Myslím, že nejlepší prozatím bude, když věci zůstanou tak, jak jsou. Mám veškeré pohodlí, které potřebuji." Byl jsem rozhodnut zde žít, ale nedokázal jsem se tu zabydlet jako doma. Bylo zbytečné to zkoušet. Při té skryté myšlence jsem sebou trhl. Domov, přemítal jsem, je místo, které člověk s někým sdílí. Půda nad stájí, kterou jsem obýval s Burrichem, nebo chalupa, kde jsem žil ve společnosti Nighteyese a Hapa. A co komnaty, které jsem teď obýval se šaškem? Ty ne. Neboť jsme oba museli zachovávat příliš velkou opatrnost, příliš dbát na soukromí, a role, které jsme hráli, nám vnutily příliš mnoho omezení.
"…domluvila měsíční apanáž. Chade potom dohlédne na to, abys ji obdržel, ale já jsem chtěla, abys dneska dostal tohle."
A s těmi slovy přede mne má královna postavila měšec, malý plátěný váček, na němž byly stylizované výšivky květin. Když ho postavila na stůl, pořádně to zacinkalo. Proti své vůli jsem zrudl a nedokázal jsem to skrýt. Vzhlédl jsem a zjistil, že i ona má líce růžové.
"Je to trapné, viď? Nevysvětluj si to špatně, FitzChivalry. Tohle není plat za to, co jsi vykonal pro mě a pro mé blízké. Za to bych ti nikdy nemohla zaplatit. Ale člověk má jisté výdaje, a není správné, abys

musel žádat o to, co potřebuješ."
Chápal jsem ji, ale nedokázal jsem si odpustit poznámku: "Ty a tví blízcí jste i moji blízcí, má královno. A máš pravdu. Žádná finanční suma by nemohla zaplatit to, co pro ně dělám."
Jiná žena by to možná vzala jako výčitku. Jenže oči Kettricken se při mých slovech mocně zatřpytily hrdostí a ona se na mě usmála. "Jsem moc ráda, že je mezi námi příbuzenské pouto, FitzChivalry. Rurisk byl můj jediný bratr. Nikdo mi ho nikdy nemůže nahradit. Ale ty ses tomu ze všech lidí přiblížil nejvíc, jak to lze."
A při těch slovech jsem si pomyslel, že jsme jeden druhému opravdu velmi dobře porozuměli. Hřálo mě, že si na mě činí nárok skrze naše příbuzenství, skrze pokrevní pouta, která mě vázala k jejímu manželovi a jejím synovi. Kdysi dávno to byl král Shrewd, kdo si mne přisvojil prostřednictvím úmluvy a stříbrné jehlice, kterou ji zpečetil. Jehlice i král už byli dávno ti tam. Zůstala snad naše dohoda stále v platnosti? Král Shrewd se rozhodl vznést svůj nárok na mne spíše z pozice mého krále než dědečka. A nyní Kettricken, moje královna, si mne nárokovala nejprve jako příbuzného a pak jako bratra. Žádné úmluvy přitom neuzavírala. Protivila by se jí samotná představa, že by bylo nutné jakékoli vymezení podmínek mé loajality.
"Ráda bych svému synovi popravdě řekla, kdo skutečně jsi."
To mne vytrhlo z krátkého zadumání."Prosím, ne, má královno. Taková informace je velice nebezpečná a zatěžující. Proč ji na něj nakládat?"
"A proč tu informaci farseerovskému dědici odpírat?"
Zavládla mezi námi dlouhá chvíle ticha. Potom jsem řekl: "Možná až za nějaký čas."
Jakmile přikývla, pocítil jsem úlevu. Jenže vzápětí mi ji vzala, když prohlásila: "Sama poznám, až nadejde ten správný čas."
Pak se natáhla přes stůl a uchopila mě za ruku. Když jsem to dovolil, otočila ji dlaní nahoru a něco do ní vložila. "Kdysi dávno jsi nosil malou stříbrnou jehlici s rubínem, kterou ti dal král Shrewd. Označovala tě jako jeho člověka a sama za sebe říkala, že tyhle dveře jsou ti vždy otevřené. Ráda bych, abys teď nosil tohle, v tom samém smyslu."
Byla to malinká věcička. Stříbrná lištička s mihotavým zeleným okem. Zaujímala bdělou pozici vsedě, ohon obtočený okolo předních tlap. Výtvor byl připevněný k dlouhé jehlici. Pozorně jsem si ho prohlížel. Byl dokonalý.
"Tohle je tvé vlastnoruční dílo."
"Lichotí mi, že si vzpomínáš, jak moc ráda pracuji se stříbrem. Ano. Je. A liška je symbol, který jsi mi tady na Buckkeepu přiřkl ty."
Rozvázal jsem si modrou služebnickou košili a rozhalil ji. Zatímco Kettricken se dívala, vpíchl jsem jehlici do lemovky u košile. Zvenčí nebylo nic vidět, ale když jsem si košili opět zavázal, mohl jsem cítit, jak se mi lištička otírá o hruď.
Odkašlal jsem si. "Prokázala jsi mi velkou čest. A jelikož jsi říkala, že si mne ceníš skoro jako bratra, chci ti teď položit otázku, již by ti zajisté položil i Rurisk. Budu tak smělý a zeptám se, proč si mezi svými dámami držíš jednu, která ti kdysi usilovala o život. Ano, tobě a ještě k tomu tvému nenarozenému dítěti."
Její pohled byl dočista zmatený. Až po chvíli, jako by ji někdo popíchl jehlicí, sebou malinko trhla a řekla: "Och, ty máš na mysli lady Rosemary."
"Ano, mám."
"Je už to tak dávno… To všechno se přihodilo už před tak dlouhou dobou, Fitzi. Víš, když se na ni dívám, ani mi to na mysl nepřijde. Když se sem Regal a jeho dvůr na konci války s rudými loděmi vrátili, Rosemary byla v doprovodu také. Její matka mezitím zemřela a ona byla… zanedbané dítě. Zprvu jsem ji nebo Regala nedokázala ve své přítomnosti snést. Ale bylo třeba zachovat dekorum a jeho servilní omluvy a přísahy věrnosti, skládané dosud nenarozenému dědici a mně, nám jaksi… přišly vhod. Posloužilo to ke sjednocení Šesti vévodství, protože Regal s sebou přivedl šlechtu z Tilthu a Farrow. A my jsme tu podporu zoufale potřebovali. Nechybělo mnoho, aby Šest vévodství po válce s rudými loděmi upadlo do války občanské. Mezi vévodstvími panuje tolik sporů a různic. Ale Regalův vliv stačil na to, aby se jeho šlechta přiklonila zpět na mou stranu. Potom Regal zemřel, za tak podivných a bouřlivých okolností. Nevyhnutelně se vyskytly zvěsti, že jsem ho nechala zavraždit v odplatě za staré

křivdy. Chade mi důrazně radil, že musím učinit patřičná gesta, abych si zavázala jeho šlechtice. A tak se taky stalo. Dosadila jsem místo něj na Tradeford lady Patience, neboť jsem cítila, že tam potřebuji mít silnou oporu. Ale jeho ostatní statky jsem uvážlivě rozdělila mezi ty, kteří nejvíce potřebovali uklidnit."
"A jak na to reagoval lord Bright?" zeptal jsem se. Tohle všechno pro mne bylo nové. Bright byl Regalův dědic a nynější vévoda z Farrow. Hodně z toho, co "rozdělili", nesporně bylo jeho dědičným vlastnictvím.
"Odškodnila jsem ho jinými způsoby. Po dost mizerném výkonu, který podal při obraně Bucku a Buckkeepu, se ocitl ve vratké pozici. Nemohl moc protestovat, protože nezdědil vliv, který u šlechty požíval Regal. Přesto jsem se snažila, aby se nejen spokojil se svým údělem, ale aby se z něj stal lepší vládce, než by jinak byl. Dohlížela jsem na jeho výuku i v jiných věcech, než bylo vybrané víno a oblečení. Jakožto vévoda z Farrow strávil většinu let tady na Buckkeepu. Patience za něj spravuje jeho tradefordské statky, zřejmě mnohem lépe, než by to dokázal sám, protože má čich na to, aby jmenovala lidi, kteří se ve své práci vyznají. A posílá mu měsíčně zprávy, mnohem detailnější, než je mu po chuti, ale já vždycky trvám na tom, ať si je projde spolu s jedním z mých pokladníků - nejen abych měla jistotu, že jim porozumí, ale též proto, že od něj čekám vyjádření, že je spokojený s tím, jak se jim tam vede. A já si myslím, že nyní spokojený skutečně je."
"Tuším, že s tím má něco společného jeho vévodkyně," zkusil jsem to.
Kettricken v sobě měla tolik ostýchavosti, že mírně zrudla. "Chade byl toho názoru, že v manželství by mohl být spokojenější. A nadešel čas, aby zplodil dědice. Kdyby zůstal sám, mohl by být příčinou rozkolů u dvora."
"Kdo ji vybral?"
"Lord Chade navrhl několik mladých žen z dobrých rodin, které měly… požadované kvality. Poté jsem zařídila, aby mu byly představeny. A aby jejich rodiny věděly, že by mne potěšilo, kdyby si vévoda vybral jednu z těchto dcer. Mezi těmi ženami se rychle rozvinula velká rivalita. Ale lord Bright si mezi nimi vybral svoji nevěstu sám. Já jen dohlédla na to, aby měl příležitost zvolit -"
"Někoho, kdo by byl povolný a ne moc ambiciózní. Dceru někoho, kdo je loajální vůči královně," doplnil jsem ji.
Střetla se zpříma s mým pohledem. "Ano." Kettricken na okamžik zatajila dech. "Ty mi to vyčítáš, FitzChivalry? Ty, jenž jsi mne jako první učil, kterak využívat dvorních intrik ke své výhodě?"
Usmál jsem se na ni. "Ne. Upřímně řečeno, jsem na tebe hrdý. A z výrazu lorda Brighta na oslavě minulé noci soudím, že je to muž, který je se svou paní velmi spokojený."
Kettricken si povzdechla, bezmála úlevou. "Děkuji ti. Neboť tvého úsudku si cením, FitzChivalry, stejně jako vždycky. Nerada bych si myslela, že jsem se před tebou zahanbila."
"Pochybuji, že bys mohla," odvětil jsem popravdě stejně jako galantně. A pak jsem stočil konverzaci zpátky k tématu, které mne zajímalo. "A Rosemary?"
"Po Regalově smrti se většina jeho nohsledů rychle rozptýlila na své rodinné statky, někteří odjeli provést inspekci nových statků, které jsem jim přidělila. Na Rosemary nikdo neuplatnil nárok. Její otec zemřel ještě předtím než se narodila. Její matka po něm měla titul, lady Celeffa z Firwoodu, ale v podstatě to byla pouze slova. Firwood je malý statek, žebrácké léno. Je tam sice zámeček, ale prý je už několik let neobývaný. Nebýt toho, že se lady Celeffa těšila přízni prince Regala, nikdy by se ke dvoru nebyla dostala." Povzdechla si. "A tak tady byla Rosemary, sirotek ve věku osmi let, který byl u královny v nemilosti. Tuším, že ti musím trochu pomoci, aby sis dokázal představit, jak se k ní u dvora chovali."
Chtě nechtě jsem sebou trhl. Dobře jsem si vzpomínal, jak se chovali ke mně.
"Snažila jsem seji ignorovat. Ale Chade to nechtěl nechat být. Ve skutečnosti jsem to nedokázala ani já."
"Představovala pro tebe nebezpečí. Napůl vycvičený nájemný vrah, kterého Regal naučil, aby tě nenáviděl. Nemohla si tu prostě chodit, jak se jí zlíbilo."
Kettricken chvíli mlčela. Potom řekla: "Teď mluvíš jako Chade. Ne. Byla ještě něco horšího. Bylo to zanedbávané dítě v mém domě, dívenka, kterou jsem obvinila z toho, že se stala tím, čím ji naučili být. Byla mi denně na očích jako výčitka za to, že ji sama zanedbávám a že vůči ní zatvrzuji své srdce. Kdybych jí byla vším, čím je dáma svému pážeti, Regal by mi ji nikdy nemohl odloudit."
"Pokud to ovšem neudělal už předtím, než k tobě vůbec přišla."
"Ale i tak jsem to měla poznat. Kdybych nebyla tak zaměřená na svůj vlastní život a své problémy."

"Byla tvým pážetem, a ne dcerou!"
"Ty zapomínáš, že mě vychovali v Horách, aby se ze mě stala Sacrifice svého lidu, Fitzi. Nikoli královna, jakou předpokládáš. Já od sebe žádám víc."
Před tím argumentem jsem se chtě nechtě sklonil. "A tak ses rozhodla, že si ji ponecháš."
"Chade říkal, že si ji musím buď ponechat, nebo se jí úplně zbavit. Jeho slova mě naplnila hrůzou. Zabít dítě za to, že udělalo něco, co ho naučili? A pak jsem to celé spatřila o to jasněji. Bylo by laskavější na místě ji zabít než ji takhle týrat a zanedbávat, jako jsem to dosud dělala já. Nuže. Té noci jsem šla za ní do jejího pokoje. Sama. Při pohledu na mě se zděsila, její místnost byla studená a skoro prázdná, lůžkoviny nevyprané, nevím jak dlouho. Mezitím vyrostla z noční košile, v ramenou byla rozedraná a na ni už příliš krátká. Krčila se na posteli co nejdále ode mě a jen na mě zírala. Pak jsem se jí zeptala, co by si vybrala raději, jít do adopce k lady Patience nebo se znovu stát mým pážetem."
"A ona se rozhodla být tvým pážetem."
"A propukla v pláč, vrhla se na zem a chytla se mých sukní a řekla, že si myslela, že už ji nemám ráda. Vzlykala tak hořce, že ještě než jsem ji stačila uklidnit, vlasy měla přilepené k hlavě potem a po celém těle se třásla jako osika. Fitzi, jak já se styděla za to, že jsem byla tak krutá k dítěti, nikoliv tím, že bych jí něco udělala, ale prostě tím, že jsem ji ignorovala. Bylo to vždy pouze mezi Chadem a mnou, že jsme ji podezřívali ze snah ublížit mi. Ale sám fakt, že jsem se tomu dítěti vyhýbala, poskytlo níže postaveným lidem z hradu záminku, aby k ní byli krutí a bezcitní. Její pantoflíčky byly celé na cáry…" Kettrickenin hlas vyzněl do ztracena a já proti své vůli pocítil záchvěv soucitu s malou Rosemary. Kettricken se zhluboka nadechla a pokračovala ve vyprávění. "Žadonila o svolení, aby mi mohla znovu sloužit, Fitzi. Nebylo jí ještě ani sedm let, když přistoupila na Regalovu nabídku. Není pravda, že by mne někdy nenáviděla nebo že by rozuměla tomu, co koná. Jsem si jista, že pro ni to byla hra, potají naslouchat a opakovat vše, co zaslechla."
Snažil jsem se být pragmatický a zároveň tvrdý. "A namazat ti schody sádlem, abys upadla?"
"A řekl jí někdo proč? Anebo jí prostě navedli, ať namaže sádlo na schody poté, co vystoupím nahoru do věžní zahrady? Takovému dítěti to mohlo být podáno jako uličnický žert."
"Ptala ses jí na to?"
Odmlka. "Některé věci je lepší nechat být. I kdyby věděla, že jejich záměrem je, abych spadla, nemyslím si, že by si uvědomovala plný dosah svého jednání. Myslím, že jsem pro ni mohla představovat dvě osoby, ženu, kterou chce Regal dostat na kolena, a Kettricken, jíž každý den sloužila. Ten, který by měl být kvůli jejímu chování obviněn, je po smrti. A od doby, co jsem ji vzala zpátky k sobě, mi nebyla ničím než věrnou a přičinlivou poddanou." Vzdychla a při dalších slovech se zahleděla skrze mne do zdi. "Minulost musí zůstat minulostí, Fitzi. To platí zvláště pro ty, kdo vládnou. Já musím oženit svého syna s dcerou Ostrovana. Musím podporovat obchod a spojenectví s lidem, který odsoudil mého krále k smrti. Mám si dělat vrásky z toho, že jsem vzala pod svá křídla jednu malou vyzvědačku a udělala z ní dámu na svém dvoře?"
Nyní jsem se hluboce nadechl já sám. Pokud svého rozhodnutí za patnáct let ani jednou nelitovala, žádná moje slova už to teď stejně nemohla změnit. A ani by snad neměla. "Co se dá dělat. Myslím, že jsem to měl předpokládat. Nedělala sis vrásky ani z toho, žes pojala nájemného vraha za svého poradce, když jsi přišla ke dvoru."
"Za svého prvního zdejšího přítele," poopravila mě vážně. Pak sejí zkrabatilo čelo. Když jsem se s ní poprvé setkal, ty linky na čele a mezi očima neměla, ale nyní se vlivem častých starostí prohloubily. "Nelíbí se mi ta šaráda, kterou zde musíme hrát. Ráda bych tě měla po svém boku, abys mi poskytoval rady a abys vyučoval mého syna. Ráda bych ti dopřála pocty jako svému příteli i jako Farseerovi."
"To není možné," řekl jsem pevným hlasem. "A takhle je to lepší. Jsem ti v této roli užitečnější a je to méně riskantní pro tebe i pro prince."
"A více riskantní pro tebe. Chade mi říkal, že ti Piebaldové vyhrožovali, přímo u našeho prahu ve městě Buckkeep."
Přistihl jsem se při myšlence, že nechci, aby to věděla. "Nejlepší bude, když si to vyřídím sám. Možná bych je mohl vyprovokovat k tomu, aby vystoupili na veřejnost."
"Hm. Možná. Aleje mi stydno za to, že musíš takovým věcem čelit zdánlivě sám. Abych pravdu řekla,

příčí se mi, že v Šesti vévodstvích stále panuje taková bigotnost a že naše šlechta před tím zavírá oči. Pro své lidi nadané Moudrostí jsem udělala, co jsem mohla, ale jde to velice ztuha. Když se poprvé začala objevovat piebaldovská udání, rozlítilo mě to. Chade mne nabádal, abych nejednala v záchvatu vzteku. Nyní si říkám, jestli by nebylo moudřejší dát svému hněvu průchod. Má druhá reakce spočívala v tom, že jsem chtěla dát svým lidem nadaným Moudrostí vědět, že se mohou opřít o moji spravedlnost. Chtěla jsem zveřejnit předvolání, pozvat vůdce Moudrých, ať za mnou přijedou, že společně bychom jim mohli ukout štít proti krutosti těchto Piebaldů." Zavrtěla hlavou.
"Opět se do toho vložil Chade a řekl mi, že lidé s Moudrostí žádné uznávané vůdce nemají a že by Farseerům nedůvěřovali natolik, aby se na takové setkání dostavili. Neměli jsme žádného prostředníka, kterému by důvěřovali, a žádné záruky, které bychom jim předložili, abychom je ujistili, že to není plán, kterak je vlákat do pasti a zničit. Přesvědčil mne, abych od toho nápadu upustila." Slova jako by se z ní drala ještě zdráhavěji, když dodala: "Chade je dobrý poradce, vyzná se v politice a mocenských machinacích. Ale občas mám dojem, že by nás nejraději řídil výlučně na základě toho, co je dobré pro stabilitu Šesti vévodství, a tolik se už nestaral, zda tu máme spravedlnost pro všechen můj lid." Čelo sejí zkrabatilo a ona pokračovala: "Říká, že čím větší je stabilita země, tím větší je šance, že bude vzkvétat spravedlnost. Možná má pravdu. Ale já jsem velmi často toužila probírat tyhle věci způsobem, jako jsme to dělávali ty a já. I v tomhle jsem tě postrádala, FitzChivalry. Nelibí se mi, že tě nemohu mít po svém boku, když to potřebuji, a že pro tebe musím posílat potají. Ráda bych tě dnes například pozvala, aby ses připojil k Peottremu a mně, až budeme hrát tu hru, protože bych ocenila tvůj názor na něj. Je to velmi záhadný muž."
"Ty budeš dnes hrát s Peottrem nějakou hru?"
"Minulý večer jsem si s ním trochu popovídala. Když jsme probírali, jaká je šance, že Dutiful a Elliania spolu budou doopravdy šťastni, stočil se hovor na jiné šance. A odtud byl už kousek k hazardním hrám. Vzpomínáš na tu horalskou hru, která se hrála s kartami a runovými kameny?"
Zalovil jsem v paměti. "Myslím, že jednou jsi mi o tom vyprávěla. Ano, a vzpomínám si, že jsem o tom četl jeden svitek, zatímco jsem se zotavoval ze zranění, která mi způsobil Regal, když mi prvně usiloval o život."
"Existují karty nebo tabulky, buď malované na tvrdém papíře, nebo vyřezávané do tenkých dřevěných destiček. Jsou na nich symboly z našich starých pohádek, jako je Starý tkadlec a Lovec v ukrytu. Runové kameny jsou opatřeny runami, jež značí Kámen, Vodu a Pastvinu."
"Ano. Určitě jsem už o tom slyšel."
"Nuže, Peottre si přeje, abych ho naučila, jak se to hraje. Když jsem o hře mluvila, velmi ho to zaujalo. Říká, že na Ostrovech mají hru, která se hraje s runovými kostkami, kterými se zatřese a hodí. Pak hráči rozloží své kameny na plátně nebo hrací ploše, která je pomalovaná vedlejšími božstvy, jako je Vítr, Dým a Strom. Zdá se, že by to mohla být podobná hra, viď?"
"Možná," připustil jsem. Ale Kettrickenina tvář se při představě, že učí Peottreho tuto novou hru, natolik rozzářila, že to bylo v nepoměru vůči radosti, kterou bych od ní normálně očekával. Připadal snad tento drsný Ostrovan mojí královně atraktivní? "Musíš mi o té hře povyprávět později. Rád bych se dozvěděl, jestli se runy na kostkách podobají runám na našich runových kamenech."
"To by bylo úžasné, nemám pravdu? Kdyby se runy navzájem podobaly, viď? Zvláště když některé runy z mé hry byly podobné těm na pilířích Umění."
"Ach." Moje královna mě stále dokázala vychýlit z rovnováhy. Vždy působila dojmem, že dokáže uvažovat v několika směrech najednou a slučovat podivně nesourodá fakta do vzorců, které ostatním unikaly. Právě tímhle způsobem znovu objevila starou mapu království Elderlingů. Náhle jsem měl dojem, že mi poskytla až příliš mnoho námětů k zamyšlení.
Vstal jsem, abych se omluvil, poklonil se a přál si, abych nalezl slova, jimiž bych jí poděkoval. Okamžik nato mi takové nutkání připadlo divné, děkovat někomu za to, že truchlí pro někoho, koho jsem měl rád. Přesto jsem to dost nemotorně zkusil, ale ona mě zarazila a přistoupila ke mně, aby mne uchopila za obě ruce. "A možná že jedině ty jsi chápal, jak mi bylo po odchodu Verityho. Vidět ho, jak se proměnil, vědět, že zvítězí, a přitom stále sobecky truchlit nad tím, že už ho nikdy neuvidím jako muže, kterým býval. Tohle není první tragédie, kterou jsme společně zažili, FitzChivalry. Každý z nás se životem

většinou ubíral sám."
Bylo to neslušné, ale přesto jsem to udělal. Objal jsem ji v náručí a na chvíli ji pevně sevřel. "Tolik tě miloval," řekl jsem a hlas se mi zakuckal při slovech, která jsem pronesl o svém ztraceném králi.
Spočinula mi čelem na rameni. "Já to vím," pravila tiše. "Ta láska mě stále udržuje při životě. Občas mám dojem, jako bych ho stále cítila, jako by stál po mém boku a nabízel mi radu v těžkých časech. Kéž by Nighteyes byl s tebou tak, jako je Verity se mnou."
Dlouhou chvíli jsem svíral Verityho ženu v náručí. Všechno mohlo být úplně jinak. Ale její přání bylo dobré přání a taky hojivé jako balzám. S povzdechem jsem ji pustil a královna a sluha se zase rozešli za svými denními povinnostmi.
6 Zahlazení

…a je skoro jisté, že Chalceďané mohli bingtownské kupce porazit a prohlásit jejich území za své, jen kdyby dokázali udržet totální blokádu Bingtownského zálivu.
Vtom ohledu se jim postavily na odpor dvě magie, a magie to dozajista byly, navzdory všem, kdo to zpochybňují, neboť Bingtownštijsou obchodníci a ne bojovníci, jak všichni vědí. První kouzlo spočívalo v tom, že bingtownští kupci vlastní Živé lodě, obchodní plavidla, která se, za pomoci nějaké tajné praktiky, jež obnáší obětování tří dětí nebo starších členů rodiny, oživují na jistou úroveň vnímavosti. Nejenomže figury na přídích jejich lodí se mohou hýbat a mluvit, ale zároveň disponují obrovskou silou, která jim umožňuje drtit menší lodě, jakmile se jich jednou zmocní. Některé z nich jsou schopny chrlit oheň na vzdálenost tři nebo čtyř délek svých vlastních trupů.
Druhá magie bude ignoranty zpochybňována stejně jako ta prvá, ale protože dotyčný cestovatel ji byl svědkem, popírám tvrzení všech, kteří to prohlašují za lež. Na obranu svého přístavu bingtownští řemeslníci spěšně vytvořili draka, umně zhotoveného z modrých a stříbrných drahokamů a aktivovaného zázračnou kombinací magie a… [textová pasáž je v těchto místech nezřetelná v důsledku poškození pergamenu]. Tato kreatura, kterou její tvůrci pojmenovali Tinnigliat, se vznesla z dýmajících ruin, které po sobě Chalcedané zanechali ve čtvrti bingtownských kupeckých skladů, a vyhnala nepřátelská plavidla z přístavu.
WINFRODA, "MÁ DOBRODRUŽSTVÍ PŘI PUTOVÁNÍ SVĚTEM"

Vlekl jsem se zpět přes bludiště chodeb a posléze se znovu vynořil ve své cele. Ještě než jsem vešel, zastavil jsem se a okamžik mžoural do tmy. Jakmile jsem byl uvnitř, zajistil jsem za sebou tajné dveře. Vzápětí jsem se zarazil a zůstal zcela nehybně stát uprostřed temnoty. Skrze zavřené dveře, jež vedly do šaškovy komnaty, ke mně dolehly hlasy.
"Podívejte, jelikož nemám ponětí o tom, kdy vstal a odešel, nemám ani ponětí o tom, kdy se vrátí. Nejprve se to jevilo jako bezvadný nápad, mít silného a schopného strážce, který bude schopen nejen mne bránit před pouličními rváči, ale zároveň mi poslouží jako komorník, který bude dohlížet i na mé ostatní potřeby. Leč ukázal se jako krajně nespolehlivý při plnění každodenních povinností. Jen si to vezměte! Musel jsem na chodbě odchytit kolemjdoucí páže a pověřit ho, ať mi sem nahoru pošle kuchtíka se snídaní. To mi vážně byl čert dlužen! Mám pokušení pustit Badgerlocka úplně k vodě, ovšem s kotníkem v takovém stavu se nemohu obejít bez zdatného sluhy. Inu, asi se budu muset s jeho nedostatky smířit a opatřit si jedno či dvě pážata, která by plnila mé každodenní požadavky. Jen se koukněte na tu vrstvu prachu na tamté římse! Ostudné. Mohu jen stěží zvát do svých komnat návštěvy, když to tu vypadá takhle. Je pro mne skoro štěstí, že mě bolest v kotníku zrovna teď nutí žít v jisté izolaci."
Na místě jsem ztuhl. Dychtil jsem se dozvědět, s kým to mluví a proč mě ta osoba hledá, ale sotva jsem teď mohl vejít, když lord Golden prohlásil, že tu nejsem.
"Dobře. Mohu zde tedy pro vašeho sluhu zanechat vzkaz, lorde Goldene?"
Byl to hlas Laurel, jež hovořila s neskrývanou podrážděnosti. Příliš dobře nás poznala, zatímco nás doprovázela na naší cestě, než aby se nechala oklamat touhle šarádou. Už nikdy nám neuvěří, že jsme pouze pán a sluha. Až moc často jsme před ní své role zpackali. Ale zároveň jsem chápal, proč lord Golden trvá na dalším pokračování té maškarády. Kdybychom se zachovali jinak, u dvora by vyšlo plně

najevo, jak jsme všechny klamali.
"Zajisté. Nebo byste se mohla zastavit dnes večer, chcete-li doufat, že se rozpomene na své povinnosti a zavítá domů."
Pokud ji tím chtěl uchlácholit, nepovedlo se to. "Jsem si jista, že vzkaz postačí. Když jsem procházela stájemi, všimla jsem si něčeho na jeho klisně a pojala jsem o ni obavy. Pokud tam na mne počká dnes v poledne, povím mu o tom."
"A co když se do oběda nevrátí… sakra, jak já toto nesnáším! Že bych měl vystupovat v roli tajemníka svého vlastního sluhy!"
"Lorde Goldene." Její hlas přerušil jeho dramatickou tirádu. "Moje obávaje vážná. Zařiďte, ať tam na mne v poledne počká nebo ať si se mnou domluví schůzku, abych mu mohla povědět o svých obavách. Přeji dobrý den."
Velmi rázně za sebou zavřela dveře. Uslyšel jsem bouchnutí, ale i tak jsem několik minut počkal, abych měl naprostou jistotu, že šašek je vedle sám. Potichu jsem otevřel dveře, leč šaška jeho nadpřirozená bdělost nezklamala. "Tady jsi," zvolal s ulehčeným povzdechem, když jsem vešel. "Už jsem si o tebe začínal dělat starosti." Pak se na mne zahleděl pozorněji a tvář mu rozzářil úsměv. "Princova první lekce musela proběhnout nad očekávání dobře."
"Princ se rozhodl na první lekci nepřijít. A promiň mi, že jsem tě rozčílil. Nenapadlo mě, že mám lordu Goldenovi obstarat snídani."
Pohrdlivě si odfrkl. "Ujišťuji tě, že to poslední, co bych od tebe očekával, je, že budeš kompetentním sluhou. Svoji snídani si dokážu obstarat naprosto sám. Je však žádoucí, abych ztropil patřičný povyk, když jsem nucen si kvůli tomu vyčíhnout nějaké páže. Už jsem toho nabrblal a nahořekoval až dost, takže si teď mohu do služebnictva přibrat nějakého chlapce, aniž bych zavdal podnět k nějakým komentářům." Nalil si další šálek čaje, upil z něj a udělal grimasu. "Studený." Pokynul ke zbytkům snídaně. "Máš hlad?"
"Ne. Jedl jsem u Kettricken."
Přikývl, aniž ho to překvapilo. "Princ mi dnes ráno poslal vzkaz. Teď už mi to dává smysl. Napsal: ‚Velmi mne rozesmutnilo, že vaše zranění vám znemožnilo připojit se k tanci u příležitosti mé zásnubní oslavy. Dobře vím, jak je to frustrující, když vám nečekaná nesnáz odepře dlouho očekávanou radost. Upřímně doufám, že se brzy budete moci vrátit ke svým oblíbeným aktivitám.'"
Přikývl jsem, poněkud potěšen. "Fikané, ale přesto sdělné. Náš princ začíná být rafinovanější."
"Má důvtip po svém otci," souhlasil šašek, ale když jsem ho okamžitě zpražil pohledem, výraz jeho tváře byl najednou mírný a dobrotivý. Pokračoval: "Máš tady i další vzkaz. Od Laurel."
"Ano. Zaslechl jsem to."
"Myslel jsem si, žes to možná slyšel."
Zavrtěl jsem hlavou. "Tenhle vzkaz mě mate a děsí zároveň. Podle toho, jak mluvila, si nemyslím, že by ta schůzka měla co do činění s mým koněm. Přesto se s ní v poledne sejdu a zjistím, co to má znamenat. Pak bych si rád zašel dolů do města, abych navštívil Hapa a omluvil se Jinně."
Šašek pozvedl své světlé obočí.
"Slíbil jsem, že se včera večer zastavím, abych si s ní promluvil o Hapovi. Jak víš, místo toho jsem šel s tebou na zásnubní hostinu."
Vzal z podnosu se snídaní malou voničku z bílých kvítků a zamyšleně k ní přičichl. "Tolik lidí, a všichni chtějí kousek tvého času."
Vzdychl jsem. "Je to pro mne těžké. Ani pořádně nevím, jak to zařídit. Tolik jsem si zvykl na svůj samotářský život, kde na mne měli nárok pouze Nighteyes a Hap. Mám dojem, že v tomhle si nevedu moc dobře. Neumím si představit, jak Chade po tolik let zvládal všechny svoje povinnosti."
Usmál se. "Je to pavouk. Soukač pavučin, jejichž vlákna se táhnou do všech směrů. Sedí uprostřed a každé škubnutí vyhodnotí."
Usmál jsem se také. "Trefné. Sice ne lichotivé, ale trefné."
Vtom ke mně natáhl úkosem hlavu. "Takže to byla Kettricken, viď? Nikoli Chade."
"Já ti nerozumím."
Sklopil zrak ke svým rukám, v nichž si pohrával s kytičkou. "Došlo u tebe ke změně. Už zase máš

napřímená ramena. Upíráš oči na mě, když s tebou mluvím. Nemám pocit, jako bych se měl ohlédnout přes rameno a přesvědčit se, zda tam není nějaký duch." Opatrně položil voničku na stůl. "Někdo z tebe sňal část tvého břemena."
"Kettricken," shodl jsem se s ním po chvíli. Odkašlal jsem si. "Měla k Nighteyesovi blíž, než jsem tušil. I ona ho oplakává."
"Stejně jako já."
Než jsem svá příští slova řekl, promyslel jsem si je. Přemítal jsem, zda jsou vůbec nutná, bál jsem se, že by ho mohla ranit. Ale přesto jsem je vyslovil: "Jenže u ní je to jinak. Kettricken truchlí pro Nighteyese stejně jako já, sama za sebe, a kvůli tomu, čím pro ni byl. Kdežto ty…" zarazil jsem se, nevěda, jak to říci.
"Já ho miloval skrze tebe. Díky našemu poutu se pro mne stal skutečným. A tak, v jistém smyslu, netruchlím pro Nighteyese tak, jako to děláš ty. Rmoutím se, protože se rmoutíš ty."
"Tys vždycky uměl věci lépe říct než já."
"Ano," souhlasil. Pak si povzdechl a zkřížil ruce na hrudi. "I přesto. Jsem rád, že ti někdo dokázal pomoci. Třebaže Kettricken závidím."
To mi nedávalo smysl. "Ty jí závidíš, že truchlí?"
"Závidím jí, že ti dokázala poskytnout útěchu." A potom, ještě než jsem stačil vymyslet nějakou odpověď, prudce dodal: "Odnesení nádobí do kuchyně ponechám na tobě. Dej si záležet, aby ses tvářil trochu nevrle, až ho budeš vracet, jako kdyby ti tvůj pán právě drsně vyčinil. Potom můžeš jít za Laurel a dolů do města. Dneska mám v úmyslu strávit klidný den a věnovat se svým záležitostem. Nechal jsem rozhlásit, že mne kotník stále bolí a že si přeji odpočívat, aniž bych přijímal návštěvy. O něco později dnes odpoledne jsem pozván na partičku s tím královniným oblíbencem. Takže když mě nenajdeš tady, hledej mě tam. Vrátíš se včas zpátky, abys mi pomohl dobelhat se na večeři?"
"Předpokládám, že ano."
Jeho nálada se mi pojednou zdála skleslá, jako kdyby doopravdy trpěl. Vážně přikývl. "Snad. Takže se uvidíme později." Vstal od stolu a zamířil do svého privátního pokoje. Bez dalšího slova otevřel dveře. Potichu, ale důrazně je za sebou zavřel.
Sesbíral jsem nádobí na podnos. Navzdory tomu, že mne nazval nekompetentním sluhou, jsem si dal záležet, abych uvedl místnost do pořádku. Vrátil jsem podnos do kuchyně a pak do našich komnat nanosil dříví a vodu. Dveře do šaškova privátního pokoje zůstávaly zavřené. Říkal jsem si, jestli není nemocný. Možná bych na ně zkusil zaklepat, kdyby se už neblížilo poledne. Zašel jsem do svého pokoje a připnul si svůj ohyzdný meč. Vzal jsem si hrst mincí z měšce, který mi dala Kettricken, a zbytek uschoval pod cíp matrace. Prověřil jsem své tajné kapsy, vzal jsem si z věšáku plášť a zamířil dolů do stájí.
V důsledku přílivu lidí, kteří dorazili na princův zásnub-ní obřad, byla běžně užívaná stáj do posledního místa zaplněna koňmi našich hostů. Za daných okolnosti byla zvířata méně významných lidí, jako jsem byl já, přesunuta do "Starých stájí", stájí mého dětství. S tímto opatřením jsem byl akorát tak spokojen. Byla mnohem menší šance, že bych zde narazil na Handse či na kohokoli jiného, kdo by se mohl rozpomenout na chlapce, který kdysi bydlel se stájmistrem Burrichem.
Uviděl jsem Laurel, jak stojí opřená o branku vedoucí do příhrady Myblack a tiše s ní rozmlouvá. Možná jsem si její vzkaz špatně vyložil. Má starost o zvíře náhle vzrostla a já si pospíšil k ní. "Co je jí?" zeptal jsem se a pak jsem se opožděně rozpomněl na dobré způsoby. "Přeji vám dobrý den, lovčí Laurel. Jsem tu na vaši žádost." Myblack nás oba blahovolně ignorovala.
"Badgerlocku, dobrý den. Díky, že jste sem za mnou přišel." Rozhlédla se nenucené kolem, a když zjistila, že tahleta část stáje je liduprázdná, naklonila se ještě blíže ke mně a zašeptala: "Potřebovala jsem s tebou mluvit. V soukromí. Pojď za mnou."
"Jak si přejete, paní." Laurel vykročila kupředu a já spěchal v patách za ní. Prošli jsme podél řady kotců až do zadní části stájí, kde jsme, k mému nemalému šoku, začali stoupat nahoru po vratkých schodech, jež kdysi vedly do Burrichova podkroví. Když tu byl stájmistrem, tvrdil, že raději žije v blízkosti svých svěřenců, než aby dal přednost lepšímu ubytování v prostorách samotného hradu. V době, kdy jsem žil s ním, jsem věřil, že je to pravda. V pozdějších letech jsem dospěl k názoru, že svůj prostý příbytek si

vybral jednak proto, abych nebyl moc lidem na očích, a jednak i kvůli zachování soukromí. Nyní, zatímco jsem vystupoval za Laurel po příkrých schodech, jsem si říkal, kolik tak toho asi ví. Zavedla mě na úvod sem, aby mi vzápětí řekla, že ví, kdo doopravdy jsem?
Dveře nahoře nebyly na zástrčku. Laurel do nich strčila ramenem, až se zadrhly o podlahu. Vstoupila do zešeřelé světnice a pokynula mi, ať jdu za ní. Shýbl jsem hlavu před zaprášenou pavučinou v zárubni dveří. Jediné světlo prosvítalo z rozpukané okenice, která zakrývala okénko na konci místnosti. Jak malé mi to místo pojednou připadalo. Skrovné vybavení, jež kdysi stačilo Burrichovi a mně, bylo dávno pryč a místo něj se tu povalovala změť nejrůznějších věcí ze stájí. Pokroucené staré postroje, zlomené nástroje, houně prožrané od molů: všechno to koňské harampádí, které lidé dávají stranou v domnění, že jednoho dne to možná spraví nebo že by se to mohlo v nouzi hodit, zaplňovalo místnost, kde jsem kdysi trávil své dětství.
Jak nerad by tohle viděl Burrich! pomyslel jsem si. Divil jsem se, že může Hands dovolit, aby se tady nakupil takový nepořádek, a pak jsem si řekl, že má asi na práci naléhavější věci. Buckkeepské stáje byly větší a bylo s nimi mnohem více starostí než během let války s rudými loděmi. Pochyboval jsem o tom, že by Hands trávil noci mazáním a spravováním starých postrojů.
Laurel si výraz v mé tváři špatně vyložila. "Já vím. Páchne to tu, ale máme tu soukromí. Byla bych tě navštívila u vás v pokoji, ale lord Golden si zrovna strašně potřeboval hrát na vznešeného šlechtice."
"On je vznešený šlechtic," podotkl jsem, jenomže záblesk v jejích očích mě umlčel. Poněkud se zpožděním mi došlo, že lord Golden věnoval Laurel během naší cesty velkou pozornost, ale minulou noc si spolu nevyměnili jediné slovo. Och.
"Ať si je to jak chce, buďte si, kým chcete," pustila trampoty, jež s námi měla, z hlavy, očividně soustředěná na vážnější záležitosti. "Obdržela jsem zprávu od svého bratrance. Deerkin ji nezamýšlel jako varování pro tebe, byla určena mně. Pochybuji, že by souhlasil, abych ti ji předala, protože má dost důvodů k tomu, aby tě neměl rád. Ale zdá se, že královna tě chová v jisté úctě. A já jsem zavázána věrností královně."
"To jsme oba," ujistil jsem ji. "Podělila ses o to poselství i s ní?"
Podívala se na mě. "Ještě ne," připustila. "Je možné, že to ani nebude třeba, že je to záležitost, kterou dokážeš vyřešit sám. A pro mě není tak snadné vyžádat si soukromé slyšení u královny, jako si zavolat tebe."
"A co je to za varování?"
"Nabádá mne k útěku. Piebaldové vědí, kdo jsem a kde žiji. Jsem dvojnásobný zrádce, podle jejich způsobu uvažování. Neboť podle mé rodinné příslušnosti jsem v jejich očích ze Staré krve. A sloužím nenáviděnému farseerovskému režimu. Budou-li moci, zabijí mě." V jejím hlase nebylo znát žádné citové pohnutí, zatímco mi líčila nebezpečí, které jí hrozilo. Ale trochu ho ztišila a pohlédla stranou, zatímco dodala: "A totéž platí i pro tebe."
Mezi námi zavládlo ticho. Sledoval jsem částečky prachu tančící ve sporém slunečním světle, jež pronikalo okenicemi, a přemýšlel jsem. Laurel po nějaké době znovu promluvila.
"A o to tu jde. Laudwine stále churaví, jak se mu hojí pahýl ruky, kterou jsi mu usekl. Hned po našem malém dobrodružství ho mnozí jeho stoupenci opustili, aby se vrátili k pravým obyčejům Staré krve. Rodiny ze Staré krve vyvíjely tlak na jejich syny a dcery, aby se zřekli extrémní piebaldovské politiky. Mezi spoustou z nich panuje dojem, že královna doopravdy hodlá zlepšit úděl lidu ze Staré krve. Jelikož vešlo ve známost, že její syn je nadaný Moudrostí, smýšlejí o ní nyní laskavěji. Jsou ochotni vyčkat, alespoň krátký čas, aby viděli, jak se k nám bude chovat teď."
"A co ti, kdo zůstali mezi Piebaldy?" zeptal jsem se bezděčně.
Laurel potřásla hlavou. "Ti, kteří zůstali s Laudwinem, jsou nejnebezpečnější a nejztřeštěnější. Laudwine k sobě přitahuje ty, kteří touží prolévat krev a rozsévat zkázu. Touží po pomstě víc než po spravedlnosti a po moci víc než po míru. Někteří, tak jako Laudwine, byli svědky toho, jak jejich rodiny a přátele usmrtili za zločin, jenž spočíval v tom, že měli vlohy k Moudrosti. Jiní zase mají srdce, jež pumpují spíše šílenství než krev. Není jich moc, ale protože svému konání nekladou žádné meze, jen aby dosáhli svých cílů, jsou nebezpeční jako celá obrovská armáda."
"A jejich cíle?"

"Prosté. Moc pro ně samotné. Trest pro ty, kdo utiskovali lidi s Moudrostí. Nenávidí Farseery. Ale ještě horší je, že nenávidí tebe. Laudwine v nich tu nenávist živí. Libuje si v nenávisti a nabízí ji svým stoupencům, jako by to bylo zlato. Podnítil jsi jejich hněv proti všem lidem ze Staré krve, kteří ‚se plazí před farseerovskými utiskovateli'. Laudwinovi lidé se mstí těm ze Staré krve, kteří ti přispěchali na pomoc před Piebaldy. Některým vypálili domovy. Rozehnali nebo rozkradli stáda. Tyto útoky jsou již v plném proudu, ale hrozí ještě větší nebezpečí. Piebaldové vyhrožují, že odhalí každého, kdo se nepostaví na jejich stranu proti Farseerům. Vzrušuje je představa, že by nás měli zabíjet ti, proti nimž nepovstaneme. Piebaldové prohlašují, že všechna Stará krev se musí buď postavit za ně, nebo bude z komunity vymýcena." Tvář jí při těch slovech zvážněla a zbledla. Věděl jsem, že její rodina se nachází v opravdovém nebezpečí, a zamrazilo mě v břiše z toho, že jsem za to zčásti mohl já.

Nadechl jsem se. "Jen něco z toho, co mi tu říkáš, je pro mě novinka. Před pár dny mě Piebaldové stopovali během cesty z města Buckkeep. Jenom se divím tomu, že mě nechali žít."

Pokrčila jedním ramenem na znamení, že ohrožení mé osoby nevylučuje, že vylučuje jen možnost pochopit Piebaldy. "Představuješ pro ně mimořádný cíl. Usekl jsi Laudwinovi ruku. Jsi ze Staré krve, sloužíš Farseerům a přímo oponuješ Piebaldům." Zavrtěla hlavou. "Netěš se příliš z toho, že tě nechali naživu, když tě mohli tak snadno zabít. Pouze to znamená, že tě chtějí nějak využít, což vyžaduje, abys žil. Můj bratranec mi to naznačil, když mě varoval, protože říká, že jsem se možná zapletla s horší společností, než si myslím. Piebaldové šíří zvěsti, že lord Golden a Tom Badgerlock nejsou to, za co se vydávají - což mne moc nepřekvapuje, ale Deerkin v tom zjevně vidí zlé znamení."

Odmlčela se, jako by mi chtěla dát čas na odpověď. Ne-řekl jsem nic, ale mysl mi pracovala na plné obrátky. Nedal si někdo do spojitosti Torna Badgerlocka s Bastardem nadaným Moudrostí, o němž je řeč v písních a legendách? A pokud ano, k čemu bych jim mohl být, aby mě museli nechat žít? Kdyby mne chtěli odvést jako rukojmí a využít mě proti Farseerům, mohli to přece udělat té noci. Byl jsem však ze svých úvah vytržen, když se na mě Laurel zamračila kvůli mému mlčení a vzápětí pokračovala.

"Těmi výpady a útoky, které podnikají proti svým vlastním, proti sobě popudili mnoho lidí ze Staré krve, dokonce i ty, kteří se kdysi nazývali Piebaldy. Zdá se, že některé razie mají za cíl vyrovnání starých dluhů nebo osobní prospěch, než aby k nim vedly nějaké ‚ušlechtilé' piebaldovské motivy. Nikdo je nedrží na uzdě. Laudwine je stále moc slabý na to, aby se plně ujal vedení. Sužují ho horečky a zimnice způsobené ztrátou ruky. Ti z jeho nejbližšího okruhu tě za to nepochybně nenávidí, budou rychlí jako blesk, aby na tobě vykonali pomstu. Stačí svědectví, žes byl před pár dny zpátky na Buckkeepu, a už tě mají."

Nějakou dobu jsme stáli mlčky v zaprášené místnosti, oba sledujíce příliš temné myšlenky na to, abychom si je mohli říci. Nakonec Laurel zdráhavě řekla:

"Jistě chápeš, že Deerkin je na ty, kdo jsou s Piebaldy, napojený. Zkoušejí ho přilákat zpátky k sobě. Musí… předstírat, že je s nimi. Aby ochránil naši rodinu. Pohybuje se po velmi tenkém a nebezpečném laně. Slýchá věci, které jsou moc

nebezpečné na to, aby je mohl citovat, a přesto poslal zprávu." Její slova vyzněla do ztracena. Hleděla na zatemněné okno, jako by mohla doopravdy vidět, co je za ním.

Věděl jsem, co se mi tím snaží říci. "Měla by sis promluvit s královnou. Říci jí, že Deerkin se musí chovat jako zrádce koruny, aby zajistil tvé rodině bezpečí. Uprchneš, jak tě nabádá?"

Zavrtěla pomalu hlavou. "Uprchnout kam? Ke své rodině? Tím bych je uvrhla do ještě většího nebezpečí. Tady se alespoň Piebaldové musí odvážit do vlčího chřtánu, aby mě dostali. Zůstanu tady a budu sloužit své královně."

Říkal jsem si, jestli ji Chade dokáže ochránit, jejího bratrance nemluvě.

Hlas měla monotónní, když znovu promluvila. "Deerkin často slýchá narážky, že Piebaldové se paktuji i s lidmi vně svého uskupení. ‚S mocnými lidmi, kteří by rádi zničili Farseery a přenechali moc Laudwinovým stoupencům.'" Znepokojeně na mne pohlédla. "To zní jako hloupé chvástání, že? Nemůže to být pravda, nebo ano?"

"Nejlepší bude, když to povíš královně," řekl jsem a přitom doufal, že nepostřehne, že já sám to, co řekla, pokládám za možné. Věděl jsem, že s tím co nejdříve půjdu za Chadem.

"Ale co ty?" zeptala se. "Uprchneš? Myslím, že bys měl. Protože jinak by na tobě Piebaldové mohli názorně demonstrovat svoji moc. Kdyby tě odhalili, vyšlo by najevo, že i ve zdech Buckkeepu žijí lidé

nadaní Moudrostí. Rozčtvrcený a spálený bys byl výstrahou pro všechny ostatní zrádce Staré krve, aby věděli, že ti, kdo zapřou a zradí své vlastní, mohou na oplátku očekávat, že oni zase zradí je."
Ona sama Moudrost v krvi neměla, ale její bratranec ano. A přestože v její rodině se tato magie dědila, ona sama neměla ráda lidi s vlohami k Moudrosti ani ty, kteří tuto magii aktivně praktikovali. Stejně jako většina lidí ze Šesti vévodství, měla moji schopnost vnímat zvířata a navazovat s nimi úzké vztahy za opovrženíhodné čáry. Možná že právě kvůli tomu by slovo "zrádce" z jejích úst nemělo znít tak ostře, ale přesto mne pohrdání obsažené v tom vzkaze palčivě hnětlo.
"Já nejsem zrádce své Staré krve. Jsem pouze loajální vůči tomu, komu jsem složil přísahu věrnosti, to jest Farseerům. Kdyby se Stará krev nesnažila princi ublížit, nebylo by nutné, abych ho z jejích spárů vyrval zpátky."
Laurel plytkým hlasem řekla: "Tohle jsou slova, která mi vzkázal můj bratranec. Ne moje. Vzkázal mi je, abych mohla varovat královnu, zčásti proto, že se mi cítí být zavázaný. Ale také proto, že ona je vůči Staré krvi nejtolerantnější ze všech nedávných farseerovských vládců, které jsme zažili. Nerad by se dočkal zostuzení její osoby a okleštění jejího vlivu. Zřejmě si myslí, že by se tě zbavila, kdyby věděla, že můžeš být použit proti ní. Já ji znám lépe. Nedá na mé varování a nezbaví se tě, ale pošle tě z Buckkeepu pryč ještě předtím, než budeš moci být proti ní použit."
A bylo to. Tohle byl skutečný vzkaz určený pro mě. "Pak si tedy myslíš, že tohle by bylo pro všechny nejlepší? Kdybych se prostě sbalil a vypadl odsud, aniž by mne ona musela žádat, ať odejdu."
Hleděla skrze mne, mluvila skrze mne. "Náhle ses tu zjevil odnikud. Snad by bylo nejlepší, kdyby ses tam zase vrátil."
Na okamžik jsem si s tou myšlenkou doopravdy pohrával. Mohl jsem sejít po schodech dolů, osedlat Myblack a odjet pryč. O Hapa bylo v učení postaráno a Chade by dohlédl na to, aby to tak zůstalo. Vyučovat Dutifula Umění se mi stejně moc nechtělo, natož pak Moudrosti. Snad by to bylo nejjednodušší řešení pro nás pro všechny. Mohl bych zmizet. Jenže.
"Nepřišel jsem na Buckkeep z vlastní potřeby. Přišel jsem na žádost královny. A tak zůstanu. S mým odjezdem by ani neodpadlo nebezpečí, které jí hrozí. Vždyť Laudwine a jeho stoupenci vědí, že princ je nadaný Moudrostí."
"Myslela jsem, že to řekneš," připustila Laurel. "A co já vím, možná máš i pravdu. Přesto budu to varování tlumočit královně."
"Byla by to od tebe nedbalost, kdybys to neudělala. Přesto ti děkuji, že sis udělala čas, abys mě vyhledala a předala to varování také mně. Vím, že jsem Deerekinovi neposkytl moc důvodů k tomu, aby o mně smýšlel dobře. Jsem ochoten připsat všechno to, k čemu mezi námi došlo, minulosti. Naskytne-li se ti možnost, žádám tě, abys mu to ode mne vzkázala. Že k němu nechovám nepřátelství, ani k nikomu, kdo dodržuje pravověrné obyčeje Staré krve. Ale musím vždy klást na první místo své povinnosti vůči Farseerům."
"Stejně jako já," odvětila zarytě.
"Neřeklas nic o tom, jaké má Laudwine záměry s princem Dutifulem."
"Protože v Deerkinově vzkaze o tom nic nestálo. A tak má jediná odpověď je, já nevím."
"Chápu."
A potom už jsme si neměli co říci. Nechal jsem ji, ať jde napřed, aby nás lidé neviděli spolu. Zdržel jsem se ve svém starém bydlišti déle, než to bylo nutné. Pod nánosy prachu na okenním parapetu jsem zahlédl stopy po noži, s nímž jsem si tu jako chlapec krátil dlouhou chvíli. Vzhlédl jsem ke svažujícímu se stropu nad místem, kde jsem míval slamník. Stále jsem rozeznával tvar sovy v pokroucených vláknech ve dřevě. Po Burrichovi ani po mně tady toho moc nezůstalo.
Čas a další obyvatelé nás z místnosti mezitím vymazali. Šel jsem pryč a zavřel za sebou drhnoucí dveře. Mohl jsem osedlat Myblack a rozjet se do města Buckkeep, jenže rozhodl jsem se jít pěšky, navzdory pronikavě chladnému počasí. Vždycky jsem věřil, že je těžší sledovat člověka, který jde pěšky. Prošel jsem přes bránu bez nějakého incidentu nebo komentáře. Svižně jsem rázoval do kroku, ale jakmile jsem se ocitl z dohledu stráží a ostatních chodců, odbočil jsem z cesty a postavil se do nízkého porostu, který rostl podél krajnice, abych se podíval nazpět, jestli mne někdo nesleduje. Stál jsem tam tiše a bez hnutí, až mě rozbolela jizva na zádech. Ve větru byla cítit vlhkost, bylo jasné, že večer bude pršet nebo sněžit.

Uši a nos jsem měl studené. Konstatoval jsem, že dnes mne nikdo nesleduje. Přesto jsem ještě dvakrát během cesty do města provedl tentýž manévr.
Ve městě jsem se vydal oklikou k Jinninu domu. Zčásti za tím byla má opatrnost, ale zčásti také nervozita. Chtěl jsem jí vzít nějaký dárek jako omluvu za to, že jsem se nezastavil minulý večer, jak jsem slíbil, a též jako dík za to, že mi pomáhá s Hapem, ale nedokázal jsem vymyslet, co by to mělo být. Náušnice se mi jevily jako příliš osobní a trvalý dar. Stejně jako pestrobarevný šál, který upoutal mou pozornost na stánku nějakého tkalce. Mé chutě dráždili čerstvě vyuzení lososi, ale zdálo se mi to nevhodné. Byl jsem dospělý muž, ale přesto jsem se přistihl, že řeším dilema jako nějaký chlapec. Jak mám vyjádřit dík, omluvu a zájem o ni, aniž bych se prezentoval jako přehnaně vděčný, uctivý nebo pozorný? Rozhodl jsem se, že chci nějaký přátelský dar, a řekl si, že vyberu něco, co bych mohl klidně a bez rozpaků dát šaškovi nebo Hapovi. Rozhodl jsem se pro sáček sladkých baňatých hevnutů, které se ten rok jen svítily, a bochník čerstvého kořeněného chleba. S těmihle pochoutkami v ruce jsem bezmála sebejistě zaklepal na dveře, na nichž bylo znamení vykladačky osudů.
"Moment!" zavolala zevnitř Jinna, načež otevřela horní půlku dveří a zamžourala do slunečního světla. Místnost za ní byla zešeřelá, okenice zavřené, na stole hořely vonné svíce. "Ach. Tome. Právě tu vykládám jedné zákaznici. Můžeš chvíli počkat?"
"Samozřejmě."
"Výborně." A s těmi slovy přibouchla dveře a nechala mě stát venku. Tohle jsem nečekal, ale přesto jsem v duchu konstatoval, že nic lepšího si nezasloužím. A tak jsem pokorně čekal, sleduje ulici a lidi chodící kolem, a snažil se v ostrém větru vypadat uvolněně. Domek čarodějky stál v tiché ulici ve městě Buckkeep, ale přesto se tudy ustavičně trousili lidé. Vedle žil nějaký hrnčíř. Dveře měl před větrem zavřené a zboží vyskládané vedle nich. Zevnitř jsem slyšel dunění kruhu, na němž pracoval. Naproti přes ulici bydlela žena, která musela mít neuvěřitelnou kupu malých dětí, z nichž některé se snažily dostat ven na blátivou ulici i navzdory studenému počasí. Nějaké děvče, ne o moc starší než batolata, je trpělivě tahalo zpátky na verandu. Z místa, kde jsem stál, jsem letmo viděl na dveře krčmy, jež stála o kus dále na ulici. Na vývěsním štítu, který zval dovnitř hosty, byl namalovaný vepřík nacpaný v ohrádce. Zákaznictvo patřilo z větší části k sortě lidí, kteří si tahali pivo domů v malých vědrech.
Už jsem si začínal říkat, že buď odejdu, nebo na dveře zaklepu znovu, když tu se otevřely. Vynořila se bohatě vyšňořená matrona se dvěma dcerkami. Mladší dívka měla v očích slzy, ale její sestra se tvářila znuděně. Matka Jinně dlouhou dobu hojně děkovala, než děvčatům ostře přikázala, ať přestanou okounět a jdou. Pohled, kterým mne na odchodu obdařila, nebyl zrovna přívětivý.
Pokud jsem si myslel, že mě Jinna nechala stát venku za trest, její vroucí a unavený pohled, kterým mne vzápětí obdařila, tuhletu obavu rozptýlil. Na sobě měla zelené roucho. V pase byla stažená širokým žlutým korzetem, který jí nadzvedával ňadra. Moc jí to slušelo. "Pojď dál, pojď dál.Och, to bylo ale dopoledne. Je to zvláštní. Lidé chtějí vědět, co jim vidíš v dlaních, ale často tomu odmítají věřit."
Zavřela za mnou dveře, takže jsme se rázem ocitli v šeru.
"Omlouvám se, že jsem nemohl včera večer přijít. Můj pán mne pověřil nějakými povinnostmi. Tady jsem přinesl z tržiště čerstvý kořeněný chléb."
"Och. Báječné. Vidím, žes koupil i hevnuty. Škoda že jsem nevěděla, že je máš rád, protože má neteř jich letos ze stromů sklidila tolik, že pořádně nevíme, co si s nimi se všemi počít. Sousedka žijící nedaleko její farmy by si mohla trochu vzít jako krmivo pro prasata, ale letos se jich urodilo tolik, že se tím člověk dočista brodí."
A bylo to. Nicméně chleba si ode mne vzala a položila ho na stůl se zvoláním, že báječně voní, načež mi řekla, že Hap je samozřejmě u mistra. Její neteř si půjčila poníka a káru, aby si mohla navozit dříví, jestli prý mi to nevadí. Hap říkal, že může, a taky povídal, že pro poníka je lepší, když bude konat lehkou práci, kterou to staré zvíře zvládne, než kdyby stál nečinně ve stáji. Ujistil jsem ji, že je to v pořádku. "A kde je Fennel?" zeptal jsem se udiveně, když jsem kocoura nikde neviděl.
"Fennel?" Zdálo se, že ji má otázka zaskočila. "Och, je asi venku a běhá si po svých. Znáš přece kočky."
Postavil jsem pytlík s hevnuty pomalu na podlahu vedle dveří a nad ně si pověsil plášť. V nevelké místnosti bylo teplo a mně zatrnulo v ledových uších, jak se začaly probouzet k životu. Když jsem se otočil ke stolu, Jinna už na něj stavěla dva kouřící šálky čaje. Teplo, jež z nich vyvěralo do okolí, mne

vábilo ke stolu. Vedle chleba už čekal talíř s máslem a trochou medu. "Máš hlad?" optala se a s úsměvem ke mně vzhlédla.
"Trochu," připustil jsem. Její úsměv byl nakažlivý.
Očima mi bloudila ve tváři. "Já taky," odvětila. Pak udělala krok kupředu a já zjistil, že ji objímám pažemi a že se její ústa zvedají k mým. Musel jsem se shýbnout, abych ji políbil. Její rty se vyzývavě rozevřely, chutnala po čaji a koření. Náhle jsem pocítil závrať.
Její rty se odpojily a ona mi přitiskla tvář na hruď. "Jsi celý prochladlý," řekla. "Neměla jsem tě nechávat tak dlouho čekat venku."
"Teď už jsem se docela rozehřál," ujistil jsem ji.
Vzhlédla ke mně a usmála se. "Já vím." A když si její rty našly znovu ty moje, její ruka sklouzla níž, aby se o tom přesvědčila. Při tom doteku jsem poskočil, ale Jinna mi přitlačila dlaň zezadu na krk, aby mé rty udržela na svých.
To ona nás vmanévrovala stranou do ložnice, aniž se polibek přerušil. Pustila mne, aby za námi zavřela dveře, a rázem jsme se ocitli skoro v úplné tmě, až na pár světelných paprsků, jež se prodíraly dovnitř skrze pukliny ve střeše a odkryté trámoví nevelkého podkroví. Postel byla vystlaná peřinami. Místnost byla cítit po ženě. Snažil jsem popadnout dech a uvažovat rozumně. "Tohle není rozumné," řekl jsem. Sotva jsem ta slova ze sebe dokázal vysoukat.
"Ne. To jistě není." Prsty mi rozvázala šněrování u košile, čímž ještě vyhrotila moji touhu. Mírně do mne strčila a já usedl na okraj postele.
Když mi stahovala košili přes hlavu, můj zrak spočinul na malém amuletu na nočním stolku u postele. Na konstrukci zhotovené z hůlek byla navěšená a navinutá dlouhá šňůrka s červenými a černými korálky. Bylo to jako příval ledové vody, jenž umlčel moji touhu a vnukl mi pocit marnosti. Zatímco Jinna si rozepínala korzet, sledovala očima můj pohled. Zahleděla se mi do tváře a s úsměvem potřásla hlavou. "No ne. Nejsi ty náhodou citlivka? Nedívej se na to. Je pro mě, ne pro tebe." A ležérně to přikryla košilí, kterou mi vzala z rukou.
V tu chvíli jsem zažil okamžik příčetnosti, kdy jsem ještě mohl zarazit to, co právě probíhalo. Jenomže ona mi nedala šanci podvolit se zdravému rozumu, protože se rukama dostala k mému pasu, prsty se hřejivě dotýkajíc mého břicha, a já přestal myslet úplně. Vstal jsem a přetáhl jí roucho přes hlavu a při tom škubnutí jsem jí uvolnil vlasy, jejichž bujné kadeře se rozprostřely podél jejích tváří. Nějakou dobu jsme tak stáli a jeden o druhého jsme se otírali. Ona se pochvalně vyjádřila k amuletu, který mi zhotovila. Bylo to vše, co jsem měl v tu dobu na sobě. Když se mě zeptala, od čeho mám ty Čerstvé škrábance na krku a břiše, umlčel jsem ji svými ústy přitisknutými na její. Vzpomínám si, jak jsem ji lehce zvedl ze země a otočil se, abych ji položil na lůžko. Potom jsem si klekl na postel nad ni a uzřel její bohatství, vystouplé prsní bradavky, růžové a dychtící, a vdechoval jsem lahodnou vůni ženy, která se kolem ní vznášela.
Beze slova jsem na ni nasedl a pak sejí zmocnil. Byl jsem hnán slepým chtíčem a ona jen vzdychla "Tome!", šokovaná mou prudkou vášnivostí. Dlaněmi jsem jí svíral ramena, ústa přisátá k jejím, a ona se mi zvedla vstříc. Přemohla mne zběsilá a prudká touha po ní. Touha dotýkat se, kůže na kůži, v těsném a vášnivém objetí, prolnout se kompletně s jinou bytostí, zapomenout na pocit izolovanosti ve svém vlastním těle. Odhodil jsem veškerou zdrženlivost a myslel si, že ji strhnu s sebou.
A pak, když jsem po vyvrcholení ležel dočista omámený, uslyšel jsem tenký hlásek: "Vida. Ty jsi pěkný zbrkloun, Tome Badgerlocku."
Zatímco jsem na ní ležel, můj ochraptělý dech si vytvářel své vlastní úděsné ticho. Prochvěl mne pocit hanby. Po hrozivém mlčení se pode mnou zavrtěla. Uslyšel jsem, jak se nadechla. "Tys měl pane hlad!" Možná svých slov plných zklamání vzápětí litovala, ale vzít je zpět už nemohla. Její něžná snaha uvést vše na lehčí váhu mi vehnala krev do tváře a mé ponížení bylo totální. Zabořil jsem čelo do polštáře vedle ní. Poslouchal jsem vítr prohánějící se ulicemi. Venku, hned za prkennou zdí, našlapovali nějací lidé. Když jsem zaslechl výbuch smíchu, trhl jsem sebou. Nahoře v podkroví jsem uslyšel dopad a zakvičení. Pak mne Jinna políbila z boku na krk a dlaněmi mě něžně hladila po páteři směrem dolů. Její hlas přešel v konejšivý šepot. "Tome. Poprvé to bývá jen málokdy nejlepší. Ukázals mi svoji chlapeckou vášeň. Nepodíváme se teď na tvoje mužské dovednosti?"

Dala mi tak další šanci, abych se předvedl, a já byl ve svém zahanbení vděčný. Ujal jsem se toho jako zkušený muž a za chvíli jsme oba opět vzplanuli vášní. Starling mě naučila pár dobrých věcí a Jinna se zdála být s mým druhým výkonem spokojená. Až na samém konci, zatímco jsme leželi a společně oddychovali, ve mně její slova probudila zlé tušení. "Vida, Badgerlocku," řekla a poté se pode mnou nadechla. "Takové to tedy je být vlčicí."
Nevěřícně jsem se z ní trochu pozvedl, abych se jí mohl podívat do očí. Mžourala na mne, ve tváři podivný úsměv. "Před tímhle jsem nikdy nebyla s nikým, kdo by byl nadaný Moudrostí," svěřila se mi. Znovu, ještě o něco hlouběji se nadechla. "Často jsem o tom slýchala ženy vyprávět. Že tito muži jsou více…" Zarazila se, hledajíc vhodné slovo.
"Animální?" prohodil jsem. Způsob, jakým jsem to slovo řekl, byl urážlivý.
Vypoulila na mě oči a potom se rozpačitě zasmála. "Takhle jsem to říci nechtěla, Tome. Neměl by sis brát slova jako urážku tam, kde jsou míněna jako kompliment. Chtěla jsem říci nezkrotní. Přirození, jako je přirozené zvíře, bez ohledu na to, co by si o jeho chování mohli myslet ostatní."
"Och." Na nic dalšího jsem se nezmohl. Vtom jsem si pomyslel, jak to se mnou asi bere. Jako novinku? Zakázané povyražení s něčím, co není tak docela člověk? Byl jsem velice nervózní z toho, že by mě mohla pokládat za bestiálního podivína. Mohla by nás, vzhledem k odlišným magickým schopnostem, nazírat jako dvě protichůdné, velmi si vzdálené bytosti?
Pak si mne přitáhla znovu na prsa a políbila mě z boku na krk. "Přestaň myslet," napomenula mě a já ji uposlechl.
Potom vedle mě krátce zdřímla. Měl jsem jednu paži přehozenou přes ni a její hlava mi spočívala na rameni jako na polštáři. Usoudil jsem, že jsem se předvedl dobře. Jenže zatímco jsem se díval, jak sluneční světlo putuje po stěně, uvědomil jsem si, že to byl výkon. Nikdo z nás nemluvil o lásce. Bylo to prostě něco, co jsme společně dělali, něco, co bylo velmi příjemné, něco, v čemž jsem byl vcelku kompetentní. Ovšem pokud si po naší první souloži připadala nespokojená, ty druhé zase zanechaly hlubší pocit neúplnosti ve mně. S prudkostí, jakou jsem už roky nezažil, jsem pojednou zatoužil po Molly a po tom, jak prosté, dobré a opravdové to mezi námi dvěma bývalo. Tohle takové nebylo. O nic víc, než kdysi mé soužití se Starling. Nebyla v tom ani společná postel. V jádru mé nespokojenosti bylo to, že jsem chtěl milovat někoho tak, jako když to bylo poprvé. Chtěl jsem někoho, koho bych se mohl dotýkat a kdo by mě podržel, někoho, kdo by jen svou existencí přidal všem věcem na světě na významu.
Toho rána se mě Kettricken dotýkala jako přítele, a bylo to smysluplnější a dokonce i vášnivější než tohle. Najednou jsem si přál, abych byl odsud pryč, aby se nic z toho nikdy nestalo. Jinna a já jsme byli na nejlepší cestě k tomu, aby se z nás stali přátelé. Právě jsem ji začínal poznávat. Co jsem s tím udělal? A Hap byl do té patálie zatažen rovněž. Pokud v tom bude chtít Jinna pokračovat, jak to zvládnu? Zase otevřeně odhodím všechna pravidla, která jsem mu vštěpoval, pravidla o tom, jak má muž řídit svůj život? Nebo budu potají, aby o tom Hap nevěděl, pokradmu navštěvovat Jinninu postel?
Byl jsem k smrti unaven všemožnými tajnostmi. Jako by se množily všude kolem mě, aby se ke mně přisály jako studené pijavice a vysály ze mne všechen život. Toužil jsem po něčem skutečném, opravdovém a zřejmém. Mohl bych svůj vztah s Jinnou ještě přeměnit v něco takového? O tom jsem pochyboval. Nejenže pro to nebyly základy v podobě hluboké a upřímné lásky mezi námi, ale navíc jsem byl zase zapleten do tajné sítě farseerovských intrik. Budou existovat tajemství, která bych před ní musel střežit, tajemství, která by ji nakonec uvrhla v nebezpečí.
Ani jsem si neuvědomil, že se mezitím probudila. Nebo ji můj hluboký povzdech probral z lehké dřímoty. Položila mi ruku na hruď a zlehka mě poplácala. "Nedělej si starosti, Tome. Nebyla to všechno tvoje vina. Tušila jsem, že by mohl být problém s tím amuletem u postele, který tě málem zbavil vší mužnosti. A teď máš stále chmurnější a ponuřejší náladu, viď?"
Pokrčil jsem jedním ramenem. Jinna se vedle mě posadila na posteli. Natáhla se prese mne, opřela se o mě svým teplým tělem a sundala mou košili z amuletu u postele. Ta věcička tam visela, ubohá a osamělá. "Je to ženský amulet. Je těžké ho zhotovit, poněvadž musí být velmi jemně vyladěný na konkrétní ženu. Abys vyrobil takový druh amuletu, musel bys tu ženu znát skrz naskrz. A tak si čarodějka může jeden zhotovit pro sebe, ale pro nikoho jiného… alespoň ne takový, který by najisto účinkoval. Tenhle je můj,

je vyladěný na mě. Je to amulet proti početí. Měla jsem tušit, že by tě mohl ovlivnit. Každý muž, který chce děti tak zoufale, že si vezme nalezence, aby ho vychoval na vlastní pěst, má tuhle touhu hluboko v kostech. Možná to popřeš, jenže ta malá naděje v tobě vzplane pokaždé, když ulehneš s nějakou ženou. Myslím, že právě tohle musí být hnací silou tvé vášně, Tome. A tenhle malý amulet ti ten planý sen vzal ještě dříve, než sis ho stihl přát. Říkal ti, že naše spojení bude marné a neplodné. A tak si teď připadáš frustrovaně, je to tak?"
Když vám někdo něco vysvětlí, ještě se to tím vždy nevyřeší. Pohlédl jsem stranou. "Frustrovaně?" zeptal jsem se, a vzápětí jsem sebou trhl, když jsem uslyšel hořkost ve svém hlase.
"Ubohý chlapče," pravila soucitně a políbila mě na čelo, kam mne o něco dříve líbala Kettricken. "Jistě že to není vina toho amuletu. Můžem za to my."
"Nenacházím se v pozici, abych mohl být někomu otcem. Ani jsem se minulou noc nezastavil za Hapem, když mi říkal, že mi chce něco důležitého říci. Nemám v úmyslu počít další život, který bych nemohl ochránit."
Jenom nade mnou zavrtěla hlavou. "Po čem srdce touží a co mysl ví, to jsou dvě rozdílné věci. Zapomínáš, že jsem ti četla z dlaní, drahoušku. Možná vím o tvém srdci víc než ty sám."
"Říkalas, že má opravdová láska se mi vrátí." A znovu, proti mé vůli, zněla moje slova vyčítavě.
"Ne, Tome. To jsem neříkala. Velmi dobře vím, že to, co někomu říkám, je jenom zřídkakdy to, co dotyčný slyší, ale povím ti znovu, co jsem viděla. Je to tady." Uchopila mě za ruku. Podržela moji otevřenou dlaň těsně u svých krátkozrakých očí. Obnaženými prsy se mi otřela o zápěstí, zatímco prsty přejížděla po rýze v mé dlani. "Je zde láska, která se ovíjí sem a tam kolem dní tvého žití. Občas se vzdálí, ale když se tak stane, její život se chvíli odvíjí souběžně s tvým, až se zase vrátí." Pozvedla moji ruku blíže ke své tváři, pozorněji studujíc. Potom mne políbila na dlaň a přiložila si ji zpátky na prsa. "To ovšem neznamená, že musíš být pořád sám a zahálet, zatímco budeš čekat, až se zase vrátí," navrhla šeptem.
Fennel nás oba ušetřil rozpaků z mého odmítnutí. Chceš krysu? Vzhlédl jsem. Oranžový kocour se krčil na kraji půdy a úlovek se mu svíjel v čelistech, zatímco na nás zíral. Ještě by s ní bylo hodně legrace.
Ne. Jenom ji zabij. Cítil jsem rudou jiskru krysích muk. Neměla naději na přežití, ale život v ní se odmítal tak lehce vzdát. Život se nikdy nevzdává snadno.
Fennel moji pobídku ignoroval. Prudce se odlepil z okraje půdy a přistál vedle postele na podlaze, kde kořist upustil. Šílený hlodavec se rozběhl směrem k nám a přitom za sebou vlekl poraněnou nohu. Jinna znechuceně vykřikla a vyskočila z postele. Já jsem krysu chytil. Stačil jeden stisk a zakroucení krkem a její muka skončila.
Jsi rychlý! pochválil mě Fennel.
Tu máš. Odnes to pryč. Podával jsem mu mrtvou krysu.
Přičichl k mrtvému tělu. Tys to zlomil! Fennel se krčil na posteli a vyčítavě na mě upíral své oválné zorničky.
Odnes to pryč.
Já to nechci. Už s tím není žádná legrace. Z hloubi hrdla na mě zavrčel a pak seskočil z postele. Skoncovals s tím moc rychle. Ty si prostě neumíš hrát. Okamžitě zamířil ke dveřím, zaškrábal na futro a dožadoval se vypuštění ven. Jinna, tisknoucí si roucho k nahému tělu, mu dveře otevřela a kocour se vynesl ven. Já zůstal sedět nahý na posteli, s mrtvou krysou v dlaních. Z pošramoceného krysího čumáku a tlamičky mi kanula na ruce krev.
Kalhoty a spodky jsem měl stále zmuchlané dohromady, když mi je Jinna hodila. "Neumaž mi krví povlečení," upozornila mne, takže jsem krysu neodložil, ale nasoukal se do kalhot za pomoci jedné ruky. Krysu jsem pohodil na hnojiště vzadu za domem. Když jsem se vrátil zpátky dovnitř, Jinna právě zalévala horkou vodou čaj v konvici. Usmála se na mne. "Zdá se, že ten druhý čaj nám tu jaksi vychladl."
"Skutečně?" Snažil jsem se mluvit zlehka jako ona. Vrátil jsem se zpátky k ní do ložnice pro košili. Jakmile jsem si ji oblékl, jedním škubnutím jsem narovnal povlečení. Pohledu na amulet jsem se vyhýbal. Když jsem vyšel z ložnice, zapřel jsem v sobě touhu odejít a sedl si ke stolu. Dali jsme si chléb s máslem a medem a k tomu horký čaj. Jinna přitom vykládala o třech ženách, jež k ní předtím přišly. Četla mladší dceři v dlaních, jestli je nabídka k sňatku, kterou obdržela, slibná. Nakonec jí poradila, ať raději počká.

Byl to dlouhý, spletitý příběh, plný podrobností, a já se jejími slovy nechal něžně obtékat. K mé židli přišel Fennel, postavil se na zadní a zaťal mi drápy do stehna, pak se vytáhl nahoru do mého klína. Odsud si prohlížel stůl.
Máslo pro kočku.
Nemám důvod být k tobě hodný.
Ale máš. Jsem kočka.
Byl tak svrchovaně sebejistý, že to byl pro mě dostatečný důvod, abych mu namazal kousek chleba máslem a nabídl mu ho. Čekal jsem, že si ho odnese pryč. On mi místo toho dovolil, abych mu chleba držel, zatímco z něj slízával máslo. Ještě.
Ne.
"…jinak by Hap mohl skončit ve stejné bryndě."
Snažil jsem se vybavit si její slova zpětně, ale zjistil jsem, že jsem mezitím beznadějně ztratil nit našeho rozhovoru. Fennel mi svévolně zatínal drápy do stehna, zatímco já ho ignoroval. "Já vím, chtěl jsem si s ním dnes promluvit," řekl jsem v naději, že ta poznámka dává nějaký smysl.
"To bys měl. Samozřejmě že k ničemu není čekat na něj tady. I kdybys minulou noc přišel, musel bys tu sedět a čekat na něj. Vrací se každou noc dost pozdě a každé ráno odchází pozdě do práce."
Pocítil jsem starost, až mě zamrazilo. To mi k Hapovi vůbec nesedělo.
"A tak co navrhuješ?"
Nadechla se a zase vydechla, pravda, trochu rozmrzele. Asi jsem si to zasloužil. "To, co jsem ti říkala. Zajdi do dílny a promluv si s jeho mistrem. Požádej, aby měl s Hapem trochu strpení. A klukovi přitáhni otěže a stanov mu nějaká pravidla. Řekni mu, že když je nebude dodržovat, budeš trvat na tom, aby šel na stravu a byt ke svému mistrovi stejně jako ostatní učni. Hoch tak dostane šanci, aby se ovládl nebo aby si nechal vládnout. Když se totiž přestěhuje na učňovskou ubytovnu, tam záhy zjistí, že volný večer pro sebe se mu podaří urvat nanejvýš dvakrát do měsíce.
Pojednou jsem se přistihl, že pozorně naslouchám. "Takže všichni ostatní učni bydlí u mistra Gindasta?"
Udiveně na mne pohlédla. "No jistě! A on je drží pěkně zkrátka, což by zřejmě Hapovi prospělo - ale koukej, jsi přece jeho otec, takže bys to myslím měl sám vědět nejlíp."
"Nikdy předtím žádného nepotřeboval," poznamenal jsem mírně.
"Ano, to bylo v době, kdy jste žili na venkově. A tam nebyly žádné krčmy ani žádné mladé holky na dosah ruky."
"Jistě… ano. Jenže já jsem neuvažoval o tom, že by se po něm mohlo chtít, aby bydlel v domě svého mistra."
"Učňovská ubytovna stojí za dílnou mistra Gindasta. Je tak pro ně snazší, aby vstali, umyli se, najedli se a byli za rozbřesku v práci. Copak tys u svého mistra nebydlel?"
V tu chvíli jsem si připustil, že ano. Jen jsem to tak nikdy nevnímal. "Nikdy jsem se formálně neučil," zalhal jsem ležérně. "Takže je to pro mě všechno nové. Předpokládal jsem, že musím Hapovi zajistit byt a stravu, zatímco bude v učení. A právě proto jsem s sebou přinesl tohle." Otevřel jsem měšec a vysypal jí na stůl mince.
A ony tam zůstaly ležet na hromádce mezi námi a já pojednou pocítil rozpaky. Nebude si myslet, že je to úhrada za něco jiného?
Chvíli na mě mlčky hleděla a pak řekla: "Tome, já se sotva dotkla toho, cos mi poslal předtím. Na kolik si myslíš, že přijde živit chlapce?"
Jen jsem omluvně pokrčil rameny. "Další věc, kterou o životě v městě nevím. Doma jsme si vše, co jsme potřebovali, vypěstovali nebo jsme to ulovili. Sám vím, že Hap toho umí po celodenní práci spořádat pěknou spoustu. Předpokládal jsem, že to vyjde draho, živit ho." Chade musel zřejmě zařídit, aby jí poslali nějaký obnos. Netušil jsem, kolik to bylo.
"Dobře. Až budu potřebovat další peníze, řeknu ti. Poník s károu přišli mé neteři náramně vhod. Přesně tohle si vždycky přála, ale sám víš, jak je těžké dát si něco stranou na něco takového."
"Pokud se jedná o to, jsem víc než pro. Jak už ti Hap říkal, pro Clovera je mnohem lepší, když bude jezdit, než kdyby ustavičně trčel ve stáji. Och. Jenomže co kvalitní krmivo?"
"To pro nás není těžké sehnat a mně se jeví jen a jen spravedlivé, že se staráme o zvíře, které

využíváme." Odmlčela se a rozhlédla se kolem. "Takže zajdeš se dnes podívat za Hapem?"
"Samozřejmě. Proto jsem dnes zamířil do města." Začal jsem skládat mince do sloupečků, chystaje se na to, že je zase vrátím zpátky do měšce. Připadal jsem si trapně.
"Chápu. Takže proto ses taky zastavil tady," poznamenala, ale přitom se pokušitelsky usmívala. "No dobře. Nechám tě jít po svých."
A mně najednou svitlo, že mi tím dává vědět, že už je čas, abych šel. Nasypal jsem mince zpět do měšce a vstal jsem. "Takže. Díky za čaj," řekl jsem a pak se zarazil. Jinna se na mne hlasitě zasmála a mně zrudly tváře jako v ohni, ale přinutil jsem se k úsměvu. Díky ní jsem si připadal mladý a pošetilý a v nevýhodě vůči ní. Nechápal jsem, proč by to tak mělo být, ale věděl jsem, že je mi to jedno. "Nuže. Nejlepší bude, když teď zajdu za Hapem."
"Udělej to," souhlasila a podala mi plášť. Pak jsem se musel shýbnout, abych si natáhl boty. Právě jsem s tím skončil, když vtom se ozvalo zaklepání na dveře. "Moment!" zavolala Jinna a pak už jsem byl na odchodu, kývaje na zákazníka, který vcházel dovnitř. Byl to nějaký mladík s úzkostlivým výrazem ve tváři. Vysekl mi poklonu a poté si pospíšil dovnitř. Když ho Jinna vítala, dveře se zabouchly a já opět osaměl na větrné ulici.
Ploužil jsem se ke Gindastově dílně. Zatímco jsem šel, ochladilo se a já začal cítit ve vzduchu sníh. Léto sice dlouho otálelo v našich končinách, ale nyní už se hlásila o slovo zima. Při pohledu na oblohu jsem usoudil, že to bude pořádná chumelenice. To ve mně probudilo smíšené pocity. Před pár měsíci by mne takový pohled přiměl, abych šel překontrolovat svoji zásobu dříví a ještě jednou, naposled kriticky uvážil, co všechno jsem na zimu nashromáždil. Nyní se o mne staral farseerovský trůn. Už jsem nemusel myslet na své blaho, jen na blaho koruny. Přesto mne ten postroj dost nepříjemně tížil na ramenou.
Gindast byl ve městě Buckkeep velice dobře známý a já neměl problém jeho dílnu najít. Jeho vývěsní štít byl pečlivě vyřezaný a orámovaný, jako by chtěl mít jistotu, že náležitě svědčí o jeho schopnostech. V přední části jeho domu se nacházel útulný pokoj s pohodlnými židlemi a velkým stolem. V krbu plápolal žhoucí oheň živený odřezky z pořádně vysušeného dřeva. V místnosti bylo vystaveno několik vzorků jeho nejlepší práce, aby si je případní zákazníci mohli podrobně prohlédnout. Chlapík, jenž v této místnosti úřadoval, si vyslechl mou žádost a pak mne mávnutím ruky odkázal do dílny.
Byla postavena na způsob stodoly a uvnitř jsem mohl vidět množství projektů v rozličných fázích výroby. Obrovská postel spočívala hned vedle řady křehkých cedrových truhlic, ozdobených něčí pečetí v podobě sovy. Jeden tovaryš klečel a natíral sovy mořidlem. Gindast v dílně nebyl. Odjel se třemi tovaryši na panství lorda Scythera, aby vzal míry na nějakou okrasnou krbovou římsu, jež měla ladit se stoly a židlemi, a probral s majitelem způsob jejího provedení. Jeden z jeho starších tovaryšů, muž blížící se mému věku, mi dovolil, abych si na chvilku promluvil s Hapem. Zároveň mi vážně navrhl, že bych se mohl zastavit jindy a domluvit si schůzku s mistrem Gindastem, abych si s ním promluvil o tom, jak se vede mému chlapci v učení. Tovaryš se přitom tvářil dost zlověstně.
Hapa jsem našel za dílnou ve společnosti čtyř dalších učňů. Všichni vypadali mladší a menší než on. Právě přemísťovali rázek sušícího se dřeva a přitom všechny kusy obraceli a přeskládávali. Ušlapaná země pod jejich nohama mi řekla, že je to už třetí rázek, který má být přerovnán. Přes další dva již bylo přehozeno plátno ukotvené provazy. Hap se šklebil, jako by ho tahle bezduchá, leč potřebná práce urážela. Chvíli jsem ho pozoroval, než mě vzal na vědomí, a co jsem viděl, to mě znepokojilo. Hap byl vždycky pilný pracovník, když se po mém boku lopotil. Ale nyní jsem v jeho chování viděl potlačovaný hněv a netrpělivost nad tím, že musí pracovat s hochy mladšími a slabšími, než byl on sám. Tiše jsem stál a díval se, dokud si mě nevšiml. Narovnal se od fošny, kterou právě položil, a pak se přišoural ke mně. Sledoval jsem ho, jak jde, a přitom jsem si říkal, nakolik jeho chování odráží jeho skutečné pocity a nakolik je to divadlo pro mladší chlapce. Pohrdání, s jakým se stavěl ke svému současnému úkolu, jsem si až tolik nevšímal.
"Hape," pozdravil jsem ho vážným hlasem. "Tome," odpověděl on. Stiskli jsme si navzájem zápěstí a on mi potom ztišeným hlasem řekl: "Teď už vidíš, o čem jsem to mluvil."
"Vidím, že obracíš dřevo, aby dobře vyschlo," odpověděl jsem. "Mám dojem, že to je ve dřevařské dílně nezbytná práce."
Povzdechl si. "Tolik by mi to zas nevadilo, kdyby to bylo jen občas. Ale při každé práci, ke které mě tu

postaví, si hodně namohu záda a jen málo mozek."
"A dostává se ostatním učnům jiného zacházení?"
"Ne," odvětil zdráhavě. "Jak ale sám můžeš vidět, jsou to jen chlapci."
"Na tom nezáleží, Hape," řekl jsem mu. "Není to otázka věku, ale znalostí. Buď trpělivý. Máš se tady něčemu naučit, i kdyby to bylo jenom to, jak správně skladovat dřevo, a co si z toho vezmeš, když se na to budeš jen dívat? Navíc je to věc, která se udělat musí. Koho jiného by k tomu měli postavit?"
Zatímco jsem mluvil, Hap zíral do země. Byl zticha, ale já viděl, že jsem ho nepřesvědčil. Nadechl jsem se. "Myslíš si, že by se ti vedlo lépe, kdybys bydlel s ostatními učni tu místo u Jinny?"
Pojednou se střetl s mým zrakem a v jeho očích byla potupa a děs. "Ne! Proč mi něco takového navrhuješ?"
"Protože jsem se dozvěděl, že je to běžné. Možná že kdybys bydlel tady, blíž ke své práci, bylo by to snazší. Neměl bys to tak daleko, byl bys tu ráno včas a -"
"Zešílel bych, kdybych tu měl jako učeň i bydlet! Ostatní hoši mi říkali, jaké to je. Každé jídlo je stejné jako to předchozí a Gindastova žena počítá svíčky, aby měla jistotu, že jimi nesvítí pozdě do noci. Musí týdně větrat své lůžkoviny a prát si své pokrývky a spodní prádlo, a to nemluvím o tom, že je Gindast po skončení práce zaměstnává dalšími úkoly, jako je přihazování pilin na podestýlku do manželčiny růžové zahrady a sbírání odřezků na podpal a -"
"To mi nezní zas tak strašně," přerušil jsem ho, poněvadž jsem viděl, že se jen stále více nažhavuje. "Myslím, že je to jako disciplína. Jako něco, čím prochází při výcviku voják. Nemělo by ti to tak vadit, Hape."
Hap vztekle rozhodil ruce do šíře. "Ani to by mně nepomohlo. Kdybych si chtěl kvůli živobytí rozbíjet hlavu, pak ano, očekával bych, že budu cvičen jako němé zvíře. Ale nečekal jsem, že v učení to bude takové."
"Pak ses tedy rozhodl, že to není to, co chceš?" optal jsem se a v očekávání odpovědi jsem málem zadržel dech. Pokud totiž změnil názor, neměl jsem ani ponětí, co bych si s ním počal. Nemohl jsem ho vzít na Buckkeep s sebou nebo ho poslat samotného zpátky do srubu.
Odpověď z něho lezla jen zdráhavě. "Ne. Názor jsem nezměnil. Tohle je to, co chci. Ale měli by mě už brzy začít doopravdy něco učit, jinak…"
Čekal jsem, co z něho vypadne, ale jeho slova vyzněla do ztracena. Ani on neměl ponětí, co by dělal, kdyby odešel od Gindasta. Rozhodl jsem se to brát jako pozitivní znamení. "Jsem rád, že je to pořád to, co chceš. Snaž se být pokorný, trpělivý, odvádět dobrou práci a poslouchat a učit se. Myslím, že když to budeš dělat a předvedeš se jako bystrý mládenec, brzy ti začnou přidělovat náročnější úkoly. A já se to pokusím zařídit tak, abych se dnes večer s tebou mohl sejít, ale netroufám si pronášet nějaké sliby. Lord Golden mě pořád velmi zaměstnává a pro mne je těžké urvat si pro sebe tolik času. Víš, kde je krčma U tří plachetnic?"
"Ano, tam si však se mnou schůzku nedávej. Přijď raději k Vepříkovi. Je to kousíček od Jinny."
"A co?" naléhal jsem, protože jsem věděl, že je za tím ještě jiný důvod.
"A můžeš se tam vidět také se Svanjou. Bydlí nedaleko a vždycky mne vyhlíží. Bude-li moci, přijde tam za mnou."
"Bude-li moci proklouznout z domu?"
"Jo… něco na ten způsob. Její matce to moc nevadí, ale její otec mě nenávidí."
"To není nejlepší začátek pro námluvy, Hape. Cos udělal, že sis vysloužil jeho nenávist?"
"Políbil jsem jeho dceru." Na Hapově tváři se objevil potutelný úsměv a já se proti své vůli usmál.
"Dobře. I o tomhle si dneska večer promluvíme. Myslím, že jsi ještě mladý na to, aby ses pouštěl do nějakých námluv. Lepší asi bude počkat, až budeš mít nějaké solidní vyhlídky a možnost obživy, abys ženu zabezpečil. Pak by snad jejímu otci nevadil nějaký ten kradmý polibek. Jestli se dnes večer uvolním, přijdu tam za tebou."
Zdálo se mi, že Hap poněkud změkl, když mi zamával na rozloučenou a opět se vrátil ke skládání dřeva. Zato já jsem od něj odcházel s těžším srdcem, než když jsem přišel. Jinna měla pravdu. Městský život mého chlapce měnil, a to v ohledech, které jsem nepředpokládal. Neměl jsem dojem, že by si moji radu doopravdy vyslechl, nemluvě o tom, že by se podle ní řídil. Nu což. Snad se mi ho dnes večer podaří

více ukáznit.
Zatímco jsem se vracel přes město zpátky, začaly se z oblohy pomalu snášet první sněhové vločky. Když jsem došel ke strmější cestě, která se vinula vzhůru k hradu Buckkeep, začaly hustě sněžit nadýchané vločky. Několikrát jsem se zastavil a ustoupil z cesty stranou, abych sledoval trasu, po které jsem přišel, ale neviděl jsem žádný náznak toho, že by mne někdo sledoval. Aby mi Piebaldové nejdříve pohrozili a potom se úplně vypařili, to mi nedávalo smysl. Měli by mě buď nechat zabít, nebo odvést jako rukojmí. Zkoušel jsem se vžít do jejich pozice, představit si důvod, proč by nechávali svou kořist volně chodit po světě. Ale na nic jsem nepřišel. V době, kdy jsem došel k hradní bráně, na cestě ležela tlustá sněhová pokrývka a v korunách stromů začal hvízdat vítr. Nadcházela ošklivá noc. Byl jsem rád, že ji mohu strávit vevnitř.
Před vstupem do chodby, jež vedla podél kuchyně a strážnice, jsem si odupal z bot mokrý sníh. Když jsem pak míjel strážnici, ucítil jsem horkou hovězí polévku, čerstvý chléb a mokrou vlnu. Byl jsem dost unavený a nejraději bych vešel dovnitř a dal si se strážníky obyčejné jídlo a vyslechl si pár obhroublých vtípků v tom uvolněném prostředí. Místo toho jsem se napřímil v ramenou, prošel rychle kolem a spěchal nahoru do komnat lorda Goldena. Lord u sebe nebyl a já si vzpomněl, že mi říkal, že si půjde zahrát hru s královniným oblíbencem. Napadlo mě, že bych ho měl vyhledat tam. Zašel jsem do svého pokoje, abych si sundal mokrý plášť, a našel jsem na posteli kousek pergamenu. Stálo na něm jediné slovo: "Nahoru."
O něco málo později jsem se vynořil v Chadeově věžní komnatě. Nikdo tam nebyl. Avšak na mé židli mne očekávalo teplé oblečení a zelený plášť z těžké vlny s velikou kapuci. Na jeho lícní straně byl znak vydry, který jsem neznal. Nezvyklé na něm bylo to, že se dal obrátit na rub, který byl z hrubě tkané příze v barvě služebnické modři. Vedle něj ležel kožený cestovní vak s jídlem a lahví brandy uvnitř. Pod ním, naplocho složené, se nacházelo velké kožené pouzdro na svitky. Na hromadě těch věcí spočíval vzkaz napsaný Chadeovou rukou. "Heffamův oddíl dnes večer při západu slunce vyjíždí ze severní brány hlídkovat na cestách. Připoj se k nim a posléze odboč ke svému cíli. Snad ti nebude příliš vadit, když propásneš slavnost dožínek. Vrať se co nejdřív, prosím."
Odfrkl jsem si. Slavnost dožínek. Jako chlapec jsem se na ni tak těšíval. A teď jsem si ani nevzpomněl, že má proběhnout. Nebyl jsem na pochybách o tom, že princův zásnubní obřad byl záměrně načasován tak, aby předcházel buckkeepské oslavě hojnosti. Inu co, za posledních patnáct let jsem ji pokaždé propásl. Jedna absence navíc mi nemůže vadit.
Na konci pracovního stolu byl přichystaný vydatný pokrm sestávající ze studeného masa, sýru, chleba a piva. Rozhodl jsem se věřit tomu, že Chade zorganizoval mé zmizení ze služeb lorda Goldena. Neměl jsem čas na to, abych ho vyhledal a sdělil mu tu informaci, ani se mi nechtělo zanechávat mu nějaký vzkaz. S lítostí jsem si vzpomněl, že mé setkání s Hapem se opět odkládá, a pak jsem si řekl, že jsem ho již upozornil na to, že se možná nedostavím. A ta náhlá příležitost chopit se vlastnoručně činu mne silně lákala. Chtěl jsem si vyvrátit to tíživé podezření, že Piebaldové mezitím objevili moje doupě. Dokonce i zjištění, že to udělali, by bylo lepší než žít v obavách a nejistotě.
Najedl jsem se a převlékl se. V době, kdy zapadalo slunce, jsem už seděl na Myblack a blížil se k severní bráně. Kapuci jsem měl spuštěnou hluboko do tváře na ochranu před ostrým větrem a oslepujícím sněhem. Shromažďovali se tam také další anonymně vyhlížející jezdci v zelených pláštích, z nichž někteří si trpce stěžovali na to, že se musí vláčet po cestách a hlídkovat, zatímco na hradě vrcholí zásnubní a do-žínkové oslavy. Popojel jsem blíž a jal se mlčky účastně přikyvovat jednomu výřečnému chlapíkovi, který chrlil do noci své lamentace. Začal mi vykládat dlouhý příběh o jisté nadmíru žhavé a povolné ženštině, která na něj dnes v noci bude marně čekat v jedné buckkeepské krčmě. Já se spokojil s tím, že jsem seděl na koni vedle něho a nechal ho vypovídat. Další muži se shlukli kolem nás. Nezřetelné postavy jezdců se v houstnoucím šeru a vířícím sněhu choulily v pláštích a kapucích. Tváře nám halily šály a tma.
Slunce již bylo za obzorem a Heffam stanul tváří v tvář noční tmě. Působil stejně nabručeně jako jeho muži a stroze prohlásil, že napřed pojedeme k Prvnímu brodu, tam ještě dnes večer vystřídáme stráž a ráno zahájíme pravidelnou objížďku silnic. Vypadalo to, že jeho muži se ve své práci vyznají. Zařadili jsme se za Heffama do nepravidelného dvojstupu. Dal jsem si pozor na to, abych jel hodně vzadu. Pak nás velitel vyvedl z brány vstříc noci a bouři. Cesta po nějakou dobu vedla strmě vzhůru. Pak jsme

odbočili a dali se po říční cestě, která nás měla vést podél Jelení řeky.
Když světla Buckkeepu zůstala daleko za námi, začal jsem Myblack přitahovat otěže. To počasí ani tma se jí nelíbily vůbec a byla jenom ráda, že může jet pomaleji. V jednom bodě jsem ji úplně zastavil a sesedl pod záminkou, že potřebuji utáhnout sedlový řemen. Hlídka jela dál beze mne, ztrácejíc se v bouři. Znovu jsem nasedl a připojil se k ní, nyní jako poslední muž z oddílu. Zatímco jsme jeli, držel jsem svého koně opodál, tak, aby se vzdálenost mezi námi a zbytkem skupiny stále zvětšovala. Když mi pak v jedné zátočině zmizeli z dohledu, zastavil jsem Myblack, sesedl a začal se znovu pachtit se sedlovými řemeny. Čekal jsem a doufal, že mé nepřítomnosti si v tom ošklivém počasí nikdo nevšimne. Když se nikdo nevracel, aby zjistil, proč jsem se opozdil, obrátil jsem svůj plášť naruby, znovu nasedl na koně a zamířil zpátky stejnou cestou, kterou jsem přijel.
Jak mě Chade nabádal, spěchal jsem, ale nevyhnutelně došlo k několika zpožděním. Musel jsem například počkat na ranní přívoz přes Jelení řeku. Větrné poryvy a zledovatělé lanoví a paluba poté zpomalily nakládání a plavbu. Na druhé straně jsem zjistil, že cesta je širší, lépe udržovaná a taky rušnější, než jsem si pamatoval z dřívějška. V jednom místě podél ní se choulilo nevelké tržní městečko, krčmy a budovy byly postavené na kůlech, mimo dosah příboje jak za obvyklého počasí, tak i během bouřky. V poledne už se městečko nacházelo daleko za mými zády.
Moje cesta zpátky domů proběhla bez zvláštních událostí, řečeno v běžném slova smyslu. Několikrát jsem přenocoval v menších, ničím nezajímavých hostincích podél silnice.
Pouze v jednom z nich byl můj noční spánek narušen. Sen byl zpočátku poklidný. Vyhřátá místnost u krbu, domácké zvuky, jak se rodina ve večerních hodinách zabývala svými úkoly.
" Umph. Hajdy dolů z mého klína, holka. Už jsi moc velká na to, abys na mně sedávala."
" Na tátův klín nebudu nikdy dost velká." V jejím hlase se ozval smích. " Co to děláš? "
"Spravuji tvé mámě botu. Nebo se o to pokouším. Koukej. Navlékni mi to. Ouško jehly mi v tom světle z krbu tančí před očima a já ho nemůžu najít. Mladší oči to zvládnou líp."
A právě to mne probudilo. Náhlý záblesk hrůzy poté, co táta připustil, že jeho zrak slábne. Snažil jsem se na to nemyslet, zatímco jsem se ponořil zpátky do obezřelého spánku.
Vypadalo to, že mého odpojeni od skupiny si nikdo nevšiml. Nyní jsem měl čas pro Myblack, abych trochu napravil její způsoby, navzájem jsme zkoušeli svou vůli při mnoha drobných příležitostech. Počasí bylo nadále velice špatné. O nocích se smetal sníh a plískanice. Když bouře během dne nakrátko polevila, pod mdlým sluncem roztálo jen tolik sněhu, že se povrch cesty změnil v blátivou a rozbředlou kaši, ze které se na druhý den zrána stal zrádný špinavý led. Nebylo to vůbec příjemné počasí na cestování.
Avšak část chladu, který na mě během této cesty útočil, neměla nic společného s počasím. Přede mnou již nepobíhal vlk, aby zjistil, zda je cesta čistá, ani nekroužil za mými zády, aby vypátral, zda nás někdo nesleduje. Co se týče ochrany, mohl jsem se spoléhat jen na své vlastní smysly a na svůj vlastní meč. Připadal jsem si nahý a neúplný.
Odpoledne se slunce prodralo skrz mraky zrovna v době, kdy mě úzká cesta zavedla k mému srubu. Přestalo sněžit a poslední poprašek se během toho krátkého oteplení měnil ve ztěžklou mokrou kaši. Z lesa vycházely nepravidelné dunivé rány, jak stromy shazovaly z větví navršená břemena. Pěšina vedoucí k mému srubu byla hladká a nenarušena, až na králičí stopy a důlky po spadených náložích sněhu. Pochyboval jsem o tom, že by tudy někdo jel od doby, co začalo sněžit. To mě uklidňovalo.
Jenže když jsem dojel ke srubu, všechen můj neklid byl zase zpátky. Bylo zřejmé, že tady někdo byl, a to v nedávné době. Dveře byly otevřené. Pod sněhem bylo vidět nerovné boule, oválné tvary našeho nábytku a věcí naházených na dvorku na hromadu. Útržky velínu trčely ze sněhu, který byl zdusány a nerovný pod poslední připadlou vrstvou. Tyčkový plot kolem kuchyňské zahrádky byl stržený, stejně jako ze svého kůlu Jinnin amulet. Nějakou dobu jsem seděl mlčky na koni a snažil se zachovat klid, zatímco mé oči a uši shromažďovaly informace. Potom jsem potichu sesedl a vykročil směrem ke srubu. Uvnitř nikdo nebyl. Byla tu velká zima a tma. Něco mi to připomnělo a vtom mi mrazivá předtucha pomohla tu vzpomínku vylovit, vybavil se mi den, kdy jsem se vrátil do jednoho srubu po razii vykovaných. Slábnoucí denní světlo mi na podlaze ukázalo blátivé stopy prasečích nohou. Několik zvědavých zvířat mezitím srub prozkoumalo. Byly tam i blátivé stopy bot, vedoucí křížem krážem, což

svědčilo o tom, že někdo tu mnohokrát šel dovnitř a ven.
Vše, co bylo přenosné a užitečné, bylo odneseno. Pokrývky z postelí, vyuzené a zavařené potraviny z krokví, hrnce z kuchyňského krbu, to vše bylo pryč. Některé ze svitků očividně posloužily k zažehnutí ohně v krbu. Někdo se tu najedl, zřejmě ze zásob, které jsme si s Hapem uskladnili na zimu. Na krbových kamenech stále ležely rozesety rybí kosti.
Měl jsem dojem, že vím, kdo sem zavítal. Prasečí stopy mi byly nejlepším vodítkem.
Můj stůl zůstal nedotčený, mému negramotnému sousedu by psací stůl k ničemu moc nebyl. Uvnitř své malé pracovny jsem našel převržené kalamáře, pootvírané svitky, jež pak byly pohozeny stranou. To u mne vzbudilo obavy. Za stávajícího nepořádku jsem nebyl schopen říci, jestli některé ze svitků nebyly odneseny. Nemohl jsem říci, jestli se tu vedle mého souseda prasečkáře nepřiživili i Piebaldové. Verityho mapa pořád visela nakřivo na stěně, byl jsem Šokován tím, jak mi srdce poskočilo úlevou, že jsem ji našel nepoškozenou. Až dosud jsem si neuvědomoval, že si jí tolik cením. Sundal jsem ji a svinul do ruličky, načež jsem ji poponášel s sebou, zatímco jsem zkoumal zbytek svého vyrabovaného domu. Přinutil jsem se k pečlivé prohlídce každého pokoje a nevynechal jsem ani stáj a kurník, než jsem si dovolil posbírat věci, které jsem hodlal odvézt s sebou.
Nevelká zásoba obilí a všechny nástroje byly ze stájové kůlny odneseny. Ve své dílně jsem nalezl jen změť odhozených věcí, které lupič shledal nepotřebnými. Nezdálo se mi pravděpodobné, že by to bylo dílo Piebaldů. Moje podezření na nepříjemného souseda, který žil v sousedním údolí, se nyní změnilo bezmála v jistotu. Choval prasata a jednou mě obvinil, že jsem mu ukradl selata. Když jsem odsud narychlo odjížděl, pověřil jsem Hapa, ať naše slepice odveze k němu, ne z nějaké sousedské laskavosti, nýbrž s vědomím toho, že je bude krmit a chovat kvůli vejcím. To se mně jevilo jako lepší řešení než je nechat napospas dravcům. To ale samozřejmě znamenalo, že mu tím dáme vědět, že se chystáme být delší dobu pryč. Stál jsem tam se zaťatými pěstmi a rozhlížel se po malé stáji. Pochyboval jsem, že se sem ještě někdy vrátím. I kdyby tu naše nástroje pořád byly, odjel bych stejně bez nich. K čemu by mi teď byl krumpáč nebo motyka? Přesto pro mne ta zlodějina byla znesvěcením, které bylo těžké ignorovat. Prahl jsem po pomstě, zatímco jsem si říkal, že na ni nemám čas, že mi zloděj možná prokázal laskavost, když vyplenil můj dům dříve, než to stihli udělat Piebaldové.
Zavedl jsem Myblack do stáje a dal jí nažrat z té ubohé zásoby sena, která tu zůstala. Přinesl jsem jí i vědro vody. Pak jsem se pustil do zachraňování a ničení.
Z hromady věcí pod sněhem se vyklubal rám postele, stůl a židle a několik polic. Zřejmě se pro ně hodlal později vrátit s károu. Spálím to. Odkopal jsem z hromady trochu sněhu a s velkou lítostí pohlédl na jelena ve výpadu, kterého mi vyřezal do desky stolu šašek, načež jsem zašel do srubu pro nějaký troud, abych zažehl oheň. Slámou napěchované matrace z mé postele, poházené uvnitř, mi výborně posloužily. Za kratičkou dobu jsem měl rozdělanou pěknou vatru.
Snažil jsem se postupovat metodicky. S využitím denního světla jsem pečlivě shromažďoval všechny svitky poházené všude ve dvoře. Některé z nich byly beznadějně zničené vlhkem, jiné byly roztrhané a podupané zablácenými kopýtky a z některých zbývaly jen cáry. Pamětliv Chadeových slov, pokoušel jsem se některé z nich narovnat a svinout, i když to byly už jen cáry, ale většinu jsem nelítostně svěřil ohni. Prokopával jsem se sněhem, dokud jsem neměl maximální jistotu, že na dvorku již nezůstal žádný z mých spisů.
Mezitím se již zešeřilo. Uvnitř srubu jsem rozdělal v krbu oheň, abych měl světlo i teplo. Začal jsem pracovat na vnitřku svého srubu. Většina mých věcí šla rovnou do ohně. Staré pracovní oblečení, mé písařské náčiní, můj zouvák spolu s ostatním harampádím a věcmi shořely v krbu. K Hapovým věcem jsem byl milostivější, poněvadž jsem věděl, že dětská káča, ačkoliv jako hračka už dávno odložená, by pro něj stále mohla něco znamenat. Ze starého pláště jsem zhotovil něco na způsob pytle a těmito věcmi jsem ho naplnil. Pak jsem usedl před plameny a trpělivě procházel svitky ze svého stojanu. Bylo jich mnohem více, než jsem čekal, a taky mnohem více, než bych mohl odvézt s sebou.
Rozhodl jsem se zachránit napřed ty, které jsem sám nenapsal. Verityho mapa směřovala samozřejmě do pouzdra, a brzy se k ní připojily všechny svitky, které jsem získal na svých cestách, a některé z těch, jež mi přinesla Starling. Pár z nich bylo dost starých a vzácných. Byl jsem velice rád, že jsem je našel nedotčené, a rozhodl se, že po svém návratu na Buckkeep pořídím jejich kopie. Ale jinak byla moje

probírka nelítostná. Nic, co vzešlo z mého pera, nebylo vůči mé revizi imunní. Svitky obsahující botanické znalosti, doplněné mými pečlivými ilustracemi, skončily v ohni. Ty informace jsem stále nosil v hlavě, pokud by to bylo důležité, mohl jsem je sepsat znovu. Ponechal jsem si jich jen hrstku. Proti mému přesvědčení do rance směřovaly svitky, které pojednávaly nejen o době, kterou jsem strávil v horách, ale i ty, jež obsahovaly mé osobní úvahy o životě. Při letmém pročítání některých z nich jsem se přistihl, jak mi hoří tváře. Tato pojednání byla nevyzrálá a sentimentální, plná sebelítosti a velké domýšlivosti o významu mé vlastní osoby, jakož i prohlášení o nejrůznějších věcech, kterých bych se již nikdy nedopustil. Divil jsem se, kým jsem to byl v době, kdy jsem je napsal.
Do pouzdra jsem uložil své spisy o Umění a Moudrosti, stejně jako zdlouhavý popis své cesty přes Horské království a do říše Elderlingů a také zrození Verityho-coby-draka. Moje snahy o poezii věnované Molly skončily v ohni, aby tam shořely v posledním zášlehu vášně. Spolu s nimi tam šly spisy, jež jsem vypracoval, abych usnadnil Hapovi výuku čtení a psaní. Svoje texty jsem roztřídil, ale přesto jich bylo příliš mnoho. Nyní prošly druhou, ještě tvrdší probírkou a nakonec se pouzdro na svitky dalo už zavřít.
Pak jsem vstal, zavřel oči a snažil se přemýšlet: nemohly by být ještě nějaké svitky, na něž jsem si nevzpomněl? Pak jsem si řekl, že je to beznadějné. U některých svitků jsem projevil tolik zdravého rozumu, že jsem je zničil pár dní po jejich napsání. Jiné jsem svěřil Starling, aby je s sebou odvezla pro Chadea. Nedokázal jsem říci, jestli některé chybějí. Jenom ať si někdo zkusí vzpomenout na všechno, co mohl napsat za patnáct roků svého života, a nepochybně bude mít několik mezer. Nesvěřil jsem někdy papíru zprávu o periodě, kterou jsem strávil u Black Rolfa a Staré krve? Byl jsem si jist, že jsem o těch měsících psal, ale bylo to na samostatném svitku, nebo jsem si vybavoval jen útržky, které jsem vetkal do jiných spisů? Nebyl jsem si jist. Ani jsem nemohl vědět, které svitky použil prasečkář na zapálení ohně v krbu. Vzdychl jsem. A vzdal to. Víc už jsem tady udělat nemohl. V budoucnu si dám mnohem větší pozor na to, co svěřím papíru.
Vyšel jsem zpátky na dvůr a naházel konce hořícího nábytku do ohně. Sílící vítr a padající sníh oheň brzy zadusí, ale jelen ve výpadu byl mezitím sežehnut k nepoznání. O to ostatní už tolik nešlo. Ještě jednou jsem prošel nevelkým srubem, který byl tolik let mým domovem. Neponechal jsem tu nedotčenou žádnou svoji osobní věc. Všechny stopy po mé přítomnosti byly vyhlazeny. Pomýšlel jsem na to, že bych zapálil i srub, ale pak jsem se rozhodl, že to neudělám. Stál tu už předtím, než jsem sem přišel, ať zůstane stát i poté, co odejdu. Možná sem zavítá nějaký další potřebný člověk, kterému by se mohl hodit.
Znovu jsem osedlal Myblack a vyvedl ji ze stáje ven. Naložil jsem na ni pouzdro se svitky a ranec s Hapovými věcmi. Jako poslední jsem do něj dal dvě zazátkované dózičky, jednu s rozemletou elfí kůrou a druhou s chovankou. Potom jsem nasedl a rozjel se pryč, abych tuhle část svého života nechal jednou provždy za sebou. Oheň mé hořící minulosti vrhal podivné stíny, jež se před námi ploužily, zatímco jsme ujížděli vstříc ožívající bouři.

7 Lekce

Tímto způsobem se formují nejlepší z koterií. Ať mistr Umění shromáždí ty, které bude cvičit. Ať jejich alespoň šest, třebaže je lepší vyšší počet, je-li k dispozici dostatek studentů. Ať je mistr Umění denně shromažďuje nejen při lekcích, ale i při jídle a zábavných hrách, a dokonce ať je umístí i do společné ložnice, pokud usoudí, že to nebude důvodem pro zbytečné rozptylování a rivalitu mezi nimi. Dejte jim čas, který budou trávit pohromadě, nechtěje, ať mezi sebou sami navážou pouta, a na konci roku bude koterie zformovaná sama od sebe. Ti, kteří nenavázali vztahy s ostatními, nechť králi slouží jako Sólisté. Pro některé mistry Umění může být těžké zdržet se toho, aby formováni koterie řídili. Je velmi lákavé vložit do těch nejlepších to nejlepší a propustit ty, kteří se jeví jako pomalí nebo těžko zvladatelní. Nejmoudřejší mistr Umění se toho zdrží, neboť jen koterie může vědět, co za silu si od každého člena vezme. Ten, kdo se jeví jako těžkopádný, může poskytnout stabilitu a současně mírnit impulsivnost svou opatrností. Neukázněný příslušník může být zase tím, kdo přispěje záblesky inspirace. Ať si každá koterie najde své členy sama a zvolí si vlastního vůdce.
TREEKNEEŮV PŘEKLAD "KOTERIÍ" OD MISTRA UMĚNÍ OKLEFA

"Kdepak jsi byl?" zeptal se Dutiful, když vešel do věžní komnaty. Pořádně za sebou zavřel dveře a potom si stoupl doprostřed místnosti, ruce zkřížené na hrudi. Pomalu jsem vstal z Verityho křesla, odkud jsem předtím pozoroval bílé čepičky zčeřených vln. V princově hlase byla znát netrpělivost a podrážděnost a ve tváři měl nasupený výraz. Pro náš vztah učitele a žáka se mi to nejevilo jako ten nejpříhodnější začátek. Nadechl jsem se. Napřed na to musím zlehka. Příjemným, neutrálním hlasem jsem řekl:
"Dobré ráno, princi."
Trhl hlavou, úplně jako mladé hříbě. Pak jsem viděl, že se sbírá. Nadechl se a začal očividně znovu.
"Dobré ráno, Tome Badgerlocku. Je to už nějaký čas, co jsem tě naposledy viděl."
"Musel jsem na nějakou dobu odjet z Buckkeepu v jedné své neodkladné záležitosti. Teď už je to vyřízené a já plně očekávám, že po zbytek zimy vám budu většinu času k dispozici."
"Děkuji ti." Jenomže potom, jako kdyby v něm přece jenom dostal průchod poslední záchvěv podrážděnosti, řekl: "Ani nepředpokládám, že bych od tebe mohl žádat více než to."
Potlačil jsem úsměv a pravil jsem: "Mohl byste. Ale nedostal byste to."
A pak se chlapci rozlil po tváři Verityho úsměv a on zvolal: "Odkud ses tady vzal? Nikdo další na tomhle hradě si se mnou takhle mluvit netroufne."
Záměrně jsem si jeho otázku vyložil špatně. "Musel jsem strávit nějaký čas ve svém předchozím bydlišti, kde jsem si balil nebo likvidoval své věci. Nerad setrvávám v nejistotě. Teď už je to vyřízené. Jsem tady na Buckkeepu a mám vás učit. Nuže. Kde začneme?"
Zdálo se, že má otázka ho trochu zneklidnila. Rozhlédl se po místnosti. Chade vybavil strážní věž na přímořské straně hradu nábytkem a dalším harampádím, které tu nebylo v době, kdy ji obýval Verity a vedl odsud za pomoci Umění válku proti rudým lodím. Dnešního rána jsem i já přispěl svým dílem v podobě Verityho mapy Šesti vévodství, kterou jsem znovu pověsil na zeď. Uprostřed místnosti stál stůl z tmavého těžkého dřeva. Kolem něj byly rozmístěny čtyři nízké masivní sedačky. Litoval jsem ty, kteří nábytek museli tahat nahoru po úzkém, klikatém schodišti. U jedné obloukovité stěny stál stojan napěchovaný svitky. Věděl jsem, že Chade by prohlásil, že jsou dokonale uspořádané, ale já jsem nikdy nebyl s to pochopit logiku, s jakou své svitky třídil. Bylo zde i několik bezpečně uzamčených kufrů, které obsahovaly výběr z textů věnovaných Umění z pera mistryně Umění Solicity. Chade i já jsme usoudili, že je příliš nebezpečné ponechávat je na místě, kde by po nich nějaký zvědavec mohl hmátnout. I nyní stála na dolním konci věžního schodiště stráž. Přístup do této místnosti měl povolený pouze poradce Chade, princ a královna. Nehodlali jsme riskovat, že bychom nad touhle knihovnou znovu pozbyli kontrolu.
Před dávnými léty, kdy mistryně Umění Solicity zemřela, přešly všechny tyto svitky pod správu Galena, jejího učně. Galen si přisvojil její post jako mistr Umění, třebaže neměl dokončený výcvik, výcvik prince Chivalryho a Verityho údajně "zakončil", ale Chade a já jsme pojali podezření, že jejich výuku v Umění záměrně zkrátil. Pak už Galen žádné další žáky neskolil až do doby, kdy si král Shrewd vyžádal, aby mu vytvořil koterii. A během celé té doby Galenova úřadování na postě mistra Umění byl přístup k těmto svitkům všem osobám odepřen. Nakonec zpochybnil i to, že by taková knihovna kdy existovala. Když zemřel, po svitcích nebylo ani stopy.
K jejich vlastnictví se nějakým způsobem dostal pretendent Regal. Nakonec byly po Regalově smrti objeveny a navráceny královně, aby vzápětí přešly pod Chadeovu správu. Chade a já jsme chovali podezření, že kdysi tato knihovna byla značně větší. Chade tuto teorii rozvinul v tom směru, že mnohé z vybraných svitků, které pojednávaly o Umění, dracích a Elderlinzích, byly v prvních dnech války s rudými loděmi odprodány ostrovanským kupcům. Jisté je, že ani Regal, ani Galen nechovali žádnou velkou loajalitu vůči pobřežním vévodstvím, která úpěla pod útoky nájezdníků. Možná by se nerozpakovali s našimi trýzniteli nelegálně obchodovat nebo se ujmout role zprostředkovatelů. Za svitky by Regal nepochybně obdržel značnou sumu peněz. V době, kdy byla pokladnice Šesti vévodství takřka vydrancovaná, se však nikdy nezdálo, že by se Regalovi nedostávalo peněz na pořádání nákladných hostin a na to, aby si předcházel vnitrozemské vévody. Přičemž nájezdníci z rudých lodí odněkud získali znalosti z oboru Umění a ohledně možného využití magických černých kamenů. Dokonce bylo možné, že někde, v některém z těch ztrativších se svitků, nalezli informace o tom, jak vykovávat lidi. Nebylo však

pravděpodobné, že bychom to Chade nebo já mohli někdy nějak dokázat.
Princ svým hlasem moji zatoulanou pozornost přitáhl zpět do přítomného okamžiku. "Myslel jsem, že už to budeš mít všechno naplánované. Kde začneme a tak podobně." Nejistota v chlapcově hlase byla trýznivá. Moc rád bych ho uklidnil, jenomže jsem se rozhodl, že k němu budu raději upřímný.
"Přitáhni si židli a sedni si sem za mnou," navrhl jsem mu. Já sám jsem se posadil na staré Verityho sedátko.
Nějakou dobu na mě zíral jakoby zmateně. Potom přešel místnost, popadl jedno z těžkých křesel a přitáhl si ho vedle mne. Když se na něho posadil, neříkal jsem nic. Nezapomněl jsem, v jakém jsme vůči sobě oficiálním postavení, ale již jsem se rozhodl, že v této místnosti se k němu budu chovat spíše jako ke svému studentovi než k princi. Na okamžik jsem se zarazil, říkaje si, jestli snad svými upřímnými slovy nepodryji autoritu, kterou ve mně vidí. Pak jsem se nadechl a spustil:
"Můj princi, je to již téměř dvacet let, kdy jsem seděl v této místnosti na podlaze u nohou tvého otce. On byl usazený tady v tomhle křesle a vyhlížel přes vodu do dáli, pohroužen v Umění. Uplatňoval svůj talent nelítostně, jak proti nepříteli, tak vzdor svému chátrajícímu tělu. Tady odsud silou své mysli vyhledával venku rudé lodě s jejich posádkami, ještě než stačily doplout k našim břehům, a klamal je. Učinil si z moře a počasí naše spojence v boji proti nim, mátl lodivody, aby naváděli své lodě na skály, nebo u kapitánů probouzel falešnou sebedůvěru, která je vháněla rovnou do náruče bouře.
Určitě už jsi slyšel o mistru Umění Galenovi. Očekávalo se od něj, že vytvoří a vycvičí koterii Umění, jednotnou skupinu praktikantů Umění, kteří budou svou silou a svými vlohami nápomocni následníku trůnu Veritymu v boji proti rudým lodím. Pravda je, že Galen koterii vytvořil, jenže to byli zrádci, zavázaní věrností Regalovi, Verityho ambicióznímu mladšímu bratrovi. Místo aby tvému otci v jeho snahách asistovali, mařili je. Zadržovali zprávy neboje vůbec nedoručovali. Usilovali o to, aby tvůj otec vypadal jako neschopný břídil. S cílem otřást věrností jeho vévodů vůči němu, vháněli naše lidi do rukou nájezdníků, aby byli pobiti anebo vykováni."
Princův zrak nepohnutě spočíval na mé tváři. Nedokázal jsem se střetnout s jeho smrtelně vážným pohledem. Hleděl jsem mimo něj, ven skrze vysoká okna, daleko přes šedivé a vzdouvající se moře. Potom jsem se zocelil a vykročil po strmé stezce mezi smrtící pravdou a zbabělou falešností. "Já byl jedním z Galenových studentů. On mnou pohrdal kvůli mému nelegitimnímu původu. Naučil jsem se od něj, co jsem mohl, ale on byl ke mně jako mistr krutý a nespravedlivý a snažil se mě odvést od vědění, o něž se se mnou nechtěl podělit. Pod jeho brutální výukou jsem se naučil základům Umění, ale dalšímu ničemu už ne. Nedokázal jsem svůj talent spolehlivě ovládat, a tak jsem u zkoušky neuspěl. Vyloučil mě z koterie spolu s ostatními studenty, kteří jeho kritériím nevyhověli.
Nadále jsem zůstal jako sluha tu na hradě. Když zde tvůj otec usilovně pracoval, pověřil mne, abych mu sem nosil jídlo - to bylo mým úkolem. A právě tady, víceméně náhodou, jsme zjistili, že i když sám nedokážu Umění praktikovat, on ode mě může čerpat sílu. A později, během krátkých period, které mně mohl věnovat, mne naučil tomu, co sám z Umění znal."
Obrátil jsem se tváří v tvář Dutifulovi a čekal. Jeho temné oči hleděly pátravě do mých. "Když vyrazil na svou výpravu, šel jsi s ním?"
Zavrtěl jsem hlavou a popravdě odpověděl: "Ne. Byl jsem mladý a on to zakázal."
"A to ses ho nepokusil následovat později?" Jeho slova zněla nevěřícně, jak se v představivosti horoucně zaobíral tím, o čem si byl jist, že by on sám na mém místě udělal.
Další slova se ze mne drala jenom těžko. "Nikdo nevěděl, kam odešel ani jakými cestami se dal." Zadržel jsem dech v naději, že tím ztiším jeho otázky. Nechtěl jsem mu lhát.
Odvrátil se ode mě a zahleděl se přes moře do dáli. Zklamal se ve mně. "Říkám si, jak by všechno mohlo být zcela jiné, kdybys byl odešel s ním."
Mnohokrát jsem ujišťoval sám sebe, že kdybych byl šel, královna Kettricken by nikdy nepřežila panování Regala na Buckkeepu. Ale řekl jsem: "I já jsem se nad tou otázkou často zamýšlel, můj princi. Ale není jisté, co by se mohlo stát. Možná bych mu pomohl, ale když se dnes ohlížím zpátky, myslím si, že bych mu mohl být stejně tak na překážku. Byl jsem velmi mladý, vznětlivý a netrpělivý." Nadechl jsem se a stočil jsem naši konverzaci tam, kam jsem ji chtěl směrovat. "Říkám ti tyhle věci, abych měl jistotu, že chápeš, že nejsem žádný mistr Umění. Nestudoval jsem všechny tyhle svitky… četl jsem jen některé z

nich. Takže. V jistém smyslu jsme tu oba studenti. Já udělám vše pro to, abych se z těchhle svitků sám vzdělával, zatímco tebe budu učit základům toho, co vím. Budeme se spolu ubírat po velmi nebezpečné cestě. Chápeš to?"
"Chápu. A co Moudrost?"
O tom jsem se dnes bavit nechtěl. "Inu. Přišel jsem k magii Moudrosti prakticky stejně jako ty. Zjistil jsem to náhodou poté, co jsem navázal vztah s jedním štěnětem. Byl jsem už dospělý muž, když jsem se setkal s někým, kdo se pokusil vřadit mé nahodilé znalosti o téhleté magii do uceleného rámce. Čas byl opět proti mně. Hodně jsem se od něho naučil, ovšem ne všechno, co jsem se mohl dozvědět… abych pravdu řekl, to ani zdaleka ne. Takže ti opět říkám, že tě naučím vše, co znám. Ale budeš se učit od instruktora, jenž má spoustu vad."
"Tvoje sebedůvěra je tak inspirující," zamumlal temným hlasem Dutiful. A chvíli nato se zasmál. "To z nás tedy bude pěkný párek, klopýtající společně po téže cestě. Kde začneme?"
"Obávám se, můj princi, že budeme muset začít tím, že se vrátíme zpět. Musíš se odnaučit něčemu, co ses naučil sám. Jsi si vědom toho, že když se pokoušíš praktikovat Umění, mísíš tuto magii s Moudrostí?"
Nepokrytě na mě zíral.
Po chvilce sklíčenosti jsem rázně řekl: "Nuže. Naším prvním krokem bude, že tyto dvě magie navzájem rozuzlíme." Jako kdybych věděl jak. Ani jsem si nebyl pořádně jistý, že sám tyto magie dokážu praktikovat nezávisle jednu na druhé. Odvrhl jsem tu myšlenku stranou. "Rád bych se teď pustil do toho, že tě naučím základům Umění. Moudrost prozatím necháme být, abychom se vyvarovali zmatků."
"Poznal jsi někdy nějaké další lidi, kteří by na tom byli jako my?"
Znovu mě dostal. "Jak to myslíš, jako my?"
"Tak, že by měli v krvi Moudrost i Umění."
Zhluboka jsem se nadechl a zase vydechl. Pravdu, či lež. Pravdu. "Myslím, že jednou jsem někoho takového potkal, ale v té době jsem to u něj nepoznal. Nejspíš ani sám nevěděl, že to dělá. V té době jsem se domníval, že je jen velmi silný v Moudrosti. Občas jsem se podivoval tomu, jak dobře ví, co se děje mezi vlkem a mnou. Tuším, že měl obě magie v krvi, ale myslel si, že je to jedna a táž věc, a tak je využíval společně."
"Kdo to byl?"
Nikdy jsem na jeho otázky neměl začít odpovídat. "Přece jsem ti už řekl, bylo to dávno. Byl to muž, který mi pomáhal zvládnout Moudrost. A nyní se zaměříme na to, proč tu dneska jsme."
"Civil."
"Cože?" Chlapcova mysl přeskakovala od tématu k tématu jako blecha. Bude se muset naučit soustředění.
"Civil byl řádně školen v Moudrosti už od útlého dětství. Možná by byl ochoten mě učit. A protože už ví, že jsem nadaný Moudrostí, není to žádné vyzrazování mého tajemství. A…"
Myslím, že při pohledu na výraz v mé tváři se zarazil, až zmlkl. Počkal jsem, dokud jsem si nevěřil, že jsem schopen slova. Potom jsem předstíral, že jsem chytřejší, než jsem byl. Než k němu promluvím, pokusím se ho vyslechnout" ‚Pověz mi o Civilovi," navrhl jsem. A pak, protože jsem neměl svůj jazyk plně pod kontrolou, jsem dodal: "Pověz mi, proč si myslíš, že je bezpečné mu důvěřovat."
Líbilo se mi, že neodpověděl ihned. Čelo se mu zkrabatilo a poté promluvil, jako kdyby si vybavoval události z velmi dávné doby. "Poprvé jsem se s Civilem setkal, když mi daroval mou kočku. Jak víš, byl to dárek od Bresingů. Mám dojem, že lady Bresinga zavítala na hrad Buckkeep už někdy předtím, ale nevzpomínám si, že bych s ní někdy viděl Civila. Na způsobu, jakým mi tu kočku předal, něco bylo… Myslím si, že mu očividně záleželo na jejím blahu, nedal mi ji tak, jako by to byla nějaká věc, ale jako by to byla… přítelkyně. Možná proto, že i on je nadaný Moudrostí. Řekl mi, že mě naučí, jak s ní lovit, a hned dalšího rána jsme si společně vyrazili ven. Jeli jsme sami, Tome, aby kočku nikdo nerozptyloval. A on mne vážně naučil, jak s ní lovit, a přitom věnoval pozornost více tomu nežli faktu, že smí trávit čas o samotě s princem Dutifulem." Dutiful se zarazil a po tváři se mu rozlil slabý ruměnec.
"Tobě to může znít trochu domýšlivě, aleje to něco, s čím se musím pořád vypořádávat. Přijmu třeba pozvání na nějaký podnik, který zní zajímavě, jenom abych vzápětí zjistil, že osobě, jež mne pozvala, jde více o to, aby si získala mou pozornost, než o to, aby se se mnou o něco podělila. Lady Wess mne

pozvala na loutkové divadlo, hrané mistry tohoto umění z Tilthu. Pak seděla vedle mě a po celou hru brebentila o nějaké pozemkové rozepři, již má se svým sousedem.
Civil takový nebyl. Naučil mě, jak lovit s tou kočkou. Nemyslíš, že kdyby se mnou měl nějaký špatný úmysl, mohl ho tehdy spáchat? Lovecké nehody nejsou zas tak vzácné. Mohl to zařídit tak, že bych se zřítil z útesu. Ale my jsme lovili, a nejen toho rána, nýbrž i každé další ráno, celý ten týden, co byl na Buckkeepu, a každého dne to bylo to samé. Jen snad lepší, jak jsem se v tom stále více zdokonaloval. A nejlepší to bylo, když s námi vzal i svoji vlastní kočku. Opravdu jsem si myslel, že jsem nalezl opravdového přítele."
Chadeův starý trik se mi vyplatil. Ticho samo klade otázky, které se velmi těžko vyslovují. Klade dokonce otázky, o nichž ani člověk neví, že by je chtěl položit.
"Takže. Když jsem… když jsem si myslel, že jsem se do někoho zamiloval, když jsem si myslel, že musím před tím zasnoubením uprchnout, tak jsem šel za Civilem. Poslal jsem mu vzkaz, když jsme se předtím loučili, řekl mi, že kdyby pro mne někdy mohl něco udělat, stačí jen říci. A tak jsem poslal ten vzkaz a přišla odpověď, v níž stálo, kam mám jet a kdo mně tam pomůže. Je zde však jedna divná věc, Tome. Civil teď tvrdí, že ode mne nikdy žádnou zprávu nedostal a že mi ani neposílal odpověď. Jisté je, že po svém odjezdu z Buckkeepu jsem ho vůbec neviděl. Ani když jsem přijel na
Galeton, ani když jsem tam pobýval, Civila jsem prostě nepotkal. Ani lady Bresingu. Pouze sluhy. Ti udělali mé kočce místo v jejich kočičárně."
Zmlkl a já tentokrát vycítil, že bez pobídnutí pokračovat nebude.
"Ale tys na tom panství zůstal?"
"Ano. Pokoj byl čerstvě připravený, ale nemyslím si, že by se to křídlo nějak moc využívalo. Všichni pořád kladli důraz na utajení, pokud jsem měl vyváznout pryč. Takže mi nosili jídlo, a když nás zastihla zpráva, že… že jste na cestě vy, pak bylo rozhodnuto, že musím znovu odjet. Jenže lidé, kteří mne měli odvézt, ještě nedorazili. Kočka a já jsme té noci vyrazili ven a… našel mě tvůj vlk."
Znovu se zarazil… "Zbytek už znám," řekl jsem, pohnut soucitem k nám oběma. Ale abych měl jistotu, ještě jsem se zeptal: "A Civil nyní tvrdí, že ani nevěděl, že jsi tam byl?"
"Ani on, ani jeho matka o tom nevěděli. Odpřisáhl to. Má podezření, že jeden sluha můj vzkaz určený jemu zadržel a předal ho někomu jinému, kdo na něj odpověděl a zařídil i vše ostatní."
"A ten sluha?"
"Je dávno pryč. Zmizel téže noci, co jsem odsud odjel. Počítali jsme dny pozpátku a zdá se, že je to tak."
"Mně se zase zdá, že jste to s Civilem dost podrobně probírali." Nedokázal jsem zastřít nelibost v hlase. "Když se mi Laudwine odhalil i se svými záměry, myslel jsem, že součástí toho všeho musí být také Civil. Připadal jsem si zrazený. To byla zčásti příčina mého zoufalství. Nejenže jsem přišel o svou kočku, ale ještě jsem zjistil, že můj přítel mne zradil. Nemohu ti vypovědět, jak báječně mi bylo, když jsem se dozvěděl, že jsem se mýlil." Jeho tvář se rozzářila úlevou a naprostou důvěrou.
Takže Dutiful Civilu Bresingovi zcela důvěřoval. Dokonce si myslel, že by ho Civil mohl učit ilegální magii Moudrosti a že by ho nikdy nezradil. Ani nedostal do nebezpečí. Říkal jsem si, nakolik tahle jeho důvěra vychází z jeho palčivé touhy mít skutečného přítele. Porovnal jsem to s jeho ochotou důvěřovat mně a trhl jsem sebou. Jisté bylo, že jsem mu zavdal jen pramalý důvod k tomu, aby se mnou navázal pouto, a on to přesto udělal. Jako by byl tak izolovaný, že se každý užší kontakt v jeho očích stával ihned přátelstvím.
Raději jsem podržel jazyk za zuby. Seděl jsem v tichém údivu nad tím, že to dokážu, zatímco se mne zmocňovalo ledové odhodlání. Asi se podívám tomuhle Civilu Bresingovi na zoubek a zjistím si, co za tím je. Pokud to bude prohnilý zrádce, zaplatí za to. A pokud zradil mého prince a pak mu v té věci ještě lhal, pokud to jen hrál na princovu důvěřivou povahu, pak za to zaplatí dvojnásob. Ale prozatím nebudu o svých podezřeních s chlapcem mluvit. "Chápu," řekl jsem vážně.
"Nabídl se, že mě bude učit o Moudrosti… Staré krvi, jak říká. Já to po něm nechtěl, sám se nabídl."
To mě neuklidnilo, ale opět jsem si tu myšlenku ponechal pro sebe. Popravdě jsem odvětil: "Princi Dutifule, byl bych moc rád, kdyby ses zrovna teď do žádné lekce ohledně Staré krve nepouštěl. Jak už jsem ti říkal, potřebujeme tyto dvě magie separovat jednu od druhé. Myslím, že nejlepší by bylo, kdybychom Moudrost nechali prozatím ladem a soustředili se na rozvíjení tvých schopností v Umění."

Nějakou dobu jen hleděl oknem na moře. Věděl jsem, že se těšil, až ho Civil bude učit, a že dychtil po tom, až se spolu zase sejdou. Ale on se nadechl a pak tiše odvětil: "Pokud to pokládáš za nejlepší, pak to tak uděláme." Potom se otočil a střetl se s mým pohledem. V jeho tváři nebylo ani stopy po nějakém zdráhání. Akceptoval disciplínu, kterou jsem mu navrhl.
Měl dobrou povahu, byl laskavý a ochotný se učit. Podíval jsem se do jeho upřímných očí a doufal, že ho budu jako instruktor hoden.
Toho dne jsme začali. Posadil jsem se za stůl naproti němu a vyzval ho, ať zavře oči a uvolní se. Vyzval jsem ho, ať sníží všechny bariéry mezi ním a ostatním světem, ať se pokusí být vůči všemu otevřený. Hovořil jsem k němu klidným, konejšivým hlasem, jako by to bylo hříbě čekající na to, až poprvé pocítí váhu postroje. Pak jsem seděl a pozoroval jeho klidnou, vyhlazenou tvář. Byl připraven. Byl jako tůň čiré vody, do které bych se mohl ponořit.
Kdybych se dokázal k tomu skoku přinutit.
Ze zvyku jsem kolem sebe udržoval ochranné zdi na obranu před cizími vlivy. Byly už možná trochu ztenčené v důsledku neopatrnosti, ale nikdy jsem na ně úplně nezapomněl. Vyjít vstříc princi bylo něco jiného než se prostě vrhnout do vln Umění. Existovalo zde totiž riziko odhalení. Vyšel jsem ze cviku, pokud šlo o osobní kontakt s druhou osobou. Neodhalil bych ze sebe víc, než jsem měl v úmyslu? A zatímco jsem přemítal nad těmito věcmi, cítil jsem, jak se ochranné zdi kolem mé mysli zesilují. Úplně je strhnout bylo mnohem těžší, než by si člověk myslel. Skýtaly mi ochranu už tak dlouho, že ten reflex bylo obtížné přemoci. Bylo to jako hledět do zářivého slunečního světla a pokoušet se přimět oči, aby nemžouraly. Pomalu jsem své zdi stlačoval dolů, až jsem cítil, že před ním stojím obnažený. Dělila nás od sebe jenom vzdálenost délky stolu. Věděl jsem, že mohu na jeho myšlenky dosáhnout, ale pořád jsem váhal. Nechtěl jsem ho uchvátit, jako to udělal Verity, když se naše mysli poprvé navzájem dotkly. No tak pomalu. Mírně.
Nadechl jsem se a vysunul se zlehka k němu.
Usmál se, oči pořád zavřené. "Slyším hudbu, příjemnou hudbu."
Bylo to pro mne dvojí odhalení. Ten chlapec praktikoval Umění stejně lehce, jako kdyby se mu řeklo, že může jít, a on prostě šel. A jeho citlivost byla obrovská, mnohem větší než moje. Když jsem se kolem nás rozprostřel do šíře, vzal jsem na vědomí Thickovu hudbu. Byla tam, zurčela jako pramínek vody v pozadí mé mysli. Byla jako vítr venku za oknem, jako něco, co jsem se bezděčně naučil ignorovat, tak jako všechny ostatní myšlenkové šumy plující éterem jako padlé listí na hladině lesní bystřiny. Ale když jsem se otřel o mysl Dutifula, on vnímal Thickovu hudbu jako jasnou a sladkou, jako ryzí hlas nějakého pěvce, znějící silně uprostřed sboru. Thick byl opravdu silný.
A princův talent k Umění byl stejně velký, neboť při mém letmém doteku hned obrátil svou pozornost ke mně a já ho vzal na vědomí. Byl to okamžik společného vhledu, jak jsme jeden druhého skrze to pouto poznávali. Nahlédl jsem do jeho srdce a tam jsem neuzřel ani střípek zklamání nebo viny. Otevřenost, jakou projevoval vůči Umění, se vyznačovala zcela stejnou jasností, s jakou se stavěl ke svému životu. Připadal jsem si v jeho přítomnosti malý a temný, protože já sám jsem před ním stál zamaskovaný a dovolil mu vidět pouze to, oč jsem se s ním mohl podělit, onu jedinou stránku sebe sama, která byla jeho učitelem.
Ještě než jsem ho pobídl, ať mi jde vstříc, jeho myšlenky se promísily s mými. Ta hudba je to, čím si mne zkoušíš? Slyším ji. Je nádherná. Jeho myšlenky ke mně přicházely jasné a silné, ale já v nich vycítil podtón Moudrosti. Byl to způsob, jejž mi určil pro příjem jeho Umění. Lokalizoval si moji osobu za pomoci Moudrosti, aby vyčlenil mé myšlenky ze
vší té spleti mumlajících myšlenek na Buckkeepu a mimo něj. Přemýšlel jsem, jak ho to mám asi odnaučit. Myslím, že tu píseň už jsem někdy slyšel, ale nemohu si vybavit její název. Jeho přemítání mne přivedlo zpátky do přítomného okamžiku. Zatímco byl váben směrem k hudbě, jako by udělal jeden krok ven ze svého já.
A právě to rozhodlo. Chade měl pravdu. Thick se bude muset buďto školit, nebo se ho musíme zbavit. Tu temnou myšlenku jsem před princem skryl. A teď dávej pozor, chlapče. Pojďme na to pomalu. To, že slyšíš tu hudbu, je jasným důkazem, že jsi způsobilý Umění. To, co teď vnímáš, tu hudbu a náhodné myšlenky, to je spíše jako smetí, které pluje na hladině řeky. Musíš se to naučit ignorovat a místo toho

objevit tu čirou prázdnou vodu, kde můžeš své myšlenky vysílat, jak se rozhodneš. Myšlenky, které slyšíš, útržky šepotů a nádechy emocí, ty všechny přicházejí od lidí, kteří mají jen minimální vlohy k Umění. Musíš se naučit tyhle zvuky ignorovat. Co se týče té hudby, pochází od jednoho silnějšího jedince, ale prozatím je třeba ignorovat i jeho.
Ale ta hudba je tak nádherná.
To je. Ale hudba není Umění. Tu hudbu vysílá jen jeden člověk. Je to jako lístek plující v proudu řeky. Je nádherná a kouzelná, ale pod ní proudí ledová síla řeky. Pokud připustíš, aby tě ten lístek rozptyloval, může se stát, že zapomeneš na sílu řeky a necháš se jí strhnout pryč.
Jaký jsem byl blázen, že jsem na to upoutal jeho pozornost. Měl jsem vědět, že jeho talent je větší než kontrola nad ním. Obrátil k tomu svou pozornost, a ještě než jsem stačil zasáhnout, soustředil se na to. A stejně rychle byl ode mne smeten pryč.
Bylo to jako hledat dítě, které bylo při brodění mělčinami náhle strženo a odneseno proudem. Nejprve jsem ztuhl hrůzou. Pak jsem se vrhl do proudu za ním, uvědomuje si, jak bude těžké ho dohonit.
Později jsem se to pokoušel popsat Chadeovi. "Představ si jedno z těch velkých shromáždění, kde probíhá současně spousta rozhovorů. Začneš naslouchat jednomu, ale pak tvůj zájem upoutá poznámka za tvými zády. A potom útržek věty od někoho dalšího. Náhle jsi ztracen a kutálíš se mezi slovy všech ostatních. A nemůžeš si vzpomenout, komu jsi začal naslouchat poprvé, ani nemůžeš najít své vlastní myšlenky. Každý útržek, který zaslechneš, upoutá tvou pozornost a ty nejsi s to rozlišit, který z nich by byl důležitější než ty ostatní. Všechny existují zároveň, jsou stejnou měrou přitažlivé a každý z nich z tebe odtrhne malý kousek a unáší ho s sebou."
Umění zdaleka není takové, že by bylo možné hovořit o pohledech, zvucích nebo dotecích. Pouze o myšlenkách. V jednom okamžiku byl princ vedle mě, silný a nedotčený a výhradně sám sebou. A v dalším věnoval příliš velkou pozornost intenzivní myšlence, která nebyla jeho vlastní. A jako lze rychle rozmotat velký kus pleteniny prostě tím, že taháme zajeden volný konec, tak se začal rozmotávat i princ.
Zachycení a namotání příze ještě neznamená, že jsme dali dohromady řečený kus oděvu. A zatímco jsem se nořil do víru náhodných myšlenek, nahmátl jsem ho, chňapal jsem po vláknech, která ho tvořila, a sbíral je a chytal, zatímco jsem zběsile hledal jejich stále se zmenšující jádro a zdroj. V dřívějších dobách jsem pronikl do mnohem silnějších proudů Umění, než byly ty, v nichž jsem se plavil teď, a tak jsem se udržel neporušený. Jenomže princovy zkušenosti byly mnohem omezenější než moje. Byl trhán na části, překotně cuckován v chňapajícím proudu vnímání. Kdybych ho zavolal zpátky, byl bych vystavil ohrožení sám sebe, protože jsem však za to stejně mohl já, jevilo se mi to jen a jen spravedlivé.
Dutifule! Rozhodil jsem tuhle myšlenku do šíře a otevřel svou mysl jakékoli odpovědi. V odpověď jsem obdržel krupobití zmatku, když lidé, kteří měli mírné vlohy k Umění, ucítili, že jim moje myšlenka pronikla do myslí, a vzápětí se podivili, co to má být. Dolehla na mě váha jejich nenadálé pozornosti a pak to se mnou začalo cloumat, jako kdyby mě trhalo tisíc háků naráz.
Byl to divný pocit, alarmující a vzpružující zároveň. Snad nejdivnější ze všeho bylo to, nakolik se mé vnímání oproti dřívějšku vyjasnilo. Možná měl Chade pravdu, když mě zbavil elfí kůry. Ale ta myšlenka se mi mihla hlavou jen letmo, zatímco já se soustředil na to, co bylo třeba udělat. Všechny jsem je prudce setřásl, jako když se otřepe vlk, aby dostal vodu z kožichu. Cítil jsem jejich krátký údiv a zmatek z toho, jak odlétli, a pak jsem byl znovu soustředěný. DUTIFULE! Má mysl nezvolala jeho jméno, ale jeho představu o sobě samém, formu, kterou jsem tak jasně uzřel, když jsem se poprvé otřel svými myšlenkami o ty jeho. V odpověď jsem zaznamenal něco jako tázající se ozvěnu, jako kdyby si stěží vybavoval, kým ještě před pár okamžiky byl.
Lovil jsem ho ven z toho spletitého proudění, vybíral z něj jeho vlákna a ponechával si je, zatímco ta druhá jsem nechával protékat skrze síto mého vnímání jeho osoby. Dutifule. Dutifule. Dutifule. Klapot mých myšlenek byl pro něj srdečním tepem a potvrzením zároveň. Pak jsem ho nějakou dobu podržel, abych ho ustálil, a nakonec jsem ucítil, jak přichází zpátky k sobě. Hbitě vtáhl do svého středu vlákna, ve kterých jsem nepoznal jeho součást. Tvořil jsem ticho kolem něho a pomáhal mu držet myšlenky světa v odstupu, zatímco on reformoval sám sebe.
Tome? oslovil mě po chvíli. Šablona, kterou mi předložil, byla fragmentární část mé osoby, ona jediná fazeta, již jsem mu předtím odhalil.

Ano, potvrdil jsem. Ano, Dutifule. A to je pro dnešek dost, ba víc než dost. Teď už pojď odsud. Pojď zpátky do sebe.
Společně jsme se odpojili od toho mučivě vábivého proudu a pak se od sebe odloupli a vrátili se zpátky do svých těl. Ale když jsme se oddělili od řeky Umění, měl jsem dojem, jako by ke mně promluvil ještě někdo jiný, jako vzdálená myšlenková ozvěna.
Zvládl jsi to dobře. Ale příště buď opatrnější, na sebe i na něj.
Ten vzkaz byl určený mně, myšlenka mířící ke mně jako k cíli. Nemyslím, že by ji Dutiful vzal vůbec na vědomí. Když jsem za stolem otevřel oči a uviděl, jak je bledý, šly všechny mé úvahy ohledně toho cizího Umění stranou. Dutiful seděl schlíple v křesle, hlavu na stranu, oči skoro zavřené. Po tváři mu z vlasů stékaly kapičky potu a rty měl naběhlé, jak jimi proudil dech dovnitř a zase ven. Má první lekce byla málem jeho poslední.
Obešel jsem stůl a přidřepl si vedle něj. "Dutifule. Slyšíš mě?"
Malinko zalapal po dechu. Ano. Po jeho ochablé tváři se rozlil strašný úsměv. Bylo to tak nádherné. Já chci zpátky, Tome.
"Ne. To nedělej, ani na to zrovna teď nemysli. Zůstaň tady a teď. Soustřeď se jenom na to, abys zůstal ve svém těle." Rozhlédl jsem se po místnosti. Nebylo zde nic, co bych mu nabídl, žádná voda ani víno.
"Za pár okamžiků se vzpamatuješ," řekl jsem mu, ale vůbec jsem si nebyl jistý, že je to pravda. Proč jsem se na tuhle možnost nepřipravil? Proč jsem ho napřed nevaroval před úskalími Umění? Protože jsem vůbec nepředpokládal, že by mohl být hned při své první lekci tak dobrý v Umění? Nemyslel jsem si, že bude tak zdatný, aby se dostal do potíží. Inu, teď už jsem byl o něco moudřejší. Vyučovat prince bude nebezpečnější, než jsem si myslel.
Položil jsem mu ruku na rameno, abych mu pomohl sedět rovněji. A místo toho, jako kdybychom navzájem přeskočili do mysli toho druhého. Předtím jsem před ním snížil své zábrany, abych ho mohl učit, a Dutiful žádné zábrany neměl. Zaplavila mne euforie z Umění, když se naše mysli setkaly a spojily. Spolu s ním jsem mohl slyšet tlumený hukot myšlenek na vlnách Umění jako hýření rozvodněné řeky v dáli. Pojď od toho pryč, nabádal jsem ho a nějak ho z toho okraje odtáhl zpátky. Bylo zneklidňující vnímat jeho fascinaci Uměním. I já se kdysi cítil být tak přitahován k tomu mohutnému proudu Umění. A pořád mne to strašně táhlo, ale zároveň jsem znal ta úskalí, která to vábení vyvážila. Princ byl jako dítě natahující ruku k plameni svíčky. Odtáhl jsem ho od něj a postavil se mezi něho a plamen, až jsem nakonec ucítil, jak uzavírá svou mysl před mumláním Umění.
"Dutifule." Zároveň s myšlenkou jsem jeho jméno vyřkl nahlas. "Teď už je čas s tím přestat. Projeden den to stačí a na první lekci je toho až příliš."
"Ale… já chci…" Jeho mluvená slova byla o trochu silnější než šepot, ale já byl přesto rád, že je řekl nahlas.
"Stačí," řekl jsem a sundal mu ruku z ramene. S povzdechem se opřel v křesle a zvrátil hlavu nazad. Já měl přitom co dělat, abych odolal svým pokušením. Nemohl bych mu poskytnout svou sílu, abych mu pomohl vzpamatovat se? Nemohl bych mu zřídit zábrany a chránit ho, dokud se nebude umět lépe orientovat v proudech Umění? Nemohl bych odstranit ten povel vtištěný Uměním, který jsem mu udělil, aby se mnou nebojoval?
Když se mně poprvé naskytla šance učit se Umění, viděl jsem v něm dvojsečnou zbraň. Byla zde velká příležitost naučit se magii, ale proti tomu stálo vždycky nebezpečí, že by mistr Umění Galen mohl zjistit, že jsem nadaný Moudrostí, a zničil by mě. Nikdy jsem k Umění nepřistupoval tak otevřeně jako Dutiful. Nebezpečí a bolest poměrně brzy otupily moji zvědavost ohledně této královské magie. Provozoval jsem ji toliko neochotně, přitahovalo mě sice její uhrančivé vábení, jenže zároveň jsem se děsil toho, jak mě hrozila pohltit. Když jsem zjistil, že pití čaje z elfí kůry mne může vůči vábení Umění otupit, neváhal jsem ho pozřít i navzdory špatné pověsti této drogy. Nyní, když už na mne umrtvující účinky té drogy nepůsobily, bylo mé nadšení pro Umění znovu roznícenо princovým entuziasmem a tím, že jsme měli přístup ke svitkům o Umění. Stejně jako Dutiful jsem i já toužil vrhnout se zpátky do toho opojného proudu. Zocelil jsem svou vůli. Nesmím připustit, aby to ze mne ucítil.
Letmý pohled na slunce, jež stoupalo oblohou vzhůru mi řekl, že čas, který jsme měli strávit spolu, už skoro vypršel. Dutifulovi se již vrátila do tváří barva, ale vlasy měl slepené potem.

"No tak, mladý pane, dejte se dohromady."
"Jsem unavený. Mám pocit, že bych mohl celý zbytek dne prospat."
Nezmínil jsem se o tom, že ve mně začíná pučet bolest. "To se dalo čekat, ale asi to nebude moc dobrý nápad. Chci, abys zůstal vzhůru. Běž dělat něco aktivního. Projeď se na koni nebo se cvič v šermu. Nedopusť, aby tě Umění ještě dnes přivábilo do své blízkosti. Dokud tě nenaučím, jak vyvážit koncentraci s rezistencí, bude pro tebe Umění vždy nebezpečná věc. Je to užitečná magie, ale má moc přivábit člověka, jako když med přitahuje včelu. Jen to zkus, vydat se tam sám, nechat se jím rozptýlit, a strhne tě s sebou tam, odkud tě nikdo, ani já, nebude moci povolat zpátky. Ale tvé tělo tu bude muset zůstat, jako velké slintající dítě, které nebere nic kolem na vědomí."
Opakovaně jsem ho upozornil, že beze mne nesmí zkoušet Umění praktikovat a že všechny experimenty s touto magií musí probíhat v mé přítomnosti. Myslím, že v tomto bodě jsem ho poučoval až příliš dlouho, poněvadž mi nakonec takřka zlostně řekl, že i on tam byl a je si vědom toho, jaké má štěstí, že se vrátil celý.
Pověděl jsem mu, že jsem rád, že si to uvědomuje, a s tím jsme se pro ten den rozloučili. Jenže u dveří se Dutiful zarazil, otočil se a pohlédl na mě.
"Copak je?" zeptal jsem se, když jeho mlčení trvalo příliš dlouho.
Pojednou se tvářil velmi rozpačitě. "Chci se tě na něco zeptat."
Čekal jsem, jenže nakonec jsem musel říci: "A nač se mě chceš zeptat?"
Skousl si dolní ret a stočil pohled k věžnímu oknu. "Na tebe a lorda Goldena," řekl po chvíli a znovu se zarazil.
"A co bys o nás chtěl vědět?" zeptal jsem se netrpělivě. To ráno bylo dost vyčerpávající a já si potřeboval udělat pár věcí. Jako třeba zmírnit bolest hlavy, která na mě teď plnou silou dorážela.
"Jsi u něj… jsi u něj v práci spokojený?"
Okamžitě jsem poznal, že tuhle otázku mi položit nechtěl. Říkal jsem si, co ho asi trápí. Nežárlil snad na mé přátelství se šaškem? Nepřipadal si nějakým způsobem vyloučený? Poněkud jsem zmírnil hlas. "Jsme přátelé již hodně dlouho. Říkal jsem ti to už předtím, v tom hostinci na zpáteční cestě domů. Role pána a sluhy hrajeme jen proto, že je to nejvýhodnější řešení. Mám tak možnost účastnit se událostí, kde by se přítomnost člověka, jako jsem já, normálně nepředpokládala. To je vše."
"Takže ty mu ve skutečnosti… nesloužíš."
Pokrčil jsem jedním ramenem. "Jen když to spadá do mé role nebo když mě těší vykonat pro něho nějakou laskavost. Jsme přátelé už hodně dlouho, Dutifule. Je jenom málo věcí, které bych pro něj neudělal, nebo on pro mě."
Výraz v jeho tváři mi napovídal, že jsem mu od jeho trápení neulevil, ale byl jsem ochoten nechat to prozatím být. Mohl jsem počkat, až pro to najde slova, ať už to bylo cokoli. I on vypadal, že je ochoten nechat to být, protože se ode mě odvrátil ke dveřím. Ale vtom s rukou na klice opět promluvil. Hlas měl drsný, slova se z něj drala proti jeho vůli. "Civil říká, že lord Golden je na chlapce." Když jsem nic neříkal, bolestně dodal: "Že prý si je tahá do postele." Přitom upřeně zíral do dveří. Zátylek mu dočista zrudl.
Pojednou na mne dolehla únava. "Dutifule. Podívej se na mě, prosím."
"Odpusť," řekl, když se otočil, ale nedokázal se střetnout s mým pohledem. "Neměl jsem se ptát."
Kéž by se nebyl zeptal. Kéž bych se nebyl dozvěděl, že ta pomluva je tak rozšířená, když pronikla i k jeho uším. Bylo načase uvést věci na pravou míru."Dutifule. Lord Golden a já spolu nespíme. Abych pravdu řekl, nikdy jsem u toho muže neviděl, že by s někým spal. Jeho výstřední chování vůči Civilovi bylo jen zástěrka, snaha vyprovokovat lady Bresingu k výzvě, ať opustíme její domácnost. To bylo vše. To však Civilovi samozřejmě vykládat nesmíš. Zůstane to mezi tebou a mnou."
Zhluboka se nadechl a zase vydechl. "Nechtěl jsem si to o tobě myslet. Ale zdá se, že jsi s ním tak důvěrně sblížený.
A lord Golden je samozřejmě z Jamaillie a všichni vědí, že tamní lidé si z takových věcí nic nedělají."
Chvíli jsem zvažoval, že bych mu o tom řekl pravdu. Ale pak jsem usoudil, že tím bych se s ním podělil o příliš tíživé tajemství. "Zřejmě bude nejlepší, když se s Civilem nebudeš o lordu Goldenovi bavit. Když to téma zazní, odveď řeč jinam. Můžeš to udělat?"

Obdařil mě zkřiveným úsměvem "I já jsem Chadeův student," podotkl.
"Všiml jsem si, že jsi v poslední době vůči lordu Goldenovi poněkud ochladí. Pokud za tím bylo tohle, pak přicházíš o hodně, že se ho nesnažíš poznat lépe. Jakmile se stane někomu přítelem, nikdo si nemůže přát opravdovějšího."
Přikývl, neřekl však nic. Měl jsem podezření, že jsem všechny jeho pochybnosti nerozptýlil, ale udělal jsem pro to vše, co jsem udělat mohl.
Vyšel z věžní komnaty dveřmi ven a já slyšel, jak otočil v zámku klíčem, načež začal sestupovat po dlouhém točitém schodišti. Kdyby se ho lidé ptali, měl jim říci, že si zvolil věž za nové místo pro svou ranní meditaci.
Opět jsem se rozhlédl po místnosti a rozhodl se vybavit ji pro případ nebezpečí, jaké vyvstalo dnes ráno. Musím opatřit láhev brandy, kdyby Dutiful potřeboval něco na vzpamatování. A budeme potřebovat zásobu dříví ke krbu, protože zima již nabývala na síle. Nesouhlasil jsem s Galenovými drsnými metodami, že student musí při výuce zakoušet nepohodlí, aby se dobře učil. Promluvím si o tom s Chadem.
Mohutně jsem zívl s přáním, abych mohl jít zpátky do postele. Na Buckkeep jsem dorazil teprve předešlého večera. Horká koupel a dlouhá porada s Chadem si vyžádaly spoustu hodin, které bych raději strávil spánkem. Chade zatím převzal do svého opatrovnictví svitky a spisy, které jsem přivezl zpátky. Moc velkou radost jsem z toho neměl, jenže beztak v nich bylo jen málo věcí, které by ještě nevěděl nebo aspoň netušil. Abych po koupeli vypudil chlad z kostí, seděl jsem před Chadeovým krbem a dlouhou dobu jsem s ním rozprávěl.
Ve věžní komnatě se mezitím usadila malá hnědá fretka. Jmenovala se Gilly a byla dočista posedlá svou mladostí, novým územím a šustěním hlodavců. Její zájem o mne se omezil na to, že mi důkladně očichala boty a pak se mi zavrtala do rance. Její dychtivá a bystrá mysl příjemně kontrastovala s ponurým prostředím věžní komnaty. Její názor na mne zněl, že jsem příliš velký tvor na to, aby ho sežrala za to, že narušil její území.
Chade vykládal o všem možném, počínaje vévodou z Tilthu, jenž prý vyzbrojoval uprchlé chalcedské otroky a školil je ve vojenských taktikách, až po to, že Kettricken se musela ujmout role prostředníka mezi lordem Carlosinem z Ashlake, jenž tvrdil, že lord Dignity z Timbery mu svedl a unesl dceru. Lord Dignity oponoval, že děvče za ním přišlo o své vlastní vůli a že když jsou teď sezdaní, obvinění ze svedení je již bezpředmětné. Pak tady byla záležitost s novými doky, které chtěl postavit jeden buckkeepský obchodník. Dva další tvrdili, že doky by přerušily příjezdovou vodní trasu do jejich skladišť. Nějak došlo k tomu, že tato triviální záležitost, o které by měla normálně rozhodnout městská rada, se stala celoměstským problémem, o kterém se mělo rokovat v přítomnosti královny. Chade hovořil o zhruba tuctu dalších nudných a otravných problémů, což mi připomnělo, že problémy, které Chade spolu s Kettricken musí dennodenně řešit, jsou rozsáhlé a závažné.
Když jsem mu to řekl, odvětil: "A právě proto jsme šťastní, že ses vrátil na Buckkeep a vzal sis na starost výlučně prince Dutifula. Kettricken si myslí, že by se to dalo zlepšit jedině tak, že bys ho mohl otevřeně doprovázet, ale já se pořád domnívám, že tvá pozice skrytého pozorovatele u dvora, aniž bys byl nějak bezprostředně spojován s princem, má své vlastni výhody."
O žádném dalším rozruchu ohledně Piebaldů se Chade již nedozvěděl. Neobjevila se žádná další veřejná oznámení, odhalující lidi nadané Moudrostí, žádné tajné dopisy, žádné výhrůžky královně. "Ale co varování Laurel určené královně, co ty zprávy od Deerkina?" zeptal jsem se ho.
Na okamžik se zatvářil zmateně. "Takže ty o tom víš, ha? Inu, mluvil jsem jenom o přímých poselstvích od Piebaldů, určených královně. Vzali jsme informace od Laurel vážně a udělali jsme vše pro to, abychom ji ochránili, samozřejmě rafinovaně. Cvičí si teď nového lovčího, svého nového asistenta. Je docela svalnatý chlapík a skvěle vládne mečem a téměř všude ji doprovází. Hodně na něj spoléhám. Jinak jsem pověřil stráže u bran, ať si dávají mnohem větší pozor na cizince, zvlášť když je doprovází nějaké zvíře. Samozřejmě víme, že Piebaldové a lidé ze Staré krve jsou mezi sebou na nože. Moji zvědové mi přinesli zvěsti o rodinách, které byly zmasakrovány v postelích, a pak byly domy podpáleny, aby zmizely všechny stopy. Jen ať, mohli by říci někteří. Jen ať se žerou navzájem a nás nechají nějaký čas na pokoji. Och, nemrač se tak na mě. Řekl jsem, že by to mohli říci někteří, ne že já si přeji, aby se

všichni navzájem vyvraždili. Co bys po mně chtěl? Abych vyslal do terénu stráže? Nikdo přece nepřišel, aby si vyžádal zásah ze strany královny. To máme pronásledovat stíny, které nikdo ze zločinů ani neobvinil? Potřebuji něco hmatatelného, Fitzi. Nějakého člověka nebo lidi, jména a vznesená obvinění z těchto vražd. Dokud se někdo ze Staré krve neodváží vystoupit a promluvit, mohu dělat jen málo. Ale pokud tě to nějak utěší, už jenom ty zprávy královnu rozlítily." A posléze stočil řeč ke zcela jiným věcem. Civil Bresinga byl pořád u dvora, pořád se denně vídal s Dutifulem a pořád navenek nejevil žádné náznaky toho, že by byl zrádce nebo spiklenec. Byl jsem rád, že Chade během mé nepřítomnosti nasadil na chlapce další zvědy. Dožínková slavnost se vydařila. Vypadalo to, že Ostrovanům se líbila. Formální námluvy Dutifula a Ellianie neustále probíhaly pod bedlivým dohledem všech ostatních. Procházeli se spolu, jezdili spolu, večeřeli spolu, tančili spolu. Buckkeepští pěvci opěvovali Ellianiinu krásu a půvab. Navenek bylo vše v absolutním pořádku, ale Chade měl podezření, že mladí lidé do sebe až tak zamilovaní nejsou. Chade doufal, že oba dokážou zachovat meze slušnosti do doby, než narčeska odjede zpět do vlasti. Jednání s obchodníky z doprovodu ostrovanské delegace měla vskutku velmi dobrý průběh. Pochybnosti Bearnsu ohledně tohoto spojenectví byly poněkud zmírněny, když královna oficiálně udělila přístavnímu městu Sealbay koncesi, že bude výhradním dovozcem kožešin, slonoviny a oleje do Šesti vévodství. Město Buckkeep mělo naopak vyvážet ze země výrobky z vnitrozemských vévodství, víno, brandy a obilí. Shoaks a Rippon měly mít přednostní nárok v obchodu s vlnou, bavlnou, kůží a podobně.

"A myslíš, že každé vévodství bude respektovat koncese těch ostatních?" zeptal jsem se ležérně, zatímco jsem kroužil brandy ve sklenici.

Chade si odfrkl. "Samozřejmě že ne. Pašování je starobylá a počestná profese v každém přístavním městě, jaké jsem kdy navštívil. Ale každý vévoda obdržel kost, nad kterou může vrčet, a každý již kalkuluje, jakým přínosem bude spojenectví s Ostrovy pro jeho domovskou provincii. To je všechno, oč nám ve skutečnosti šlo. Přesvědčit všechny z nich, že z toho bude těžit celých Šest vévodství." Pak si povzdechl a zvrátil se v křesle, zatímco si třel můstek nosu. Pak si nepohodlně poposedl a řekl: "Och." Ze záhybu svého roucha vytáhl figurku z pláže. Visela na řetízku, drobná a dokonalá. Hladké černé vlasy měla ozdobené modrým ornamentem. "Našel jsem ji v koutě na hromadě hadrů. Je tvoje?"

"Ne. Ale co se týče té ‚hromady hadrů', asi se jedná o mé staré pracovní oblečení. Ten přívěsek patří princi." Když se na mě Chade zmateně zamračil, dodal jsem: "Vykládal jsem ti už o něm. O době, kterou jsme strávili na té podivné pláži. Našel ho tam. Já mu ho nakonec uschoval do jeho měšce. Měl bych mu to vrátit."

Tu se Chade zamračil."Když mi vyprávěl o svých dobrodružstvích, o cestě přes pilíře Umění a o době strávené na pláži toho moc nenamluvil. O tomhle se nezmiňoval určitě."

"Nepokoušel se tě oklamat. I pro zkušeného praktikanta Umění je průchod pilířem rušivým zážitkem. Protáhl jsem ho na pláž bez předchozího varování, neměl ponětí, co se s ním stalo. A na zpáteční cestě jsem ho protáhl hned třemi pilíři. Neudivuje mě, že jeho vzpomínky jsou nesouvislé. Jsem jen a jen rád, že je příčetný, většina Regalovych mladých praktikantů si tak dobře nevedla."

Čelo se mu znovu zkrabatilo. "Takže. Nezkušený praktikant průchod pilířem na vlastní pěst nezvládne?"

"To nevím. Když jsem jedním z nich prošel poprvé, stalo se to čistě náhodně. Ale celý den jsem strávil v jakémsi opojení Uměním, bylo to na cestě Elderlingů… Chade. Co máš v úmyslu?"

Jeho tázavý pohled byl až příliš nevinný.

"Chade, drž se od těch pilířů víc stranou. Jsou nebezpečné. A možná nebezpečnější pro tebe, který máš stopy magie Umění v krvi, než pro obyčejné lidi."

"Z čeho máš strach?" zeptal se mě klidně. "Že bych mohl objevit, že mám vlohy k Umění? Že snad, kdybych byl jako chlapec školen, bych ho teď mohl ovládat i já?"

"Možná bys mohl. Ale já se bojím toho, že si přečteš nějaký popraskaný a zaprášený svitek a budeš riskovat život při nějakém experimentu zrovna v době, kdy tě Šest vévodství nejvíce potřebuje."

Chade nesouhlasně zabručel a přitom vstal a položil figurku na krbovou římsu. "A to mi připomnělo ještě něco. Královna ti posílá tohle." Sundal z římsy nevelký svitek a podal mi ho. Když jsem ho rozvinul, hned jsem poznal Kettrickenino hranaté písmo. Nikdy si nezvykla při psaní písmena navazovat, jako to děláme v Šesti vévodstvích. Bylo tam dvanáct inkoustem pečlivě vykreslených run a u každé bylo jedno slovo.

"Přístav, pláž, ledovec, jeskyně, hora, mateřský dům, lovec, válečník, rybář, matka veškerenstva, kovář, tkadlec."
"Je to z nějaké hry, již hrála s Peottrem. Už chápu, proč ti to poslala. A ty?"
Přikývl jsem. "Ty runy vypadají podobně jako runy na pilířích Umění. Nejsou to identické runy, ale vypadají, jako by mohly pocházet ze stejného abecedního systému."
"Výborně. Avšak jedna z nich je skoro úplně identická. Tady. Tohle jsou runy, které byly vyznačeny na pilíři, který jsme s princem použili. Na tom v blízkosti těch starých mohyl."
Chade vzal druhý svitek ze stolu mezi námi. Byla to očividně práce skutečného písaře. Na papíře byly čtyři pečlivě obkreslené symboly, spolu s vyznačenou orientací každé pilířové plochy a s poznámkami ohledně velikosti a umístění originálů. Chade nepochybně vyslal své pilné včeličky do terénu, aby mu přinesly informace. "Který vás přenesl na tu pláž?" zeptal se mě.
"Tenhle." Až najeden či dva ocásky se podobal symbolu pro "pláž" na Kettrickenině svitku.
"A přenesl vás tentýž symbol zpátky?"
Zamračil jsem se. "Neměl jsem moc čas všímat si podoby symbolu, který mě přenesl zpátky. Vidím, že ses v mé nepřítomnosti činil."
Přikývl. "V Šesti vévodstvích stojí další kamenné pilíře. Do pár týdnů o nich budu mít informace. Je zřejmé, že je původně využívali praktikanti Umění, a vědění o nich se nějakým způsobem na čas ztratilo. My ale máme šanci znovu je nabýt."
"Jen za cenu velkého rizika. Chade, smím podotknout, že náš výlet na pláž skončil tak, že jsme se s Dutifulem ocitli pod vodou? A mohlo to být mnohem horší. Představ si, kdyby některý z cílových pilířů ležel dotyčnou plochou na zemi. Nebo kdyby byl rozbitý. Co by se s praktikantem stalo potom?"
Chade se zatvářil mírně nervózně a řekl: "Inu, pak jsem předpokládal, že bys poznal, že je cesta zablokovaná, a vrátil by ses hned zpátky."
"Já předpokládám, že bych byl z pilíře vytlačen do masy kamene. To není jako práh, kde se můžeš zastavit a nahlédnout dovnitř. Vyhodí tě to ven, jako kdybys šlápl na padací dveře."
"Ach. Chápu. Potom se tedy možnost jejich využití bude muset prozkoumat mnohem obezřeleji. Ale vždyť při studiu svitků o Umění můžeme být schopni dešifrovat, co každá runa znamená, a aspoň určit, kde se každá ‚brána' původně otevírala. A tak nakonec zjistit, které z nich jsou pro nás bezpečné. A ty ostatní možná narovnat nebo opravit. Co zbudovali ostatní praktikanti Umění v minulosti, to můžeme nyní obnovit."
"Ghade. Já si ale vůbec nejsem jist, že ty pilíře byly dílem praktikantů Umění. Možná je někteří používali, ale pokaždé, když jsem některým procházel, ta dezorientace a ta…" Hledal jsem vhodné slovo. "Ta cizota," zkusil jsem to po chvíli. "Ta cizota mě vede k otázce, zda to byli praktikanti Umění, kdo je postavil. Jestli to vůbec byli lidé."
"Myslíš Elderlingové?" navrhl po chvíli.
"Já nevím," odvětil jsem.
Náš rozhovor mi ještě doznívál v hlavě, zatímco jsem hleděl na svitky seřazené ve stojanech a na uzamčené truhlice ve věži Umění. Odpovědi by se mohly nacházet tam a čekat na mě.
Vybral jsem si ze stojanu tři svitky z řady těch, které vypadaly nejnověji. Začnu s těmi, které jsou psány v písmech a jazycích, které dobře znám, řekl jsem si. Od Solicity jsem žádný svitek nenašel, což mi připadalo divné. Naše poslední mistryně Umění přece musela něco ze své moudrosti svěřit papíru, obecně se předpokládalo, že ten, kdo dosáhne postavení mistra, by se měl se svými stoupenci podělit o něco jedinečného. Avšak pokud Solicity někdy něco napsala, mezi těmito svitky to nebylo. Trojice svitků, které jsem nakonec vybral, pocházela od nějakého Treekneea a byla nadepsána jako překlad nějakého staršího spisu od mistra Umění Oklefa. Překlady byly zhotoveny na žádost mistra Umění Barleye. O žádném z těchto lidí jsem nikdy neslyšel. Zastrčil jsem si ty svitky pod paži a odešel cestou skrze falešný panel v krbové římse.
Měl jsem v úmyslu nechat svitky v Chadeově věžní komnatě. Do komnaty Torna Badgerlocka nepatřily. Ale ještě než jsem se tam odebral, podnikl jsem krátkou obchůzku po tajných chodbách, až jsem došel k nepravidelné puklině ve zdi. Potichu jsem se k ní přiblížil a nakoukl dovnitř. Komnata Civila Bresingy byla prázdná. Tím se mi potvrdila informace od Chadea z minulé noci, že Civil bude na vyjížďce se

skupinou doprovázející prince a jeho nastávající. Dobře. Možná se mi naskytne příležitost k rychlé prohlídce jeho pokojů, i když jsem nečekal, že bude kdovíjak přínosná. Kromě oblečení a drobných denních potřeb pro muže si uvnitř nic nepřechovával. O večerech byly jeho komnaty buď prázdné, nebo v nich pobýval sám. A když tam byl, nejčastěji se bavil hrou na píšťalku, preludoval dost mizerně, nebo si dopřával kuřidlo a poté zíral oknem ven. Ze všeho toho slídění, co jsem kdy podnikl, byl Civil nejnudnějším objektem, na jaký jsem kdy narazil.
Zamířil jsem k Chadeově věžní komnatě, ale před zmáčknutím skryté západky jsem se zarazil, abych se zaposlouchal a pak nahlédl do místnosti. Uslyšel jsem přidušené mumlání a dunění vyskládávaného dřeva. Už jsem se málem otočil v domnění, že bych si mohl svitky nechat v chodbě na později. Ale potom jsem si řekl, že v mém životě už takových "později" bylo až dost a že toho příliš ponechávám na Chadeovi. Pomalu jsem se nadechl, abych se zklidnil, soustředil jsem se a pak jsem snížil své zábrany.
Prosím, neděs se. Vcházím do místnosti.
Nepomohlo to. Skoro ve stejném okamžiku, co jsem prošel dveřmi, mne zasáhla vlna. Nevidíš mě, smrdutý pse! Neubližuj mi! Běž pryč!
Ale mé zábrany už byly zase vztyčené a já byl připraven.
"Přestaň s tím, Thicku. Teď už bys měl vědět, že to na mě nepůsobí a že nemám v úmyslu ti ublížit. Proč se mě tak bojíš?" S těmi slovy jsem položil svitky na pracovní stůl.
Thick se mezitím postavil, aby mi čelil. U nohou měl koš na nošení dřeva. Polovina už byla vyskládaná v bedně vedle krbu. Zamžoural na mě svýma ospale vypadajícíma očima. "Nebojím. Jen tě nemám rád." V jeho hlase bylo cosi divného, ne, nebylo to šišlání, ale jeho slova byla jaksi nevybroušená, jako by je řeklo velmi malé dítě. Pak jen stál a zlostně na mě civěl, zatímco špička jazyka mu spočívala na dolním rtu. Řekl jsem si, že i přes jeho nízké postavení, dětský hlas a dětinské chování to není dítě. Nebudu s ním tedy takhle mluvit.
"Vážně? Já se snažím lidi poznat, než se rozhodnu, že je nebudu mít rád. Nemyslím si, že bych ti zavdal jediný důvod, abys mě nesnášel."
Nasupil se na mě a přitom se mu zkrabatilo čelo. Pak rozhodil rukama do místnosti. "Spousta důvodů. Přidělávás další práci. Voda do koupelí. Nanosit jídlo, odnášet nádobí. Přidělávás mnohem víc práce než jen starý muž."
"Ano, to nemůžu popřít." Zarazil jsem se a pak jsem se zeptal: "Jak ti to mám vynahradit?"
"Vynahradit?" Nedůvěřivě na mě zamžoural. Velmi opatrně jsem snížil svou ochranu a snažil se vypátrat, jaké jsou jeho pocity. Nemusel jsem se obtěžovat. Bylo to jasné. Celý život se mu jen posmívali a dobírali si ho. Byl si jistý, že já dělám totéž.
"Mohl bych ti platit za věci, které pro mě děláš."
"Platit?"
"Mincemi." Několik jsem jich v měšci měl. Zvedl jsem ho a zacinkal jimi.
"NE. Žádné mince. Já nechci mince. On uhodit Thicka, vzít mince. Uhodit Thicka, vzít mince." Zatímco se opakoval, předvedl ten pohyb, oháněje se masitou pěstí na krátkém předloktí.
"A kdo?"
Přimhouřil na mě oči, pak zavrtěl vzpurně hlavou. "Někdo. Neznáš. Já nikomu neřekl. Uhodit Thicka, vzít mince." Znovu se rozmáchl, očividně stržen hněvem, který se mu vybavil. Začínal se mu zrychlovat dech.
Pokusil jsem se to zkrátit. "Thicku. Kdo tě bije?"
"Uhodit Thicka, vzít mince." Znovu se rozmáchl, jazyk a dolní ret měl vyhřezlé, oči přimhouřené, až skoro zavřené. Nechal jsem jeho úder vyznít do prázdna, potom jsem udělal krok vpřed a položil mu ruce na ramena. Chtěl jsem ho uklidnit, abych s ním mohl mluvit. On místo toho hlasitě zakřičel, divoce a nezřetelně, a odskočil ode mě zpět. A v tom samém okamžiku: NEVIDÍŠ MĚ! NEUBLIŽUJ MI!
Ucukl jsem před tím nárazem, až jsem se mírně zapotácel. "Thicku. Neubližuj ty mně!" opáčil jsem. A potom, až jsem popadl dech, jsem dodal: "Pokaždé to nefunguje, viď? Někteří lidé necítí, že je takto odstrkuješ. Ale existují jiné způsoby, způsoby, jimiž bych je mohl zastavit."
Bylo to jasné. Někteří ze spoluslouzících byli vůči jeho doteku Uměním buď naprosto imunní, nebo ho registrovali jen natolik, že je tím rozlítil. Zajímavé. Vzhledem k tomu, jak byl silný, bych si myslel, že

dokáže vnutit svou vůli skoro každému. Měl bych o tom povědět Chadeovi. Odvrhl jsem tu úvahu na později. Po jeho výpadu, který jen umocnil můj bolehlav po předchozím provozování Umění, jsem si připadal, jako by mi na očním pozadí stékala krev. Navzdory rudě tepající bolesti uvnitř své lebky jsem ze sebe vysoukal: "Já je mohu zastavit, Thicku. Já je zastavím."
"Co? Zastavit co?" zeptal se nedůvěřivě. "Zastavit Thicka?"
"Ne. Ty druhé. Přinutím je, aby přestali bít Thicka a brát mu mince."
"Humph." Spolu s výdechem se z něho vydral nevěřícný zvuk. "On povídá:‚Sežeň sladké.' Ale pak vzal mince. Uhodit Thicka, vzít mince."
"Thicku." Bylo těžké proniknout přes tu utkvělou myšlenku k němu. "Poslouchej mě. Když je přinutím, aby tě přestali bít, když je přinutím, aby ti nebrali sladkosti, přestaneš mě nenávidět?"
Vstal, neřekl jediné slovo, ale zamračil se. Řekl jsem si, že tyto dvě myšlenky mu nejdou dohromady. Zjednodušil jsem to. "Thicku. Já je mohu přimět, aby tě přestali otravovat."
Znovu z něj vyšlo to "humph". A pak: "Ty nevíš. Já ti neříkal." Vysypal zbytek dříví volky nevolky do bedny a oddusal pryč. Když zmizel, na chvíli jsem se svezl na zem a sevřel si hlavu v dlaních. Zmohl jsem se pouze na to, že jsem přiklopýtal k pohozeným svitkům a dal je na stolek vedle postele. Posadil jsem se na okraj postele, že se jen na chvíli položím. Hlava se mi zabořila do chladivého polštáře. V tu ránu jsem spal.

8 Ambice

A tak každá magie má své místo v magickém spektru a společně pak tvoří velký kruh síly. V jeho středu je zahrnuto veškeré magické vědění, počínaje znalostmi prosté pokoutné čarodějky s jejími amulety, přes věštce s jeho mísou vody nebo krystaly, zvířecí magii zvanou Moudrost a božskou magii Umění, a konče všemi těmi prostými kouzly týkajícími se krbu a srdce. Všechno to lze zařadit, jak jsem ukázal, do jednoho velkého spektra, a napohled musí být každému jasně, že vším se vine společná nit.
Tím se však nechce říci, že by se některý praktikant mohl nebo měl pokoušet ovládnout celý magický kruh. Tak rozsáhlá moc není dána žádnému smrtelníkovi, a to z dobrých důvodů. Praktikant Umění může rozšířit své schopnosti na věštění a známe také zkazky o zvířecích magicích, kteří ovládli něco z magie ohně a vyhledáváni vody ze sféry pokoutních čarodějů. Jak je vidět na tomto schématu, každý z menších oblouků té či oné magické disciplíny sousedí s většími oblouky, a tak magik může svoje schopnosti obohatit i o tyto menší dovednosti. Kdo však pojme větší ambice než tyto, dopouští se vážné chyby. Je to špatně, když se někdo, kdo věští skrze krystal, pokouší ovládnout magii ohně. Tyto disciplíny spolu nesousedí, přičemž napětí v praktikantově mysli, vyvolané jejich vzájemnými odlišnostmi, může vést až k jejímu rozpolcení. Když se praktikant Umění sníží ke zvířecí magii Moudrosti, koleduje si o rozklad a zneuctění svých vyšších magických schopností. Takové zvrácené ambice by měly být odsouzeny jako zavrženíhodné.

TREEKNEEŮV PŘEKLAD "MAGICKÉHO KRUHU" OD MISTRA UMĚNÍ OKLEFA

Když se ohlížím zpět, mám dojem, že při první lekci Umění s Dutifulem jsem se naučil více já než on. Naučil jsem se strachu a respektu. Opovážil jsem se stát se učitelem něčeho, čemu jsem sám stěží rozuměl. A tak přes den i přes noc jsem byl nyní zaměstnanější, než bych kdy čekal, poněvadž jsem musel být studentem i učitelem, a přitom jsem se nemohl vzdát svých dalších rolí, sluhy lorda Goldena, Hapova otce a farseerovského zvěda.
Jelikož dny nyní byly díky zimě kratší, naše ranní lekce s Dutifulem začínaly potmě. Z Verityho věže jsme zpravidla odcházeli ještě dříve, než se obloha vyjasnila opravdovým rozbřeskem. Chlapec i Chade dychtili po tom, abychom ve výuce postupovali mílovými kroky vpřed, jenže já se pevně rozhodl pro maximální opatrnost poté, co jednou málem došlo ke katastrofě.
V tom samém duchu jsem se stavěl váhavě vůči Chadeovým požadavkům, abych alespoň posoudil Thickovy vlohy k Umění. Nemusel jsem se obtěžovat. Thick nestál o jakýkoli kontakt se mnou úplně stejně jako já o místo jeho učitele. Třikrát Chade zařídil, aby se Thick se mnou sešel v jeho komnatách. A pokaždé tam ten prosťáček v určenou hodinu nebyl. Ani já jsem se tam nezdržoval, abych se přesvědčil, že můj vrtošivý student měl třebas jen zpoždění. Přišel jsem, konstatoval jeho nepřítomnost a zase rychle odešel. Thick Chadeovi pokaždé řekl, že na schůzku "zapomněl", ale nedokázal před ním

skrýt své obavy a nechuť.
"Cos mu udělal, že k tobě pojal takovou averzi?" zeptal se mě Chade. Na což jsem mohl popravdě odpovědět, že jsem mu neudělal nic. Neviděl jsem žádný důvod, proč by se mě ten prosťáček měl děsit. A byl jsem jen rád, že to tak je.
Zato mé lekce s Dutifulem byly úplným opakem. Chlapec mě vřele a dychtivě vítal pokaždé, když jsem přišel, a toužebně se těšil na další výuku. Uvádělo mě to v úžas. Občas jsem si smutně říkal, jaké by to asi bylo, kdyby mým prvním instruktorem v Umění byl princ Verity. Byl bych na něj reagoval se stejným zápalem jako jeho syn na mne? Mé vzpomínky na lekce pod vedením mistra Umění Galena byly mimořádně bolestné. Neviděl jsem žádný dost rozumný důvod, abych napodoboval jeho zavedené rutiny a mentální cvičení sestavené proto, aby připravily studenta na Umění. Ve skutečnosti to ani nevypadalo, že by Dutiful něco z toho potřeboval. Co se prince týče, Umění pro něho bylo nenuceným rozléváním duše. Brzy jsem si začal klást otázku, jestli jsem ze svých úvodních úporných snah o ovládnutí Umění přece jen něco nevytěžil. Já si musel cestu podél svých zábran proklestit silou, u Dutifula se nezdálo, že by na nějaké hranice narážel. Byl stejně náchylný sdílet se mnou svoji žaludeční nevolnost jako mi sdělovat své myšlenky. Když se otevřel, vypadalo to, jako by otevřel stavidla vůči všem rozptýleným a zbloudilým myšlenkám světa. Když jsem stál jako svědek na stráži jeho mysli, byl jsem tím málem zahlcen. Děsilo ho to a fascinovalo a obě tyto emoce mu bránily v dosažení plné koncentrace na to, oč se pokoušel. Ještě horší bylo, že když obrátil své Umění ke mně, bylo to, jako by chtěl navléci lano do ouška jehly. Verity mi kdysi řekl, že při kontaktu s mým otcem, Chivalrym, to bylo stejné, jako kdyby ho pošlapal kůň, vtrhl dovnitř, upustil své sdělení a zase prchl. A takové to bylo s Dutifulem.
"Pokud dokáže ovládnout svůj talent, velice rychle předčí svého učitele," posteskl jsem si Chadeovi jednou pozdě v noci, když náhodou zavítal do své staré komnaty. Já jsem seděl u našeho bývalého pracovního stolu, obklopený změtí svitků o Umění. "Pocítil jsem takřka úlevu, když jsem mu začal číst o Kettlině hře s kameny. Zprvu se zdálo, že je pro něj těžké ji pochopit, ačkoliv nyní už to vypadá, že se na to začíná chytat. Doufám, že ho to zpomalí a že mu to pomůže osvojit si hlubší aspekty jeho magického oboru. Všechno ostatní mu jde tak hladce. Provozuje Umění stejně instinktivně, jako když štěně přiloží čumák ke stopě. Jako kdyby si vzpomínal, jak se to dělá, a ne se to učil."
"A to je špatně?" zeptal se bodře starý vrahoun. Začal se prohrabovat mezi čajovými bylinkami na vyvýšených policích. Ty police byly vždy vyhrazené pro jeho nejnebezpečnější a nejsilnější směsi. Krátce jsem se usmál, když se vyštrachal na stoličku, a říkal jsem si, jestli si pořád nemyslí, že jsou bezpečně uschované mimo můj dosah.
"Mohlo by to být velice nebezpečné. Jakmile mě předčí a začne experimentovat s ostatními mocnostmi Umění, bude se pohybovat v oblasti, s níž nemám žádné zkušenosti. Ani ho před těmi riziky nebudu moci varovat, natož ochránit." Znechuceně jsem odložil jeden svitek stranou a přistrčil k němu svůj krkolomný překlad. I v tomhle mne Dutiful převyšoval.
Ten mládenec zvládal cizí abecedy a jazyky právě tak snadno jako Chade. Moje překládání, to bylo lopotné louskání jednoho slova za druhým, zatímco Dutiful četl větu za větou a stručnou a výstižnou prózou zaznamenával jejich smysl. Roky absence, kdy jsem tuto práci nedělal, mezitím otupily mé jazykové vlohy. Říkal jsem si, jestli snad svému žákovi jeho bystrost nezávidím. Nedělalo by to ze mě špatného učitele?
"Možná to má po tobě," poznamenal zamyšleně Chade.
"A co?"
"Umění. Víme, že jsi s ním byl v mentálním kontaktu už od doby, co byl hodně malý. Ale ty říkáš, že Moudrost není magie, která by to umožňovala. Potom to tedy muselo být Umění. A tak jsi ho možná naučil Umění, ještě když byl malý, nebo jsi na to jeho mysl přinejmenším připravil."
Směr, kterým se jeho myšlenky ubíraly, se mi pranic nelíbil. Okamžitě mi vytanula na mysli Nettle a já pocítil palčivý záchvěv viny. Neohrozil jsem i ji? "Tobě jde jen o to, aby to vyznělo jako moje chyba." Snažil jsem se mluvit lehkovážně, jako bych tím mohl zapudit tu náhlou hrůzu, která mě posedla. Vzdychl jsem a neochotně si přitáhl svůj překlad zpátky před sebe. Měl-li jsem Dutifulovi jako učitel nadále k něčemu být, sám jsem potřeboval dozvědět se toho o Umění více. Tento svitek uváděl sérii cvičení, která by student měl provádět, aby zlepšil své soustředění. Doufal jsem, že mi to k něčemu bude.

Chade ke mně přistoupil a nahlédl mi přes rameno. "Hm. A jaký je tvůj názor na ten druhý svitek, ten o bolesti a Umění?"
Zmateně jsem k němu vzhlédl. "Jaký druhý svitek?"
Zatvářil se poněkud rozmrzele. "Však víš, který myslím. Nechal jsem ti ho tady."
Výmluvně jsem pohlédl na přeplněný stůl. Byl posetý nejméně tuctem dalších svitků a papírů. "Kterýpak?"
"Byl to jeden z nich. Ukazoval jsem ti ho, chlapče. Jsem si tím jist."
Já si byl rovněž tak jistý, že mi nic neukazoval, ale mlčel jsem. Chadeovi již selhávala paměť. Věděl jsem to. On také, jenže nechtěl si to připustit. Navíc jsem již zjistil, že i pouhá zmínka o této možnosti by ho dohnala k zuřivosti, jež by mne znepokojila více než představa, že můj starý učitel již není tak bystrý, jako býval. A tak jsem se mlčky díval, jak se přehrabuje v hromadě spisů, až narazil na svitek s dekorativním modrým okrajem. "Tak vidíš. Tady je, přesně tam, kde jsem ti ho zanechal. Ty ses na něj ani nepodíval."
"Ne. Nepodíval," připustil jsem zlehka v naději, že se tím vyhnu celému tématu ohledně toho, zda mi svitek ukazoval, nebo neukazoval. "A cos mi k tomu říkal?"
Obdařil mě znechuceným pohledem. "Pojednává o bolesti ve vztahu k Umění. O těch bolehlavech, které míváš. Navrhuje pár opatření, cvičení jakož i bylinných receptur, ale také říká, že časem u tebe ty bolehlavy mohou prostě přestat. Mě ale více zaujala tahle poznámka na konci. Treeknee zde tvrdí, že někteří mistři Umění používali bariéru bolesti k tomu, aby zabránili studentům ve vlastním experimentování. Neříká, že by to mohlo být tak silné, aby to člověku úplně zabránilo provozovat Umění. Zaujalo mě to ze dvou důvodů. Říkám si, jestli ti to neudělal Galen. A říkám si, jestli by to nebyl způsob, jak kontrolovat Thicka." Všiml jsem si, že to nenavrhl jako bezpečnostní bariéru v souvislosti s princem.
A tak jsme byli zase zpátky u Thicka. Musel jsem si přiznat, že stařec má pravdu. Dříve nebo později se s ním budeme muset vypořádat. Ale přesto. "Nerad bych používal bolest jako prostředek potlačení u kteréhokoli tvora. Thick vysílá svou hudbu takřka nepřetržitě. Potrestej ho za to bolestí, zabraň mu v tom… Já nevím, co by to s ním udělalo."
Chade si přezíravě odfrkl. Moc dobře věděl, že bych to neudělal, ještě než mi to navrhl. Ale Galen by se nerozpakoval oklestit mne takovým způsobem. Zamyslel jsem se nad tím. Chade přede mnou svitek rozvinul a svými sukovitými prsty mi dotyčnou pasáž ukázal. Přečetl jsem si ji, ale nezjistil jsem nic, co by mi už neřekl. Potom jsem se zvrátil na opěradlo židle. "Snažím se vybavit si okamžik, kdy mi Umění poprvé začalo působit bolest. Vždycky jsem po něm zůstal vyčerpaný. Když si ode mne poprvé vzal sílu Verity, omdlel jsem jako kus dřeva. Ať už jsem v Umění vyvinul jakékoliv opravdovější úsilí, pokaždé jsem takřka ochořel únavou. Ale nevybavuji si, že by na mne Umění mělo nějaký dopad, dokud…" Na chvíli jsem se zamyslel, pak jsem zavrtěl hlavou. "Nemůžu to zcela jasně vymezit. Když jsem poprvé vyrukoval s Uměním, čistě náhodně, procitl jsem roztřesený únavou. Používal jsem na to elfí kůru, tehdy i v dobách, jež následovaly. A po nějaké době se k únavě, jež se dostavila po pohroužení v Umění, začala družit i bolest." Vzdychl jsem. "Ne. Nemyslím si, že by bolest byla zábrana, kterou by mi někdo vsugeroval."
Chade mezitím poodešel zpět ke svým policím. Vrátil se se dvěma zazátkovanými lahvemi v rukou. "A nemohlo by to být proto, že máš v krvi také Moudrost? V těch svitcích se mluví hodně o tom, jaká nebezpečí vyplývají z provozování obou magií."
Nesnažil se mi ten stařec připomenout všechno, co jsem nevěděl? Nesnášel jsem jeho otázky. Byla to přísná varování, abych věděl, že provádím prince neznámým územím. Zavrtěl jsem znaveně hlavou. "Znovu ti musím říci, Chade, já to nevím. Možná že pokud princ začne mívat po Umění bolesti, můžeme to předpokládat."
"Myslel jsem, že se chystáš separovat jeho Moudrost od jeho Umění."
"To bych udělal, jen kdybych věděl jak. Nezbývá mi než se snažit vést ho k tomu, aby provozoval Umění takovými způsoby, které ho přinutí dělat to nezávisle na Moudrosti. Já sám nevím, jak ho přimět, aby od sebe tyhle dvě magie separoval, stejně jako nevím, jak odstranit povel Umění, který jsem mu vsugeroval, když jsme spolu byli onehdy na té pláži."
Zvedl jedno obočí, zatímco pozorně dávkoval bylinky do čajové konvice. "Myslíš ten povel, aby s tebou

nebojoval?"
Přikývl jsem.
"Inu, mně se zdá, že by to mělo být prosté. Prostě ho zneguj."
Zaťal jsem zuby. Neřekl jsem: Zdá se ti to tak prosté jen proto, že nemáš žádnou z těch magií v krvi a nevíš, o čem mluvíš. Konstatoval jsem, že jsem unavený a frustrovaný. Neměl bych to na toho starce přenášet. "Ani přesně nevím, jak jsem do něj tu sugesci vypálil, a tak nemůžu přesně vědět, jak ji z něj sejmout. ‚Prostě ho zneguj', to není tak jednoduché. Co bych mu měl přikázat? ‚Bojuj se mnou'? Musíš mít na paměti, že Chivalry udělal to samé mistru Umění Galenovi. Vypálil ten povel do něj ve vzteku. A on ani Verity už nikdy nepřišli na to, jak ho odstranit."
"Ale Dutiful je tvůj princ a tvůj student. To tě přece staví do úplně jiné pozice."
"Já nechápu, jak to s tím souvisí," odsekl jsem mu a měl jsem co dělat, aby to neznělo prchlivě.
"Inu. Myslel jsem jen to, že by ti mohl pomoci ho odstranit." Vytřepal do čajníku několik kapek jakési tekutiny. Zarazil se a pak se taktně zeptal: "Ví princ o tom, cos mu udělal? Ví o tom, žes mu přikázal, aby s tebou nebojoval?"
"Ne!" Nechal jsem v tom slově zaznít svůj hněv. Pak jsem se nadechl. "Ne, a stydím se za to, že jsem to udělal, stydím se přiznat se ti, že se mu to bojím říct. V tolika ohledech ho zatím teprve poznávám, Chade. Nechci mu zavdat důvod, aby mi nedůvěřoval." Zamnul jsem si čelo. "Však víš, že jsme se nepotkali zrovna za těch nejlepších okolností."
"Já vím, já vím." Přišel blíž a poplácal mě po rameni. "Pověz mi. Co spolu vlastně provádíte?"
"Většinou ho poznávám. Překládáme spolu svitky. A ‚vypůjčil' jsem si ze zbrojnice pár cvičných mečů a navzájem tak prověřujeme své schopnosti. Je to dobrý šermíř. Může-li být počet modřin, jež mi způsobil, spolehlivým ukazatelem, pak si myslím, že jsem svůj povel vtištěný Uměním zmírnil, ne-li přímo vymazal."
"Ale jistě to nevíš."
"To opravdu ne. Když se utkáváme, nesnažíme se doopravdy ublížit jeden druhému. Je to jen hra, stejně jako když spolu zápasíme. Přesto jsem si nikdy nevšiml, že by se nějak držel zpátky nebo že by mi dopřál snadnější vítězství."
"Inu, víš, já si myslím, že je moc dobře, že má na tyhle věci tebe. I na lekce v Umění. Mám dojem, že tenhle druh drsného kamarádství v životě postrádal." Chade vyndal kotlík z krbu a zalil svou nejnovější směsici sušených listů horkou vodou. "Řekl bych, že vše ukáže až čas. Pověz. Provozuješ s ním vůbec Umění?"
Zvedl jsem si ruku k chřípí. Při odéru, jenž se linul z konvice, mi začaly slzet oči, ale Chade to zřejmě nebral na vědomí. "Ano. Provádíme spolu nějaká cvičení, abych mu pomohl soustředit jeho magické schopnosti."
"Soustředit?" Chade zavířil konvicí a pak ji zakryl poklicí.
"V současnosti se to má tak, že když provozuje Umění, je to podobné, jako když vyvolává z věže a všichni kolem mu mohou naslouchat. Snažíme se to volání ztišit natolik, aby z něj byl pouze šepot určený mně. A pracujeme na tom, aby se naučil vysílat jenom to, co mi chce sdělit, a ne všechny informace, které má v tu dobu zrovna v mysli. A tak mu zadávám určitá cvičení. Například ho vedu k tomu, aby se pokusil kontaktovat moji mysl, když sedí u stolu a konverzuje. Potom to zdokonalujeme, dokáže kontaktovat moji mysl, tlumočit mi, co jí, zatímco si ponechá pro sebe, kdo jsou jeho společníci? Poté si vytyčíme další cíle. Dokázal by přede mnou zahradit svou mysl? Dokázal by zřídit zábrany, kterými nedokážu proniknout, a to třeba i uprostřed noci, zatímco spí?"
Chade se vskrytu mračil, zatímco hledal šálek, a potom ho dočista vytíral jedním koncem svého zvonového rukávu. Snažil jsem se potlačit úsměv. Občas, když jsme byli o samotě jako nyní, se změnil z velkopanského šlechtice v toho soustředěného starého muže, který mě učil mému prvnímu řemeslu.
"Myslíš, že je to moudré? Učit ho, jak před tebou uzavřít svou mysl?"
"Inu, naučit se to musí pro případ, že by někdy narazil na někoho, kdo by to s ním nemyslel nejlíp. Já jsem v současnosti jediným dalším praktikantem, který s ním může Umění procvičovat."
"Je tu ještě Thick," podotkl Chade, zatímco si naléval pro sebe čaj. Horká, zelenočerná tekutina cákala do jeho přistaveného šálku. Znechuceně na ni pohlížel.
"Myslím, že jeden student je maximum, na něž v současné době stačím," namítl jsem. "Podnikl jsi ohledně

Thickova problému nějakou akci?"
"Jakého problému?" Chade si přistavil šálek k ohni.
Na chvíli jsem pocítil zděšení. Snažil jsem se ho zastřít ležérním tónem. "Myslel jsem, že jsem ti o tom říkal. Měl problémy s ostatními sluhy, kteří ho mlátili a brali mu peníze."
"Och. Tohleto." Zaklonil se na židli, jako kdyby to nemělo žádný význam. Já jsem tiše vydechl úlevou. Takže na náš rozhovor přece jen nezapomněl. "Našel jsem záminku, aby mu kuchař přidělil samostatné bydlení. Naoko totiž pracuje tam, rozumíš. V kuchyni. Takže nyní má svůj vlastní pokoj vedle špižírny. Je malý, ale já bych řekl, že je to poprvé, co má nějaké místo jen sám pro sebe. Myslím, že se mu to líbí."
, Jistě. No tak to je fajn." Na chvíli jsem se zarazil. "Nepomýšlel jsi někdy na to, že bys ho poslal z Buckkeepu pryč? Jen do doby, než princ lépe zvládne Umění? Občas se stává, že nás jeho živelné Umění ruší. Je to jako pokoušet se řešit složitý početní příklad, zatímco vedle tebe někdo nahlas počítá."
Chade usrkl ze svého odpudivě vyhlížejícího šálku. Zatvářil se kysele, ale potom to odhodlaně spolkl. Soucitně jsem sebou trhl, ale neříkal jsem nic, když se svou dlouhou rukou natáhl po číši vína a tu pachuť jím spláchl. Když promluvil, hlas měl chraplavý. "Dokud bude Thick jediným kandidátem v Umění, kterého máme, nebudu ho posílat pryč. Chci ho mít tam, kde ho budeme mít pod dohledem. A kde se můžeš snažit získat jeho pozornost. Zkoušel jsi to s ním?"
"Neměl jsem příležitost." Vstal jsem a přinesl jsem na stůl další sklenici a nalil nám oběma další víno. Chade se mezitím vrátil ke stolu. Postavil čajový šálek a vinnou číši vedle sebe a smutně si je prohlížel" Já nevím, jestli se mi vyhýbá nebo jestli se s ním nepotkávám prostě proto, že má i jiné povinnosti, které vykonává pro tebe."
"V poslední době měl i jiné úkoly."
"To pak vysvětluje, proč zanedbává svou práci tady," podotkl jsem jízlivě. "Některý den si vzpomene, že má vyměnit pahýly svíček za čerstvé voskovice, jindy ne. Jednoho dne je popel z krbu čistě vymetený a dřevo na podpal úhledně naskládané, a jindy tam zůstane starý popel a uhlíky. Je to myslím také proto, že mě nemá rád. Dělá jenom to nejnutnější, a ještě míň."
"Neumí číst, a tak mu nemůžu zadávat seznam úkolů písemně. Občas si vzpomene udělat vše, co mu řeknu, jindy zase ne. Ale to z něj dělá pouze špatného sluhu, ne líného nebo zlomyslného." Chade znovu upil svého lektvaru. Tentokrát se navzdory všemu zakuckal a vyprskl tekutinu na stůl. Popadl jsem svitky a dal je z dosahu, aby byly v bezpečí. Chade si otřel kapesníkem ústa a potom i pokapaný stůl. "Prosím za prominutí," pravil vážně, oči uslzené, a zavdal si lok vína.
"Co jev tom čaji?"
"Sylfi list. Vílí máslo. Mořský krep. A ještě několik dalších bylin." Dal si další doušek čaje a znovu ho spláchl vínem.
"A na co to je?" Na pozadí mysli mne svědila nějaká vzpomínka.
"Na jisté problémy, které v poslední době mám," řekl vyhýbavě, ale já jsem vstal a začal se přehrabovat mezi svitky na stole. Takřka vzápětí jsem vytáhl ten, který jsem chtěl. Ilustrace i navzdory stáří svitku pořád zářily barvami. Rozvinul jsem ho a ukázal na kresbu sylfího listu.
"Tyhle bylinky jsou tu uvedeny jako podpůrné prostředky, které mají napomoci otevření kandidátovy mysli vůči Umění."
Zpříma na mě pohlédl. "Tak?"
"Chade. Co to provádíš, oč se to pokoušíš?"
Chvíli se na mě jen mlčky díval. Pak se ledovým hlasem zeptal: "Ty snad žárlíš? To si taky myslíš, že by mi mělo být odepřeno mé dědické právo?"
"Cože?"
Chade spustil vodopád slov, podbarvený podivným hněvem. "Ani jsem nikdy nedostal šanci podstoupit zkoušku citlivosti vůči Umění. Bastardi se to neučí. Teprve ve tvém případě udělal Shrewd výjimku. Ale já jsem Farseer úplně stejně jako ty. A znám pár menších kouzel, jak bys teď už měl sám vědět."
Byl rozčilený a já jsem nevěděl proč. Přikývl jsem a konejšivým hlasem řekl: "Jako třeba to odezírání z vody. Takhle ses dozvěděl o útoku rudých lodí proti Neatbay, tehdy před léty."
"Ano," řekl se zadostiučiněním. Zvrátil se v křesle dozadu, ale prsty mu těkaly podél hrany stolu jako dlouhonozí pavouci. Říkal jsem si, jestli na něj nepůsobí drogy z toho čaje. "Ano, i já mám magické

schopnosti. A možná, kdybych dostal šanci, možná bych měl v krvi i tu magii - magii, na kterou mám dědické právo. Nesnaž se mi ji odpírat, Fitzi. Po všechny ty roky mi můj vlastní bratr zakazoval, abych se jen nechal prověřit. Byl jsem dost dobrý na to, abych mu střežil záda, dobrý na to, abych učil jeho syny a jeho vnuka. Ale nikdy jsem nebyl dost dobrý na to, aby mi bylo umožněno provozovat svoji právoplatnou magii."

V duchu jsem se zamyslel nad tím, jak dlouho v něm ta zášť už asi hlodá. Potom jsem si vybavil jeho vzrušení, když Shrewd povolil moji výuku, a jeho zklamání, když to vypadalo, že jsem selhal a nebudu se s ním o svých lekcích ani bavit. Byl to velmi starý hněv, který se mi tu poprvé odhalil.

"Ale proč ses pro to rozhodl až teď?" zeptal jsem se ho jakoby mezi řečí. "Máš ty svitky o Umění k dispozici už patnáct let. Proč jsi tak dlouho čekal?" Pomyslel jsem si, že odpověď znám: že čekal, protože mě chtěl mít nablízku, abych mu s tím pomohl. Jenže Chade mě opět překvapil.

"A co tě vede k tomu, že jsem čekal? Ale ano, v poslední době jsem do toho vložil větší úsilí, protože má touha provozovat tuto magii tak zoufale sílí. Mluvili jsme o tom už předtím. Věděl jsem, že mi nebudeš chtít pomoci."

Byla to pravda. Ale kdyby se mě na to zrovna v tom okamžiku zeptal, nebyl bych mu schopen říci proč. Raději jsem se té otázce vyhnul. "K čemu to teď potřebuješ. V zemi panuje relativní klid. Proč riskovat život?"

"Fitzi. Podívej se na mne. Já stárnu. Čas mi provedl ošklivý trik. Když jsem byl mladý a zdatný, byl jsem uzavřený v těchto komnatách, donucený zůstat v úkrytu a bezmocný. A teď, když se mi naskytla šance postavit farseerovský trůn na pevné základy, když mě moje rodina doopravdy nejvíce potřebuje, jsem starý a začínám být vetchý. Má mysl kolísá, záda mě bolí, mé vzpomínky jsou zastřené. Myslíš, že jsem neviděl tu hrůzu ve tvé tváři, když jsem ti řekl, že se musím podívat do svých záznamů, abych ti tam vyhledal jistou informaci? No tak se vžij do toho, jak mi je. Představ si, jaké to je, Fitzi, když už nemáš k dispozici svoji paměť. Když lovíš nějaké jméno, když ztratíš nit rozhovoru uprostřed nějakého vtípku. Jako chlapec, když sis myslel, že tě tvoje tělo zrazuje těmi častými záchvaty, jsi propadal zoufalství. Ale vždycky jsi měl svou mysl. A mně se zdá, že já tu svoji ztrácím."

Bylo to strašlivé odhalení, asi jako kdybych zjistil, že samy základy hradu Buckkeep se sesouvají a bortí. Až v nedávné době jsem si začal naplno uvědomovat, že Chade ve službách Kettricken tahá za nitky. Spletitá síť společenských vztahů, jež utvářela politiku Buckkeepu, mě stahovala a já se uvnitř jejích záhybů usilovně snažil, abych ji celou pochopil.

Když jsem byl malý, Chade mi objasňoval vše, co se na hradě dělo, a já se spokojil s tím, že jsem ho vzal za slovo. Teď jsem však viděl věci očima muže a zjistil jsem, že úroveň složitosti je udivující.

A fascinující. Bylo to jako Kettlina hra s kameny, hraná ve velkém měřítku. Kameny se hýbaly, spojenectví se měnila, moc se přesouvala, a to vše občas v rozmezí několika hodin. Hloubka Chadeova vědění byla v tom světle o to více udivující, neboť to on řídil královnu Kettricken, která to hrála na všechny strany, aby si zajistila loajalitu své šlechty. Nebyl jsem vůbec schopen držet s tím krok, a přesto jsem viděl, jak je to všechno navzájem provázané.

Od svého návratu na Buckkeep jsem v jednom kuse žasl nad tím, jak to ten stařec dokáže všechno integrovat, a děsil jsem se příchodu dne, kdy už toho nebude schopen. Nic z toho pro něho nebylo tak snadné jako kdysi. Přítomnost jeho záznamů, masivních svazků úhledně vyvázaných v jamaillianském stylu, byla znamením toho, že Chade už své paměti nedůvěřuje. Bylo tam šest identických svazků, červený, modrý, zelený, žlutý, fialový a temně zlatý, každý připadající najedno z šestice vévodství. Podle jakého klíče určoval, která informace kam patří, to bylo nad mé chápání. Do sedmého svazku, na jehož titulní straně se skvěl farseerovský jelen, zapisoval své každodenní postřehy. Do něho nahlížel nejčastěji, listoval jím, aby se dopídil nějakého klípku nebo záznamu nějakého rozhovoru či resumé hlášení od nějakého zvěda. I do tohoto tajného svazku ukrytého v tajné komoře zanášel své záznamy ve formě svých vlastních šifrovaných slov. Nenabídl mi přístup ke svým svazkům a já o něj ani nežádal. Jsem si jist, že v nich bylo hodně věcí, které bych si nepřál vědět. A bylo to i bezpečnější pro zvědy, kteří se plahočili po Šesti vévodstvích, poněvadž jsem nemohl nějakou nešťastnou náhodou vyzradit jejich tajemství, která jsem neznal. Ale ani při vědomí, že Chade se obává výpadků své paměti, jsem nebyl schopen pochopit to, co dělal nyní. "Vím, žes to měl v poslední době těžké. Dělal jsem si o tebe starosti. Ale proč by ses

měl ještě více přetěžovat tím, že by ses učil Umění?"
Jeho ruce na okraji stolu se zaťaly v pěsti. "Kvůli tomu, co jsem se dočetl. Kvůli tomu, cos s tím dokázal ty, jak jsi mi říkal. Texty říkají, že praktikant Umění může obnovit své tělo, že může prodloužit svůj věk. Jak stará byla ta Kettle, se kterou jsi cestoval? Dvě stě, tři sta let? A pořád byla tak čiperná, aby se popasovala s horskou zimou. Ty sám jsi mi říkal, že ses vymístil do svého vlka a znovu ho Uměním uzdravil, alespoň na nějaký čas. Kdybych se mohl otevřít tvému Umění, nemohl bys to udělat i pro mě? Nebo kdybys odmítl, což bys myslím mohl, nemohl bych to udělat sám pro sebe?"
Jako kdyby potřeboval dát najevo své pevné odhodlání, popadl šálek a najeden chlapský doušek ho vyprázdnil. Pak se zakuckal a vyprskl. Rty měl mokré od černého lektvaru, když popadl vinnou číši a obrátil do sebe její obsah. "Vidím, že se zrovna nehrneš, abys mi nabídl svou pomoc," poznamenal trpce, když si utíral ústa.
Zhluboka jsem si povzdechl. "Chade. Vždyť já znám sotva základy, které se snažím naučit prince. Jak se mohu nabízet, že tě naučím magii, kterou sám stěží chápu? Co kdybych -?"
"To je tvoje největší slabost, Fitzi. Po celý tvůj život. Příliš velká opatrnost. Nedostatek ambicí. Shrewdovi se to na tobě líbilo. Nikdy se tě nebál tolik, jako se bál mě."
Zatímco jsem na něj bolestně zíral, on mluvil dál, jako by si neuvědomoval, jakou ránu mi právě zasadil. "Ani jsem nečekal, že mi to schválíš. Ne že by mi byl tvůj souhlas zapotřebí. Nejlepší myslím bude, když prozkoumám okrajové části této magie na vlastní pěst. Jakmile budu mít dveře otevřené, pak uvidíme, co na svého starého učitele povíš. Myslím, že budeš překvapen, Fitzi. Myslím, že to mám, že jsem to možná vždycky měl. Ty sám jsi mi poskytl vodítko, když jsi mluvil o Thickově hudbě. Slýchám ji. Myslím si. Na okrajích své mysli, zrovna když v noci začnu usínat. Myslím, že mám v krvi Umění."
Nenapadalo mě jediné slovo, které bych na to řekl. Čekal, že budu reagovat na jeho tvrzení, že má v krvi Umění. Napadlo mě pouze to, že já sám si nemyslím, že by mi někdy chyběly ambice, spíše se mé aspirace neshodovaly s cíli, které mi vytyčil on. A tak se ticho v místnosti protahovalo a bylo stále rozpačitější. A když ho Chade přerušil tím, že úplně změnil téma, bylo to ještě horší.
"Inu. Vidím, že mi nemáš co povědět. Nuže." Přinutil se k mírnému úsměvu a zeptal se: "A jak si vede tvůj chlapec v učení?"
Vstal jsem. "Mizerně. Myslím, že postrádá ambice, stejně jako jeho samozvaný otec. Dobrou noc, Chade."
A opustil jsem místnost a sešel jsem pro zbytek noci dolů do své služebnické komůrky. Nespal jsem. Netroufal jsem si. V poslední době jsem se posteli vyhýbal a uléhal jsem na ni, jenom když si to vyžádalo naprosté vyčerpání. Nebylo to proto, že bych cítil nutnost trávit tyto noční hodiny studiem svitků o Umění. Šlo o to, že když jsem zavřel oči, octl jsem se v obležení. Noc co noc jsem se před odchodem na kutě zabezpečoval hrazením a skoro každou noc na něj útočila Nettle. Její síla a její cílevědomost mne zneklidňovaly. Nechtěl jsem, aby má dcera provozovala Umění. Nebylo možné přivést ji na Buckkeep, abych ji zde učil, a měl jsem o ni strach, když se sama na vlastní pěst vydávala na tyhle průzkumné výpravy. Usoudil jsem, že kdybych ji vpustil dovnitř, jenom bych ji povzbudil v tom, aby se do téhleté magie pohroužila ještě hlouběji. Dokud nevěděla, že provozuje Umění, dokud si myslela, že se jenom snaží o komunikaci s nějakým snovým druhem, nějakou bytostí z jiného světa, kterou zplodila svou představivostí, pak bych ji snad mohl udržet v bezpečí. A v područí zklamání. Kdybych na ni jen jedinkrát zareagoval, byť jen abych ji odstrčil, bál jsem se, že by mohla nějakým způsobem pochopit, kdo jsem a kde jsem. Lepší bude ponechat ji v nevědomosti. Možná že když se jí nějakou dobu nebude dařit mne kontaktovat, mohla by to vzdát. Možná by si mohla najít nějaké jiné rozptýlení, třeba pohledného mládence ze sousedství, nebo by se mohla vrhnout na nějaké řemeslo. V to jsem aspoň doufal. Ale každého rána jsem se probouzel skoro stejně zničený, jako když jsem šel spát.
Zbytek mého osobního života byl nyní rovněž frustrující. Mé snahy udělat si čas, abych si promluvil s Hapem o samotě, nebyly o nic plodnější než Chadem domluvené schůzky s Thickem. Hap byl dočista posedlý Svanjou. Během tří týdnů jsem strávil většinu svých volných nocí u Vepříka v naději, že se mi naskytne šance pohovořit si s Hapem o samotě. Zdejší nálevna, kde v jednom kuse táhlo, a vodnaté pivo mne nijak neupevňovaly v mé trpělivosti se synem. Poměrně často jsem čekal nadarmo. A při těch příležitostech, kdy jsem se tam s Hapem doopravdy sešel, s ním byla i Svanja. Bylo to rozkošné mládě,

spousta tmavých vlasů a velká kukadla, štíhlé a pružné jako vrbový proutek, ale současně z ní čišela jakási neoblomnost. A poněvadž ráda mluvila, nedávala mi moc příležitost zasáhnout do řeči, natož oslovit Hapa v soukromí. Hap seděl po jejím boku, kochal se její krásou a uznáním, zatímco ona mně vyprávěla převážně o sobě a svých rodičích a o svých plánech do budoucna, a zároveň o tom, co si myslí o Hapovi, Buckkeepu a životě obecně. Usoudil jsem, že její matka byla již zdeptaná svéhlavými manýry své dcery a že je nyní ráda, když vidí mladého muže s nějakými vyhlídkami. Názor jejího otce na Hapa už tak shovívavý nebyl, ale Svanja předpokládala, že ho brzy obrátí na svou notu. Nebo taky ne. Pokud odmítá akceptovat, že si svého mládence vybere sama, pak by se jí snad otec neměl plést do života.
Vida nezávislou mladou ženu, která se tak směle vzpíná, mohlo by mi její smýšlení připadat sympatické, až na to, že sám jsem byl v roli otce a až tak docela jsem neschvaloval tuto dívčinu, kterou si Hap vybral. Samotná Svanja se moc zřejmě nestarala o to, že by se mi její postoje nemusely zamlouvat. Přistihl jsem se, že se mně líbí její kuráž, ale nelíbilo se mi, že tak bezohledně přehlížela mé vlastní pocity.
Nakonec jednoho večera přišel Hap sám, ale má jediná šance promluvit si s ním v soukromí přinesla ne moc uspokojivé výsledky. Hap byl zasmušilý, že s ním Svanja není, a trpce si stěžoval, že její otec ji stále tvrdošíjněji nutí, aby o večerech zůstávala doma. Ten chlap mu prý odmítá dát jakoukoliv šanci. Když jsem rázně stočil konverzaci na jeho učení, zopakoval jen to, co mi už jednou řekl. Byl nespokojený s tím, jak s ním v práci zacházejí. Gindast ho pokládá za hlupce a zesměšňuje před ostatními tovaryši. Přidělují mu ty nejnudnější úkoly a nedopřejí mu možnost, aby předvedl, co umí. Ale když jsem po něm chtěl nějaký příklad, uvedl mi takové, z nichž jsem pochopil, že Gindast je sice náročný, ne však přehnaně náročný mistr.
Hapovy stížnosti mne nepřesvědčily o tom, že by se mu dostávalo špatného zacházení. Z jeho řeči jsem si utvořil zcela jiný názor. Můj chlapec byl zamilovaný do Svanji a právě ona byla skutečným ohniskem jeho myšlenek. Mnohé z jeho opakujících se chyb a pozdních ranních příchodů bylo možné přičíst spíše tomu, že Hap byl z této ženy dočista pobláznění. Byl jsem si jistý, že kdyby Svanja neexistovala, Hap by byl pozornější a možná také spokojenější s výukou. Přísnější otec by mu možná zakázal, aby se s tím děvčetem vídal. Já ne. Občas jsem si říkal, že je to kvůli tomu, jak jsem taková omezení vnímal já sám, jindy jsem zase přemítal nad tím, zda se nebojím, že by Hap takový příkaz neposlechl, a že si proto netroufám udělit mu jej.
Viděl jsem se i s Jinnou, jenže ve své zbabělosti jsem se ji pokusil navštívit až tehdy, když přítomnost poníka s povozem naznačovala, že je doma také její neteř. Přál jsem si zbrzdit naši překotnou vášeň, i když prosté teplo její postele bylo lákadlem, kterému jsem stěží odolával. Zkoušel jsem to. Vždy když jsem ji navštívil, dal jsem si pozor, aby má návštěva byla krátká, a vymluvil jsem se na to, že mě pán pověřil naléhavými úkoly. Poprvé jsem měl dojem, že Jinna tu báchorku beze slova přijala. Podruhé se zeptala, kdy můžu počítat s tím, že dostanu na odpoledne volno. Ačkoli mi tu otázku položila v přítomnost neteře, její oči se mě ptaly na něco jiného. Vyhnul jsem se jejímu pohledu se slovy, že můj pán je dost vrtošivý a že mi nevymezí přesnou dobu, abych si mohl jít volně po svých. Formuloval jsem to jako stížnost a Jinna jen soucitně pokývala hlavou.
Když jsem ji navštívil potřetí, neteř doma nebyla. Odjela zajednou přítelkyní z města Buckkeep, aby jí vypomohla po těžkém porodu. Jinna mi to sdělila až poté, co mne přivítala v hřejivém objetí a dlouze políbila. Tváří v tvář její svornosti a vášni se mé odhodlání, že se budu chovat zdrženlivě, rozplývalo jako sníh v dešti. Bez dalších okolků za mnou dala dveře na petlici, vzala mě za ruku a vedla mě k sobě do ložnice. "Moment," upozornila mne na prahu a já se ihned zastavil. "A teď pojď dovnitř," vyzvala mě, a když jsem vešel dovnitř, uviděl jsem, že přes amulet je přehozená velká šála. Jinna se zhluboka nadechla, asi jako hladový člověk v očekávání dobrého jídla, a já se pojednou dokázal soustředit jen na to, jak se jí dmou prsa pod živůtkem šatů. Říkal jsem si, že je to pošetilá chyba, ale přesto jsem ji udělal. Několikrát. A když jsme skončili, oba vyčerpaní, a ona mi napůl podřimovala na rameni, dopustil jsem se ještě pošetilejší chyby.
"Jinno," oslovil jsem ji tiše, "myslíš, že to, co děláme, je rozumné?"
"Pošetilé, moudré," odpověděla rozespale. "Co na tom záleží? Nikomu to neškodí."
Otázku mi položila zlehka, ale já jsem odpověděl vážně. "Ale ano. Já myslím, že ano. Záleží na tom, o to jde. A možná to i škodí."

Vydala mohutný povzdech a posadila se, načež si z tváře odhrnula rozcuchané kadeře. Obdařila mě svým krátkozrakým pohledem. "Tome. Proč se pokaždé rozhodneš, že to takhle zkomplikuješ? Oba jsme dospělí lidé, žádného z nás k nikomu nic neváže a já jsem tě ujistila, že dítě mi udělat nemůžeš. Proč bychom si nemohli navzájem dopřát prosté čisté potěšení, když máme tu možnost?"
"Možná že pro mě to není ani prosté, ani čisté." Snažil jsem se, aby mě vývody zněly rozumně. "Dělám něco, o čem jsem Hapa poučoval, že to není správné: být se ženou, ke které mě neváže žádný slib. Kdyby mi dnes řekl, že dělal se Svanjou to, co jsme právě dělali my, byl bych ho přísně pokáral a řekl mu, že nemá právo -"
"Tome," přerušila mě. "Určujeme našim dětem pravidla, abychom je ochránili. Když jsme dospělí, ta nebezpečí známe a sami si volíme, jaká rizika postoupíme. Ani ty, ani já už nejsme děti. Žádný z nás není klamán, pokud jde o to, co mu nabízí ten druhý. Čeho se tu vlastně obáváš, Tome?"
"Já… děsím se toho, co by si o mně pomyslel Hap, kdyby to zjistil. A nelíbí se mi, že ho klamu, že dělám to, co jsem mu sám zakázal." Pohlédl jsem stranou a dodal: "A rád bych, aby na tom bylo něco víc než jen… to, že dospělí postupují rizika kvůli potěšení."
"Chápu. Inu, možná že po čase to tam bude," pravila, ale v jejím hlase byla znát bolest. A já si v tom okamžiku uvědomil, že ona se možná opravdu zklamala v tom, co jsme spolu sdíleli.
Co jsem na to měl říct? Nevím, opravdu nevím. Zachoval jsem se jako zbabělec a řekl: "Možná že po čase to tam bude," ale sám jsem vlastním slovům nevěřil. Ještě chvíli jsme otáleli v posteli a potom jsme vstali, abychom si dali u krbu šálek čaje. Když jsem jí posléze řekl, že už musím jít, a pak jsem nepřesvědčivě tvrdil, zejí nemohu přesně říci, který večer se budu moci zase zastavit, pohlédla stranou a tiše řekla: "Dobrá, pak tedy přijď, až budeš chtít, Tome Badgerlocku."
A s těmi slovy mne políbila na rozloučenou. Když se za mnou dveře jejího domku zavřely, zvedl jsem zrak k zářivým hvězdám na zimní noční obloze a povzdechl si. Když jsem vykročil na dlouhou zpáteční cestu směrem k Buckkeepu, připadal jsem si provinile. O něco jsem Jinnu ošidil, ne tím, že jsem jí odepřel falešné vyznání lásky, ale tím, že jsem se poddal naší vzájemné přitažlivosti. Pochyboval jsem o tom, že k ní někdy budu cítit něco víc než teď. Ještě horší bylo, že jsem nemohl slíbit sám sobě, že už se s ní nebudu více vídat, ačkoli jsem jí nemohl nikdy nabídnout víc než smyslné přátelství. Nesmýšlel jsem o sobě dobře a udělalo se mi ještě hůř, když jsem si musel přiznat, že Hap patrně vytušil, že teď občas s Jinnou spím. Skýtal jsem svému chlapci mizerný příklad a cesta zpátky na buckkeepský hrad byla té noci velmi temná a studená.

9 Sázka při hře s kameny

S tím, jak se praktikant Umění neustále zdokonaluje a sílí, vnímá s větší intenzitou také vábeni Umění. Dobrý instruktor bude v případě kandidátů Umění ostražitý, v případě učňů přísný a v případě tovaryšů nelítostný. Umění jako takovému již propadlo až příliš mnoho slibných praktikantů. Mezi varovná znamení, že student Uměni je pokoušen Uměním, patří roztržitost a podrážděnost při výkonu jeho běžných každodenních povinností. Když provozuje Umění, bude vynakládat větší úsilí, než je na daný úkol třeba, jenom pro radost z oné síly, která jím proudí, a v tomto stavu bude setrvávat déle, než je na splnění tohoto úkolu zapotřebí. Instruktor by se měl mít před takovými studenty na pozoru a rychle je za takové chování potrestat. Je lepší, když bude krutý hned od začátku, než aby se pak marně snažil přivolat zpátky studenta, který jen sedí a slintá a mumlá, dokud jeho tělo nezajde hladem a žízni.

TREEKNEEŮV PŘEKLAD "POVINNOSTÍ INSTRUKTORA UMĚNÍ"

Zimní dny nastaly a zase skončily stejně neúprosně, a taky stejně monotónně, jako příliv, který na plážích města Buckkeep nejprve stoupne a poté znovu klesne. Blížily se zimní svátky, které se slaví u příležitosti nejdelší noci a prodlouživšího se dne, který po ní následuje. Byly doby, kdy bych se na to netrpělivě těšil. Ale nyní jsem měl na práci tolik věcí a času tak málo, že jsem žádnou z nich nemohl dělat, jak by se patřilo. Ráno jsem na sebe brával úlohu princova instruktora. Po většinu dne jsem hrál maškarádu sluhy lorda Goldena. Lord Golden si mezitím najal dva lokaje, aby se mu starali o šatník a nosili mu snídani, ale ode mne se stále očekávalo, že s ním budu vyrážet na projížďky a doprovázet ho při společenských

událostech. Lidé si už zvykli na to, že mě vodí všude s sebou, a tak jsem se za ním vlekl jako stín i nyní, kdy už měl kotník očividně zhojený. Bylo to pro mne užitečné v mnoha ohledech. Golden občas směroval konverzaci tak, aby zjistil, jaký je názor toho či onoho šlechtice na obchod s Ostrovany nebo jakým způsobem se přidělují obchodní koncese. Vyslechl jsem si mnoho neformálně pronesených názorů a všechny tyhle informační nitky jsem sbíral pro potřeby Chadea.
Lord Golden rovněž projevoval zájem o Moudrost a vyptával se na tuto podivnou magii. Jedovatost, s jakou někteří lidé odpovídali na jeho dotazy, šokovala i mne. Nevraživost vůči této magii měla hluboké kořeny, navzdory veškeré logice. Když se například zeptal, v čem je tato magie škodlivá, dostalo se mu odpovědi, že lidé nadaní Moudrostí dělají všechno, od obcování se zvířaty, aby získali schopnost hovořit jejich jazyky, až po zaklínání sousedovic hejn a stád. Dozvěděl se, že lidé nadaní Moudrostí na sebe umějí brát podoby zvířat, aby získali přístup k těm, které ve svých zvířecích formách hodlají svést nebo ještě hůře - znásilnit a zavraždit. Někteří lidé se zlostně vyjadřovali o tom, že královna je vůči zvířecí magii shovívavá, a říkali lordu Goldenovi, že v Šesti vévodstvích bývalo mnohem lépe v dobách, kdy se lidé mohli Moudrých snadno zbavit. Och, během večerů, kdy jsem plnil své povinnosti sluhy lorda Goldena, jsem se toho dozvěděl víc, než jsem si přál vědět, o nesnášenlivosti, kterou moji spolubližní projevovali vůči svým sousedům. V hodinách, které mi lord Golden ponechával pro sebe, jsem se snažil pokračovat ve studiích svitků věnovaných Umění. Mnohem častěji než jsem ochoten si přiznat, jsem studia zanechal a místo toho jsem se vypravil do města Buckkeep, ale ne proto, abych se sešel se svým chlapcem. Občas jsem se s Hapem krátce viděl, zrovna když odcházel z Jinnina domu na schůzku se Svanjou. Naše rozhovory se omezovaly jenom na krátké přivítání a jeho planý slib, že se vrátí domů včas, abychom si mohli doopravdy popovídat. Dost často jsem si všiml, jak se mu tváří mihl zkoumavý výraz, zatímco sledoval Jinnu a mě, a stejně často se mi ulevilo, když se domů nevrátil tak brzy, jak mi slíbil.
Hrozilo mi také nebezpečí, že můj život se zvrtne v rutinu, která byla, pokud ne pohodlná, tak alespoň předvídatelná. Navzdory mým záměrům, že se budu mít neustále na pozoru před Piebaldy, mě ukolébalo jejich dlouhotrvající mlčení a nečinnost. Skoro jsem se odvažoval doufat, že Laudwine mezitím na své zranění zemřel. Třeba se jeho stoupenci rozešli a žádná hrozba již neexistuje. Navzdory tomu, jak mě vyděsili oné noci na cestě k hradu Buckkeep, bylo těžké stát nepřetržitě na stráži, když jsem z jejich strany neustále vnímal jen a jen ticho. Hrozilo mi, že u mě zvítězí samolibost. Chade se mě na mé vyzvědačské aktivity pravidelně vyptával, ale já mu nemohl předložit nikdy nic konkrétního. Pokud se mi podařilo něco zjistit, pak jen to, že Piebaldové na nás zapomněli.
Pravidelně jsem špehoval Civila Bresingu, jenomže ani ^tady jsem stále nenacházel nic, co by potvrzovalo má podezření vůči němu. Zdálo se, že je to jenom bezvýznamný nižší šlechtic, který přijel ke dvoru ve snaze zvýšit své postavení v řadách šlechty. Ve stájích jsem neobjevil ani stopu po jeho kočce. Civil velice často vyrážel na projížďky v doprovodu svého čeledína, jenže při těch několika příležitostech, kdy jsem ho sledoval, se nezdálo, že by dělal něco jiného, než jen cvičil svého koně. Několikrát jsem rovněž prohledal jeho komnaty, avšak neobjevil jsem nic zajímavějšího než krátký vzkaz od jeho matky, která ho ujišťovala, že se jí vede dobře a že by byla raději, kdyby zůstal u dvora, protože „jsme velmi potěšeni, že se tvůj vztah s princem Dutifulem tak slibně rozvíjí". A vskutku, jeho přátelství s princem se rozvíjelo i navzdory mým častým prosbám, aby se před ním Dutiful měl na pozoru. S Chadem jsme to nejednou probírali. Oba bychom byli raději, kdyby bylo jejich přátelství přerušeno, ale nevěděli jsme, jak by si to vyložili lidé ze Staré krve.
Na nikoho z Moudrých jsme již žádné přímé spojení neměli, ať už to byli lidé ze Staré krve nebo Piebaldové. Jejich nepřetržité mlčení bylo záhadné. "My jsme svému slibu dostáli," poznamenal ke mně nabručeně Chade. "Od té doby, co nám byl princ navrácen, nedošlo v Bucku k žádným popravám lidí nadaných Moudrostí. A možná je to všechno, oč kdy usilovali. A co se týče toho, co svým bližním provádějí Piebaldové, inu, nemůžeme je ochránit před jejich vlastními lidmi, pokud nám někdo nepřednese stížnost. Zdá se, jako by to všechno utichlo, a přece se v duchu obávám, že je to jen ticho před bouří. Měj se na pozoru, chlapče. Měj se na pozoru."
Co se týče veřejných poprav, Chade měl pravdu. Královna Kettricken toho docílila jednoduše prohlášením, že žádný zločinec z Bucku nesmí být popraven za žádný zločin a že každá taková poprava

musí proběhnout pouze uvnitř buckkeepských hradeb. Žádné město dosud neuznalo za vhodné, aby vzneslo žádost o nějakou popravu. Papírování zchladí i tu nejžhavější touhu po pomstě. Ale jak čas běžel a my jsme o Piebaldech pořád nic neslyšeli, nepociťoval jsem úlevu, nýbrž jsem se měl stále na pozoru. I kdyby nás Piebaldové přestali obtěžovat, nemohl jsem zapomenout na to, že příliš mnoho lidí ze Staré krve nyní ví, že náš princ je nadaný Moudrostí. Této páky mohli kdykoli použít proti nám. Nedůvěřivě jsem si prohlížel všechna cizí zvířata a byl jsem rád, že v buckkeepských zdech hlídkuje malá fretka Gilly.
Pak přišla jedna noc, která opět vyostřila moji ostražitost. Vypravil jsem se dolů do města Buckkeep. Když jsem zaklepal na Jinniny dveře, její neteř mi řekla, že tetička Jinna odešla, aby zanesla několik amuletů jisté rodině, jejíž kozy byly postiženy prašivinou. V duchu jsem zapochyboval o tom, zda amulety mohou proti něčemu takovému účinkovat, ale nahlas jsem neteři řekl, ať Jinně vzkáže, že jsem se tu zastavil. Když jsem se ptal po Hapovi, zatvářila se nelibě a řekla mi, že bych ho možná našel u Vepříka s "tou Hartshoraovic holkou". Její nelibost nad tím, jakou si můj chlapec našel přítelkyni, mě zabolela..
Když jsem mrazivou zimní nocí zamířil k Vepříkovi, přemítal jsem nad tím, jaké kroky bych měl podniknout. To, jak se Hap vášnivě dvořil oné dívce, nebylo ani uvážlivé, ani vhodné. Právě z těchto důvodů jsem pochyboval o tom, že Hap bude naslouchat mým radám, aby se při námluvách mírnil.
Ale když jsem vešel do studené nálevny hostince U vepříka, po Hapovi či Svanje tam nebylo ani stopy. Chvíli jsem přemýšlel, kde by asi mohli být, jenže od této otázky jsem rázem upustil, když jsem spatřil Laurel, jak sedí u jednoho z potřísněných stolů. Královnina lovčí tam popíjela sama. Při tom pohledu jsem se zamračil, protože jsem si dobře pamatoval, že Chade jí přidělil na ochranu jednoho muže. Zatímco jsem se díval, přišel k ní číšník, aby jí znovu dolil džbánek. Ledabylost, s jakou ho pozvedla do výše, mi říkala, že té noci si ho nechala dolít již několikrát.
Zaplatil jsem si pivo a prohlížel si osazenstvo v nálevně. Dva muži a jedna žena u rohového stolu seděli natočeni tak, jako by lovčí sledovali. Ale zrovna když už jsem si říkal, zda nemají nekalé záměry, dva lidé z téhleté skupinky, očividně párek, vstali, rozloučili se se zbylým mužem a bez jediného ohlédnutí se loudali ven. Zbývající muž pohybem ruky přivolal číšnici ke svému stolu. Letmým pohledem jsem nabyl dojem, jako by se s ní snažil dohodnout na něčem teplejším, než bylo pivo. Jeho hulvátské chování mé obavy poněkud zmírnilo.
Vykročil jsem na druhou stranu místnosti. Když jsem na stůl postavil svůj žejdlík, Laurel ustrnula a pak se rozmrzele podívala jinam, zatímco já jsem usedl na lavici vedle ní. Tiše jsem řekl:
"Člověk by nečekal, že na takovém místě uvidí popíjet královninu lovčí." Záměrně jsem se rozhlédl po špinavé putyce a pak se zeptal: "A kde je dnes tvůj učedník?" Jednou či dvakrát jsem toho Chadeova muže zahlédl. Už jen pohled na jeho svaly by každého zákeřníka odradil. O jeho intelektu už jsem si dělal menší iluze, zvláště v tomhle okamžiku. "Nezdá se ti trochu nerozumné vydávat se bez něj do města Buckkeep?"
"Nerozumné? A kdepak máš ty svého ochránce? Nacházíš se ve větším nebezpečí než já," pokárala mne zahořkle. Oči měla zarudlé, ale jestli to bylo od pláče nebo od pití, to jsem nedokázal říci.
Tichým hlasem jsem pokračoval: "Možná jsem na podobná nebezpečí více zvyklý."
"Jistě. To by mohla být pravda. Vím o tobě jen málo na to, abych věděla, nač jsi zvyklý. Ale pokud se jedná o mne, nemám v úmyslu si na to zvykat. Nebo omezovat svoje životní volby tím, že budu žít v ustavičném zajetí strachu." Laurel vypadala dost znaveně a v koutcích úst a očí měla tenké vrásky, které jsem si z dřívějška nevybavoval. Žila v ustavičném zajetí strachu i navzdory tomu, že si to statečně odmítala připustit.
"Byly nějaké další výhrůžky?" zeptal jsem se jí tiše.
Usmála se a přitom ukázala zuby."Pročpak? Copak ti jedna nestačí?"
"Co se stalo?"
Zavrtěla na mě hlavou a dopila zbytek piva. Pokynul jsem číšníkovi, aby nám přinesl další. Laurel po chvíli řekla: "Tu první by si nikdo jiný jako výhrůžku nevykládal. Byla to jen vavřínová větvička přivázaná k zástrčce u příhrady mého koně. Byla zavěšená v malinké oprátce upletené z motouzu."*) A skoro neochotně dodala: "A bylo tam i pero. Rozřezané na čtyři kusy a ožehnuté."
"Pero?"
Trvalo jí dlouho, než se rozhoupala k odpovědi. "Někdo, koho mám ráda, je spřízněný s husou."

Na okamžik se mi zastavilo srdce. Poté s trhnutím znovu ožilo. "Takže ti chtěli naznačit, že mají přístup do hradních zdí," pravil jsem tiše. Laurel přikývla, zatímco číšník nám doléval z těžkého džbánu žejdlíky. Zaplatil jsem mu a on se odporoučel. Laurel se okamžitě chopila džbánku a pivo jí trochu vyšplíchlo přes okraj na ruku. Byla mírně opilá. "Chtěli po tobě něco? Nebo ti jenom chtěli ukázat, že si tě mohou najít v místě, kde bydlíš?"
"Formulovali to docela jasně."
"A jak?"
"Na malém svitku, který mi zanechali mezi hřebelci od mého koně. Všichni ve stájích vědí, že jsem si prosadila, že si budu o Whitecapa pečovat sama. Prostě tam stálo, že pokud vím, co je rozumné, nechám v noci stát tvého černého koně a Maltu lorda Goldena ve vzdálené příhradě."
Měl jsem dojem, jako by se mi z břicha rozléval chlad po celém těle. "Ale tys to neudělala."
"Samozřejmě že ne. Místo toho jsem pověřila čeledína, jemuž důvěřuji, aby je po celou noc hlídal."
"Takže to bylo nedávno?"
"Och ano." Když přikývla, hlava se jí mírně zakymácela.
"A řekla jsi to královně?"
"Ne. Neřekla jsem to nikomu."
"Ale proč ne? Jak tě máme chránit, když nevíme, že ti hrozí nebezpečí?"
Nějakou dobu mlčela. Potom řekla: "Nechtěla jsem, aby si mysleli, že mě mohou využít proti královně. Chtěla jsem, aby to bylo tak, že pokud mě sejmou, sejmou jenom mě. Měla bych se ochránit sama, Tome, a ne se schovávat královně za sukně a přenášet na ni svoje obavy."
Jak statečné. A pošetilé. Tu myšlenku jsem si ponechal pro sebe. "A co se stalo?"
"Těm koním? Nic. Jenže Whitecap byl druhý den ráno ve stáji mrtvý."
Na okamžik mi došla řeč. Whitecap byl Laurelin kůň, poslušné a vstřícné stvoření, na které ta žena byla velice hrdá. Když jsem neustále mlčel, zabodla se do mě pohledem. "Já vím, co si myslíš." Ztišila hlas do hnusného, posměšného šepotu: ,"Nebyl nadaný Moudrostí. Ten kůň pro ni nebyl nic než kůň, jen věc, na které se jezdilo.' Jenže to není pravda. Jezdila jsem na Whitecapovi už od hříběte a byl to můj přítel i mé zvíře. Nemuseli jsme spolu sdílet mysl, abychom mohli sdílet srdce."
"Nic takového jsem si nemyslel," pravil jsem velmi potichu. "Počítám mezi své přátele spoustu zvířat a nemusí být mezi námi zvláštní pouto Moudrosti. Každý, kdo tě kdy viděl s Whitecapem, ví, že tě ten kůň zbožňoval." Zavrtěl jsem hlavou. "Je mi nanic z toho, žes ochránila naše koně a zaplatila za to životem svého koně."
Ani nevím, jestli mě slyšela. Upřeně hleděla na rozrytou desku stolu, zatímco mluvila. "Umíral… Umíral moc pomalu. Dali mu něco, nějak, co se mu vzpříčilo v hrdle a on se dusil a otékal. Já myslím… ne, já to vím. Byl to z jejich strany vrcholný výsměch, že pocházím z rodiny Staré krve, ale nemám tu magii v krvi. Kdybych měla, byla bych se dozvěděla, že je s ním zle. Byla bych mu přispěchala na pomoc a zachránila ho. Když jsem ho našla, ležel na zemi, nozdry a hruď měl celé zmáčené slinami a krví… Umíral pomalu, Tome, a já tam ani nebyla, abych mu to ulehčila nebo se s ním rozloučila."
Šok z toho, že by se někdo nadaný Moudrostí mohl dopustit takové ohavnosti, mě zasáhl jako ledová vlna. Takové zlo přesahovalo veškerou moji představivost. Připadal jsem si poskvrněný tím, že lidé, s nimiž mám společné magické vlohy, se dokážou snížit k takové podlosti. Všechny hnusné historky, které o Moudrých kolovaly, tak rázem dávaly smysl.
Tu se Laurel zajíkavě nadechla a obrátila ke mně svůj nepřítomný pohled. Ve tváři sejí zračila panická bolest, kterou si odmítala připustit. Pozvedl jsem ruku a ona mi přitiskla tvář na hruď, zatímco jsem ji k sobě přivinul v objetí. "Je mi to líto," zašeptal jsem jí do ucha. "Je mi to moc líto, Laurel." Neplakala, jen se z ní draly dlouhé rozechvělé vzdechy, jak jsem ji držel v náručí. Pláč už ji neměl ve své moci, a skoro ani strach. V duchu jsem si říkal, že pokud se Piebaldům podařilo dohnat ji k zuřivosti, budou možná čelit silnějšímu nepříteli, než v jakého doufali. Pokud by ji ovšem zavčasu nezabili. Poposedl jsem. Ze zvyku jsem si sedl zády ke zdi. Nyní jsem si pozorně obhlížel celou krčmu a všechny, kdo by sem mohli vejít za ní.
A právě tehdy jsem spatřil Jinnu. Nejspíš mě přišla do krčmy hledat poté, co mluvila se svou neteří. Stála vedle dveří, jimiž právě vešla dovnitř. Na kratičký okamžik se naše pohledy střetly. V ohromení zírala na

ženu v mém objetí. Očima jsem ji prosil, avšak její tvář získala ledový výraz. Pak mě očima přeskočila, jako by mě nikdy neviděla či nepoznala. Otočila se na patě a vyšla ven. Její toporné držení těla mluvilo samo za sebe.
Srdce se mi sevřelo v hlubokém zoufalství. Nedělal jsem tady přece nic špatného, a přesto mi Jinna svým postojem při odchodu z krčmy naprosto jasně sdělila, jak moc se cítí dotčená. Ale ani jsem tu nemohl nechat sedět samotnou a opilou Laurel, abych vyběhl za Jinnou a všechno jí vysvětlil, i kdybych měl to nutkání. A tak jsem jenom seděl a dusil se ve vlastní šťávě, než se Laurel ještě několikrát pořádně nadechla a vzpamatovala se. Prudce se posadila a skoro mě odstrčila. Uvolnil jsem ji ze svého objetí. Protřela si oči, načež popadla svůj žejdlík a vyzunkla ho. Já se toho svého zatím sotva dotkl.
"Tohle je ode mě hloupé," řekla znenadání Laurel. "Jsem tady, poněvadž jsem se doslechla, že se tady scházejí Moudří. Přišla jsem sem v naději, že mě někdo napadne, abych ho mohla zabít. Ale zřejmě by pouze zabili oni mě. Tímhle způsobem se bít neumím."
Vtom jsem v jejích očích spatřil něco znepokojivého. Získaly zamyšlený a ledový výraz, zatímco Laurel kalkulovala, nakolik dobře se umí bít. "Měla bys ten boj ponechat na těch, kteří -"
"Měli nechat mého koně na pokoji," přerušila mě zachmuřeně a já jsem pochopil, že cokoli dalšího už v této věci odmítá slyšet.
"Pojďme domů," navrhl jsem.
Znaveně přikývla a společně jsme opustili krčmu. Studené ulice byly osvětlené pouze světlem z lamp, které prosvítalo škvírami v okenicích. Když jsme všechny domy nechali za zády a vykročili jsme na dlouhou noční cestu vedoucí vzhůru k hradu, zdráhavě jsem její zeptal: "Co teď budeš dělat? Opustíš Buckkeep?"
"A kam bych šla? Domů k rodině, s tímhle tím? To myslím ne." Nasála do plic vzduch a zase ho vydechla, až se do ledové noci vznesl oblak páry. "Ale přesto si myslím, že máš pravdu. Tady nemůžu zůstat. Co udělají vzápětí? Co je horšího než zabít mého koně?"
Na to jsme oba znali několik odpovědí. Zbytek cesty jsme kráčeli velice potichu. Laurel přesto nebyla ani nasupená, ani zamlklá. Mohl jsem cítit, jak napíná zrak ve snaze prohlédnout skrze nejasné měsíční světlo a jak otáčí hlavu za každým nepatrným zvukem. V ostražitosti jsem si s ní v ničem nezadal. Jenom jedenkrát jsem ticho přerušil, abych její zeptal: "A co je pravdy na tom, že se Moudří scházejí v krčmě U vepříka?"
Pokrčila rameny. "O té krčmě se to říká. Lidi to dnes říkají o spoustě pajzlů. ‚To je akorát tak pro Moudrý.' Určitě jsi to už někdy slyšel."
Neslyšel, avšak tu informaci jsem si uložil. Možná že se v těch klepech tají zárodek pravdy. Nemohla by být ve městě Buckkeep krčma, kde by se Moudří scházeli? Kdo by to mohl vědět? A co bych se tam mohl dozvědět?"
Těsně za hradní branou jsem uviděl jejího "učedníka", jak pospíchá směrem k nám. Ve tváři měl poněkud ustaraný výraz. Při pohledu na mne se změnil ve vzteklou grimasu. Laurel vzdychla a sundala mi ruku z ramene. Pak vykročila vrávoravě směrem k němu a on ji bezmála uchvátil. Navzdory jejím zklidňujícím slovům do mne zaryl nedůvěřivý pohled, načež ji eskortoval k jejímu obydlí. Ještě než jsem se na noc odebral do svého pokoje, vykonal jsem rychlou a tichou prohlídku stájí. Myblack mě hřejivě přivítala svým již tradičně okázalým nezájmem. Nic jsem jí však nemohl vyčítat, v poslední době jsem si na ni moc času neudělal. Abych pravdu řekl, byla pro mne, jenom koněm". Jezdil jsem na ní, když lord Golden jezdil na Maltě, ale jinak jsem ji svěřil do péče čeledínů. Náhle mě zamrzelo, že s ní jednám tak bezcitně, ale věděl jsem, že nemám čas na to, abych její věnoval víc. Přemýšlel jsem, co mohou mít Piebaldové za lubem. Kdyby naši koně byli ponecháni v příhradě, byli by odcizeni? Nebo něco horšího?
Za pomoci Moudrosti jsem pozorně prošel každou příhradu a prověřil všechny čeledíny a pacholky, kteří tu podřimovali. Neviděl jsem nikoho, koho bych poznal, ani jsem nezjistil, že by Laudwine číhal pod schody či za vraty. Přesto jsem nepocítil klid, dokud jsem té noci nevystoupal do Chadeovy komnaty. Nebyl tam, zanechal jsem mu však na stole úplnou písemnou zprávu.
Probrali jsme to spolu druhého dne, jenže k žádnému skutečnému závěru jsme nedospěli. Chade řekl, že vyčiní Laurelinu tělesnému strážci za to, že ji nechal proklouznout o samotě ven. Nenapadal ho žádný způsob, jak zajistit Laurel větší bezpečí, aniž by ještě více omezil volnost jejího pohybu. "Jenže ona se tím

stejně řídit nebude. Už tak se jí nelíbí, že jsem k ní nasadil svého muže. Ale co víc můžu dělat, Fitzi? Je pro nás cenná, protože to může být právě ona, kdo vyláká ty Piebaldy z úkrytu."
"Za jakou cenu?" zeptal jsem se ho drsně.
"Za co možná nejmenší," odvětil zachmuřeně.
"A proč chtěli mého a Goldenova koně?"
Chade na mě pozvedl obočí. "O magii Moudrosti toho víš víc než já. Nemohli by je očarovat, aby vás shodili ze sedla, nebo je nějak využít k odposlouchávání vašich rozhovorů?"
"Moudrost takhle nefunguje," řekl jsem znaveně. "A proč by chtěli naše koně? Proč ne koně prince Dutifula? Skoro se zdá, jako bychom jejich cíli byli šašek a já spíše než princ."
Chade vypadal nesvůj. Bezmála zdráhavým hlasem potichu řekl: "Obezřelý muž by tu myšlenku možná chtěl rozvinout dále, aby zjistil, kam až může vést."
Zíral jsem na něho a v duchu si říkal, co mi ten starý vrahoun tím svým záhadným způsobem asi chce říct. On vzápětí semkl rty a zavrtěl na mě hlavou, jako by litoval, že ta slova vůbec vypustil z pusy. Krátce poté se omluvil, že už musí jít. Já zůstal sedět zadumaný před krbem.
Ve dnech, které následovaly, se mi k Jinně ani trochu nechtělo. Věděl jsem, že je to pošetilé, ale bylo to tak. Neměl jsem dojem, že bych jí dlužil vysvětlení, ale nepochyboval jsem o tom, že ona nějaké očekává. Nenapadala mě žádná vhodná lež, abych jí vysvětlil, proč jsem onehdy u Vepříka objímal Laurel. Nechtěl jsem se s ní o Laurel vůbec bavit.
Přivedl bych ji tím blízko k nebezpečným tématům. A proto jsem k Jinně radši vůbec nešel.
Když jsem se do města Buckkeep přece jenom vypravil, vyhledal jsem Hapa na jeho pracovišti. Naše rozhovory byly krátké a k ničemu nevedly. Na chlapci bylo vidět, jak si je vědom toho, že nás ostatní učni při rozhovoru sledují, a mluvil se mnou, jako by jim chtěl dát najevo svůj vztek na mistra Gindasta. Zároveň byl frustrovaný z toho, že jeho námluvy uvízly na mrtvém bodě. Svanjin otec se mu všemožně snažil zabránit v tom, aby se s dívkou vídal, a na ulici s Hapem odmítal hovořit. Vycítil jsem, že něco z Hapova vzteku je namířeno i proti mně. Zřejmě si myslel, že ho zanedbávám, jenomže když přišlo na to, aby si večer udělal čas na schůzku se mnou, dal raději přednost společnosti Svanji. Pořád jsem byl sice odhodlaný, že zlepším naše vztahy s Hapem a že se usmířím s Jinnou, ale dny mi jaksi protékaly mezi prsty a já si nedokázal najít čas, abych něco z toho splnil.
V buckkeepských zdech zatím pokračovaly oslavy a obchodní jednání u příležitosti princových zásnub. Zimní svátky začaly a zase skončily, letos byly okázalejší, než jsem to kdy na hradě zažil. Naši ostrovanští hosté si v tom nesmírně libovali. Každý den se vedla obchodní jednání a každý večer se konala představení pro pobavení šlechty. Pro loutkáře, pěvce, žongléře a ostatní umělce ze Šesti vévodství to bylo období prosperity. Pohled na Ostrovany trousící se na chodbách hradu Buckkeep už vůbec nikoho neudivoval. Někteří z nich tady navázali opravdová přátelství, a to jak se šlechtici, kteří žili na hradě, tak s kupci z města Buckkeep. Dole ve městě začal znovu ožívat tradiční obchod s Ostrovy. Připlouvaly kupecké lodě a směňovalo se zboží. Spolu s ním proudila i pošta a už nebylo společensky nepřijatelné přiznat se k tomu, že má člověk na Ostrovech jednoho či dva bratrance. Vypadalo to, že Kettrickeniny plány se úspěšně rozvíjejí.
Během nocí, kdy se veselí u dvora táhlo do pozdních hodin, se mi Buckkeep vyjevil v takovém světle, v jakém jsem ho nikdy neznal. Jako sluha jsem byl skoro stejně neviditelný jako v dobách, kdy jsem se tady pohyboval coby bezejmenný mladík. Rozdíl byl v tom, že jako sluha lorda Goldena jsem ho doprovázel na společensky významné události, během nichž naše šlechta hrála hazard, večeřela a tancovala. Viděl jsem je v jejich nejlepších šatech a při těch nejhorších výstřelcích. Opilé vínem nebo otupělé kuřidlem, posedlé chtíčem nebo zběsilou touhou získat zpátky prohrané jmění… Pokud jsem si někdy myslel, že naši šlechtici a jejich paničky jsou z lepšího těsta než například rybáři a krejčí, kteří se tísnili v krčmách dole ve městě, pak jsem během té zimy pozbyl veškeré iluze.
Ženy, mladé i staré, svobodné i vdané, všechny se houfovaly kolem šarmantního lorda Goldena, a spolu s nimi také mladí muži, kteří se chtěli vytáhnout jako "přátelé jamaillianského lorda". Dost mne pobavilo, že ani Starling a lord Fisher nebyli vůči společenské přitažlivosti lorda Goldena imunní. Dost často se k němu připojovali u hráčského stolu. Dvakrát zavítali do jeho komnat, aby spolu s ostatními hosty ochutnali vzorky vynikající jamaillianské brandy. Bylo pro mne těžké zachovat v přítomnosti Starling

obvyklou úslužnost a lhostejnost. Její manžel byl milující muž a dával jí to fyzicky najevo, často si ji k sobě například přitáhl a pokradmu, uličnicky ji políbil. Ona ho pak rozpustile pokárala za to, že se nevhodně chová na veřejnosti, ale často přitom šlehla pohledem po mně, jako by se chtěla ujistit, že jsem si všiml, jak vášnivě se lord Fisher stále dvoří své ženě. Občas mi dalo dost práce, abych si zachoval kamenný výraz. Ne že bych po ní prahl srdcem nebo tělem. Palčivá bolest, která mne v té chvíli zasáhla, byla způsobena tím, že Starling stavěla své štěstí na odiv tak vypočítavým způsobem proto, aby mi připomněla, jaký vedu samotářský život. Stál jsem tam uprostřed honosného dvora, ve víru všeho toho veselí a rafinované zábavy, jako tichý sluha, pouhý svědek jejich radovánek.
Tímto způsobem se mi vlekla dlouhá temná zima. Vír neustálých aktivit doléhal na mladého prince stejně tíživě jako na mne. Jednou brzy zrána jsme oba dorazili do věže, aniž bychom měli sebemenší chuť na studium nebo plnění nějakých úkolů. Princ byl noc předtím vzhůru dlouho do noci, neboť se účastnil hry spolu s Civilem a ostatními mladými šlechtici, kteří tou dobou pobývali na hradě.
Já měl tolik rozumu, že jsem se odebral do postele v poněkud rozumnější hodinu, a podařilo se mi urvat si pro sebe pár hodin spánku, než se mi do snů zase vloudila Nettle. Zdálo se mi o tom, že chytám v řece ryby, strkal jsem ruce do vody a prudce vyhazoval ukrývající se ryby na břeh za svými zády. Byl to dobrý sen, uklidňující sen. Byl tam se mnou Nighteyes, neviděný, ale tušený. Pak jsem šmátrajícími prsty nahmatal v ledové vodě kliku od dveří. Strčil jsem hlavu pod hladinu, abych se na ty dveře podíval. Zatímco jsem si je v zelenkavém podvodním světle prohlížel, otevřely se a vtáhly mne dovnitř. Pojednou jsem stál, mokrý a cákající, v nevelké ložnici. Podle šikmého stropu jsem poznal, že se nacházím v horní části domu. Dům kolem mne byl ztichlý a místnost osvětlovala pouze prskající svíčka. V úžasu nad tím, jak jsem se tam dostal, jsem se otočil zpátky ke dveřím. Před nimi stála dívka, zády k nim odhodlaně přitisknutá, a ruce měla roztažené do šíře, abych ke dveřím nemohl. Na sobě měla dlouhou bavlněnou noční košili a tmavé vlasy jí visely v jednom dlouhém copu přes rameno dolů. Překvapeně jsem na ni zíral.
"Když mě nechceš vpustit do svých snů, pak já tě lapím do svého," prohlásila triumfálně.
Stál jsem velmi, velmi klidně a setrvával v mlčení. Na jisté úrovni jsem vycítil, že kdybych jí dal ze sebe cokoli, slovo, gesto nebo pohled, jen bych tím posílil její moc nade mnou. Odtáhl jsem od ní pohled, protože kdybych ji poznal, jenom bych ještě hlouběji zabředl do jejího snu. Místo toho jsem se přinutil pohlédnout dolů, na své ruce. V podivně radostném pohnutí jsem si uvědomil, že nejsou moje. Uvěznila mě zde takového, jakého si mě v duchu představovala, a ne takového, jaký jsem skutečně byl. Prsty jsem měl krátké a tlusté. Dlaně a bříška prstů byly černé a drsné jako polštářky u vlčích tlap, zatímco hřbety mých rukou a zápěstí pokrývaly dlouhé černé chlupy.
"Tohle nejsem já." Řekl jsem ta slova nahlas a ona se ze mě vydrala jako prapodivné zavrčení. Zvedl jsem ruce ke své tváři a nahmatal jsem čenich.
"Ale ano!" prohlásila, jenže já se už vytrácel, vyprchával jsem z formy, v níž mě doufala uvěznit. Ta past byla chybná forma, do které mě chtěla lapit. Skočila směrem ke mně a popadla mě zajedno zápěstí, jen aby zjistila, že drží v ruce prázdnou vlčí kůži.
"Příště tě chytím!" prohlásila vztekle.
"Kdepak, Nettle. Nechytíš."
Když jsem vyřkl její jméno, na místě ztuhla. Než se jí podařilo vysoukat ze sebe otázku, jak to, že znám její jméno, vytratil jsem se z jejího snu přímo do bdělého stavu. Zavrtěl jsem se na svém tvrdém lůžku a krátce otevřel oči, obklopovala mě důvěrně známá tma mé služebnické komnaty. "Kdepak, Nettle. Nechytíš." Řekl jsem ta slova nahlas, abych se ujistil, že jsou pravdivá. Ale po zbytek noci už jsem stejně moc nespal.
A tak jsme oba, Dutiful a já, druhý den zrána stanuli se zkalenými zraky nad stolem ve věži Umění, tváří v tvář jeden druhému. Formálně už bylo ráno, ale zimní nebe za věžním oknem bylo černé a svíčky na našem stole se marně snažily vypudit temnotu z koutů. Mezitím jsem rozdělal v krbu oheň, který však ještě nestihl otupit ostří mrazu v místnosti. "Může být něco horšího, než když je člověk ospalý a ještě k tomu je mu zima?" pronesl jsem řečnicky.
Vzdychl a já měl dojem, že snad moji otázku ani neslyšel. Ta, kterou mi položil vzápětí, mi vyvolala v páteři jiný druh mrazem. "Použil jsi někdy Umění, abys někoho přiměl na něco zapomenout?"

"Já… ne. Ne, nikdy jsem nic takového neudělal." A pak, v hrůze z odpovědi, jsem řekl: "Proč se ptáš?"
Povzdechl si ještě víc. "Protože kdyby se Umění dalo takhle použít, můj život by mohl být hned mnohem jednodušší. Obávám se, že… že jsem minulou noc řekl něco, někomu, ale vůbec jsem to nechtěl… ani jsem to takhle nemyslel, ale ona…" Zajíkl se a zmlkl, ve tváři se mu objevil ztrápený výraz.
"Začni od začátku," vybídl jsem ho.
Zhluboka se nadechl, pak si mohutně odfrkl, rozzlobený sám na sebe. "Civil a já jsme hráli kameny a -"
"Kameny?" přerušil jsem ho.
Opět vzdychl. "Zhotovil jsem si hrací plátno a kameny. Myslel jsem, že bych se v tom mohl zlepšit, kdybych to hrál ještě s někým jiným kromě tebe."
Spolkl jsem svou námitku. Existoval nějaký důvod, proč by nemohl do té hry zasvětit i své přátele? Žádný mě nenapadal. Přesto mě to rozladilo.
"Zahráli jsme si s Civilem jednu nebo dvě partie, které prohrál. Což není divu a on s tím taky počítal, protože nikdo přece nehraje dobře hned od začátku, jakmile mu hru předvedou. Ale on prohlásil, že mu to stačí, že taková hra se mu stejně nelíbí, a vstal od stolu a odešel ke krbu, aby se bavil s někým jiným. No a lady Vance nás při hře sledovala už dříve toho večera a řekla, že seji chce naučit, jenomže my jsme to měli zrovna rozehrané, takže pro ni nebylo u stolu místo. Ale ona stála u našeho stolu a dívala se, jak hrajeme, a když Civil odešel, místo aby šla za ním, jak jsem si myslel, protože se zdálo, že o něho jeví velký zájem, posadila se na jeho místo. Já už jsem plátno s kameny ze stolu odklízel, ale ona natáhla ruku, popadla mě za zápěstí a přikázala mi, abych kameny znovu rozestavěl, protože teď je řada na ní."
"Lady Vance?"
"Och, určitější s ní do kontaktu nepřišel. Její, no kolik, asi sedmnáct let a je docela hezká. Její plné jméno zní Advantage, alejí připadá moc dlouhé. Je velmi milá a vykládá legrační historky a vůbec, já nevím, prostě její společnost je ve srovnání s ostatními dívkami mnohem příjemnější. Abys věděl, není si vždy tak plně vědomá toho, že je dívka. Chová se, jako by byla někdo jiný. Lord Shemshy z Shoaksu je její strýc." Pokrčil ramenem, odmítnuv se dále bavit o tom, kdo to děvče je. "Každopádně si chtěla zahrát, a i když jsem ji varoval, že zřejmě prvních pár partií prohraje, řekla, zejí to nevadí a že kdybych s ní sehrál rovnou pět partií, vsadila by se, že ve skutečnosti alespoň dvě z toho vyhraje. Jedna z jejích přítelkyň to zaslechla, a tak přišla ke stolu a zeptala se, oč jsme se vsadili. A lady Vance řekla, že když vyhraje ona, chce, abych si s ní zítra ráno vyjel na koni - to znamená dnes - a že když vyhraji já, prý můžu přednést svoje požadavky. A podle způsobu, jakým to řekla, jako by mě vyzývala, abych se s ní vsadil o něco, co by mohlo být tak trochu, řekněme, neslušné nebo…"
"Něco jako polibek," navrhl jsem a srdce v hrudi mi pokleslo. "Nebo něco takového."
"Víš přece, že tak daleko bych nezašel!"
"A jak daleko jsi tedy zašel?" Dozvěděl se o něčem z toho Chade? Či královna Kettricken? Jak pozdě v noci se to stalo? A kolik vína se u toho vypilo?
"Řekl jsem, že pokud prohraje ona, musí přinést snídani Civilovi a mně do Zrcadlového sálu a sama nám ji naservírovat, a ještě přiznat, že to, co jsem předtím řekl, je pravda, že kameny nejsou hra, kterou by mohla zvládnout dívka."
"Cože? Dutifule, vždyť tuhle hru mě naučila žena!"
"No -" Měl v sobě tolik cti, že se zatvářil rozpačitě. "To jsem nevěděl. Říkal jsi přece, že to byla součást tvého výcviku v Umění. Myslel jsem, že tě ji naučil můj otec. Takže… počkat. Pak u tvého výcviku asistovala ještě nějaká žena? Myslel jsem, že tě to učil jen můj otec."
Vzápětí už jsem se proklínal za svou prostořekost. "Nech to být," poručil jsem mu dopáleně. "Dopověz svůj příběh."
Odfrkl si a obdařil mne pohledem, jenž mi říkal, že se k té otázce později vrátí. "No dobře. A krom toho, nebyl jsem to já, kdo to řekl Ellianii, byl to Civil, a -"
"Co řekl Ellianii?" Sevřela mě hrůza.
"Že to není hra, na kterou by dívka stačila. Civil jí to řekl. Civil a já jsme hráli a ona tam přišla a řekla, že by se to ráda naučila. Ale… je to tak, že Civil nemá Ellianii moc v lásce. Říká, že je jako Sydel, ta dívka, která ho urazila a pošlapala jeho city, že Ellianii jde jen o to, aby uzavřela dobrou partii. Nuže. Nemá rád, když Elliania stojí v naší blízkosti, zatímco spolu mluvíme nebo hrajeme nějaké hry." Ucukl před

mým zamračeným pohledem a nevrle dodal: "Ona není jako lady Vance. Elliania se pořád chová jako způsobné děvče, pořád si je vědoma toho, jaké způsoby jsou správné a jaké zdvořilosti jsou mezi lidmi na místě. Je tak korektní, až je pořád vedle. Pokud víš, co tím myslím."
"Mně se to jeví tak, že je u dvora cizinkou a že chce vyhovět našim zvykům. Ale pokračuj."
"Nuže. Civil o ní ví, že se pořád snaží být ve svém chování absolutně korektní. A tak věděl, že nejrychlejším způsobem, jak sejí zbavit, bude říci jí, že v Šesti vévodstvích je hra s kameny ryze mužský druh zábavy. Vysvětlil jí to tak, aby to působilo laskavě, jenže zároveň to bylo strašlivě legrační, taková krutá legrace, poněvadž Elliania nemluví po našem ani nezná naše zvyky tak dobře, aby pochopila, jak absurdní jeho omluva byla… Nedívej se na mě takhle, Tome. Já to neudělal. A jakmile jsme s tím jednou začali, už nebyl způsob, jak bych to mohl zarazit, aniž bych to ještě zhoršil. Nuže. Abych to zkrátil. Pověděl jí, že hra s kameny není pro děvčata, a tak Elliania se od nás vzdálila a zaujala místo vedle svého strýce. Ten právě s jejím otcem vrhal kůstky u stolu na protější straně sálu. Čili. Nebyla nikde poblíž, když přišla lady Vance a posadila se za stůl. No a já jsem rozložil kameny a začali jsme hrát. První dvě hry dopadly přesně tak, jak jsem předpokládal. Při třetí hře jsem udělal hloupou chybu a ona vyhrála. Čtvrtou hru jsem vyhrál já. A nyní — myslím, že tohle mi slouží ke cti -, v polovině páté hry jsem si uvědomil, jak by to bylo naprosto nevhodné, kdyby prohrála a doopravdy přišla naservírovat snídani Civilovi a mně. Tím myslím, že vévoda Shemshy by to mohl brát jako urážku, že nám jeho neteř dělá službu, i kdyby to nevadilo Ellianii či matce. A tak jsem si řekl, že by bylo lepší, kdybych ji nechal vyhrát. Buduji sice muset vzít na projížďku, ale můžu se postarat o to, aby tam s námi byli ostatní, možná i Elliania."
"Takže jsi ji nechal vyhrát," řekl jsem ztěžka.
"Ano. Nechal. No a tehdy, ono ji totiž dost nadchlo, když vyhrála třetí hru, pořád se smála a povykovala na celé kolo a na všechny vyvolávala, že mě porazila, nuže tehdy už se kolem nás shromáždil pěkný hlouček lidí, kteří se dívali, jak hrajeme. A když pak vyhrála poslední hru, jenom se pyšnila svým vítězstvím a jedna z jejích přítelkyň mi řekla: Jak vidím, milorde, asi jste se ošklivě mýlil, když jste předtím prohlásil, že tohle není hra, již by dívka zvládla.' A já jsem řekl… chtěl jsem ji jenom bystře usadit, Tome, přísahám, nemyslel jsem to jako urážku. Řekl jsem -"
"Cos řekl?" zeptal jsem se zostra, když se zajíkl.
"Řekl jsem jenom to, že by ji žádná dívka nezvládla, ale že krásná žena možná ano. A všichni se zasmáli a pozvedli sklenice, aby si na to připili. A tak jsme pili a za chvíli jsme byli pěkně rozparádění. A teprve tehdy jsem si všiml, že Elliania tam stojí, na okraji davu. Nepřipila si s námi a neřekla jediné slovo. Jenom tak na mě hleděla, ve tváři nehybný výraz. Potom se otočila a odešla pryč. Nevím, co pověděla svému strýci, ale ten okamžitě vstal a přenechal výhru jejímu otci, ačkoli tam na vítěze čekal pěkný sloupek mincí. A pak ti dva opustili hrací sál a odebrali se rovnou do svých komnat."
Zaklonil jsem se na židli, zatímco jsem se to snažil celé domyslet. Pak jsem zavrtěl hlavou a zeptal se: "Ví už o tom tvoje paní matka?"
Ztěžka vzdychl. "To si nemyslím. Minulou noc se z hracího sálu odporoučela poměrně brzy."
"A co Chade?"
Trhl sebou při děsivé představě, jaký bude asi názor královnina rádce na jeho zbrklost. "Ne. I on odešel od tabule brzy. V poslední době působí dost unaveně a roztržitě."
To jsem věděl až příliš dobře. Pomalu jsem zavrtěl hlavou. "Tohle není věc, která by se dala vyřešit za pomoci Umění, chlapče. Lepší bude, když s tím ihned půjdeš za těmi, kteří se nejlépe vyznají v diplomacii. A pak uděláš, co řeknou."
"A co myslíš, že po mně budou chtít?" V jeho hlase zaznívala hrůza.
"To nevím. Ale myslím si, že přímá omluva by byla chybným řešením, jenom bys tím potvrdil, žes ji urazil. Avšak… Och, já nevím, Dutifule. Diplomacie nikdy nebyla moje silná stránka. Možná že Chade by věděl, co s tím můžeš dělat. Možná by bylo vhodné, kdybys Ellianii věnoval zvláštní pozornost, abys ji utvrdil v tom, že je podle tvého mínění krásná a že je taky žena."
"Ale to není pravda."
Jeho zahořklý, nesouhlasný výpad jsem naprosto ignoroval. "A především nejezdi na tu projížďku jen s lady Vance samotnou. Myslím, že by od tebe bylo moudré, kdyby ses její společnosti úplně vyhýbal."

Frustrovaně praštil rukou do stolu. "Nemůžu z toho přece vycouvat, aniž bych porušil sázku!"
"Potom tedy jeď," obořil jsem se na něho. "Ale být já na tvém místě, zařídil bych to tak, aby po mém boku jela Elliania a abych se při konverzaci věnoval jí. Je-li Civil tvůj dobrý přítel, jak tvrdíš, možná by ti mohl pomoci. Požádej ho, ať od tebe odvede pozornost lady Vance, aby to vypadalo, jako by ji při té vyjížďce doprovázel on."
"A co když nechci, aby ode mě její pozornost odváděl?"
Nyní mluvil jako obyčejný paličák a zatvrzelec, který byl stejně protivný jako Hap, když jsem se s ním posledně viděl. Jenom jsem se na něj zadíval, zpříma a nepokrytě, dokud neuhnul očima stranou.
"Nejlepší bude, když už půjdeš," řekl jsem mu.
"Půjdeš se mnou?" Hlas měl náhle velmi zjihlý. "Promluvit si s matkou a s Chadem?"
"Sám víš, že nemůžu. A i kdybych mohl, myslím, že nejlepší bude, když to uděláš ty sám."
Odkašlal si. "A dneska ráno, až si vyjedeme. Pojedeš se mnou?"
Zaváhal jsem, načež jsem navrhl: "Pozvi lorda Goldena. Tím ještě neslibuji, že tam budu, pouze to, že to uvážím."
"A uděláš to, co bude Chade pokládat za nejlepší."
"Možná. V těchhle delikátních záležitostech se vždy vyznal lépe než já."
"Delikátní záležitosti. Pchá. Jak už mě to otravuje, Tome. Proto je tak snazší být s lady Vance. Ona je prostě sama sebou."
"Chápu," řekl jsem, ale svůj úsudek v této věci jsem si ponechal pro sebe. Říkal jsem si, jestli lady Vance není jen žena, která má na prince políčeno, nebo figurka, kterou někdo jiný nastrčil do hry, aby zhatil Kettrickeniny plány. Nu což. Už brzy se o všem přesvědčíme.
Princ odešel a zamkl za sebou dveře. Já zůstal stát, ztichlý a zamyšlený, ve věžní místnosti, naslouchaje jeho slábnoucím krokům na kamenných schůdcích. Zaslechl jsem ještě zvýšený hlas strážníka, jak ho dole pod schody pozdravil. Rozhlédl jsem se po místnosti, sfoukl svíčku na stole a pak jsem rovněž odešel. V ruce jsem si nesl další svíčku, abych viděl na cestu.
Cestou zpátky do svého pokoje jsem se zastavil u dveří do Chadeovy věžní komnaty. Když jsem tajnými dveřmi vešel dovnitř, zarazil jsem se, zaskočen zjištěním, že v místnosti je Chade i Thick. Chade na mne evidentně čekal. Thick působil nasupeně a ospale, víčka měl ještě ztěžklejší než obvykle.
"Dobré ráno," pozdravil jsem je. "Dobré, jen co je pravda," odvětil Chade. Oči mu zářily a zdálo se, že je s něčím navýsost spokojený. Čekal jsem, až se mi svěří, ale on místo toho řekl: "Požádal jsem Thicka, aby sem dnes ráno přišel. Abychom si mohli všichni promluvit."
"Och." Nic dalšího mě nenapadlo. Teď nebyl vhodný čas na to, abych říkal Chadeovi, že mě na to měl předem upozornit. V přítomnosti Thicka jsem se s Chadem nechtěl bavit, jako by tu jeho sluha nebyl. Až příliš dobře jsem si vybavoval, jak jsem kdysi podcenil jednu mazanou dívenku a pouštěl si jazyk na špacír. Proradná Rosemary byla Regalovym chráněncem. Pochyboval jsem, že by Thick byl něčím špiclem, ale co jsem před ním neřekl, to každopádně nemohl zopakovat.
"Jak se má dnes ráno princ?" zeptal se mě náhle Chade.
"Má se dobře," odvětil jsem obezřele. "Ale bude tě chtít vidět v jisté záležitosti, která je poněkud urgentní. Možná by ses měl zdržovat někde, uch, kde budeš snadno k nalezení. Už brzy."
"Princ smutný," přitakal Thick zasmušile. A soucitně potřásl svou těžkou hlavou.
Srdce v hrudi mi pokleslo, ale řekl jsem si, že si ho prověřím. "Ne, Thicku, princ není smutný. Je veselý. Odešel, aby si pochutnal na snídani ve společnosti svých přátel."
Thick se na mě zamračil. Na chvíli vyplázl jazyk ještě víc než obvykle a dolní ret mu volně poklesl. Potom řekl: "Ne. Princ dnes zpíval smutnou píseň. Hloupá děvčata. Smutná píseň.
La-la-la-le-lo-lo-lo-lo." Idiot zanotoval krátký truchlivý žalozpěv.
Pohlédl jsem na Chadea. Pozorně nás při řeči sledoval. Ani na okamžik ze mě nespustil oči, zatímco se Thicka zeptal: "A jak se má dnes Nettle?"
Snažil jsem se zachovat neutrální výraz. Zkoušel jsem normálně dýchat, ale pojednou jsem se nemohl přesně rozpomenout, jak se to dělá.
"Nettle se bojí. Ten muž ze snu už s ní nebude mluvit a její otec a bratr se hádají. Joj, joj, joj, joj, hlava ji od toho bolí a její píseň je smutná. Na-na-na-na, na-na-na-na." Byl to odlišný nápěv vyjadřující Nettlin

smutek, plný napětí a neklidu. Pak se náhle Thick v půli písně zarazil. Podíval se na mě a triumfálně se ušklíbl: "Psí smrad to nemá rád."
"Ne. To nemá," souhlasil jsem nepokrytě. Zkřížil jsem si ruce na hrudi a přesunul nasupený pohled z Thicka na Chadea. "Tohle není fér," řekl jsem. A pak jsem zaťal zuby nad tím, jak to znělo dětinsky.
"To ovšem není," souhlasil Chade mírně. "Thicku, jestli chceš, můžeš už jít. Myslím, že své povinnosti tady sis už splnil."
Thick sešpulil zamyšleně rty. "Nanos dříví. Nanos vodu. Odnes nádobí. Přines jídlo. Doplň svíčky." Cvrnkl se prstem do nosu. "Ano. Povinnosti splněné." A chystal se, že půjde.
"Thicku," řekl jsem, a když se zarazil, ve tváři zachmuřený výraz, zeptal jsem se ho: "Pořád bijí ostatní sluhové Thicka, pořád mu berou mince? Nebo už je to lepší?"
Zamračil se na mě, až se mu čelo zkrabatilo. "Ostatní sluhové?" zatvářil se matně zděšeně.
"Ostatní sluhové. ‚Uhodit Thicka, vzít mince,' - pamatuješ?" Snažil jsem se napodobit jeho modulaci a gesta. Místo abych mu tím osvěžil paměť, jen se ode mě v panice odtáhl. "Neber si to zle," řekl jsem spěšně. Má snaha připomenout mu, že mi možná dluží laskavost, ještě zhoršila jeho názor na mne. Vytrčil dolní ret a odcouval ode mě.
"Thicku, nezapomeň tady podnos," připomněl mu vlídně Chade.
Sluha se zamračil, ale vrátil se pro podnos s nádobím, na němž byly zbytky od Chadeovy snídaně. Zvedl ho do výše a pak se spěšně vzdálil z místnosti, bokem natočený ke mně, jako bych na něj mohl zaútočit. Když stojan s víny po jeho odchodu zapadl zpátky na místo, posadil jsem se do svého křesla. "Tak ty tak?" zeptal jsem se Chadea.
"Tak tak," odvětil mile. "Pověděl bys mi to snad někdy sám?"
"Ne." Zaklonil jsem se v křesle a pak si řekl, že už k tomu nemám co říct. Místo toho jsem se pokusil odvést jeho pozornost jinam. "Předtím jsem ti říkal, že princ Dutiful s tebou chce o něčem naléhavém mluvit. Měl bys být k zastižení."
"A co to je?"
Zadíval jsem se na něj. — "Myslím, že to, co ti princ chce sdělit, by sis měl raději vyslechnout přímo od něho." Kousl jsem se do jazyka, ještě než jsem stačil dodat: "Jistě, mohl by ses vždycky zeptat Thicka, čeho se to týká."
"Pak se tedy odeberu do svých komnat. Za moment. Fitzi? Je Nettle v nebezpečí?"
"To tedy rozhodně nevím."
Viděl jsem, jak stěží drží na uzdě svůj hněv. "Ty víš, co myslím. Ona praktikuje Umění, viď? Bez jakéhokoli vedení. Ale přitom se zdá, že objevila tebe. Nebo jsi ten kontakt inicioval ty?"
Já? To jsem nevěděl. Nevetřel jsem se do jejích snů, ještě když byla menší, stejně jako do snů Dutifulových? Nepoložil jsem bezděčně základy pro pouto Umění, které se teď Nettle snaží navázat? Dumal jsem nad tím, ale Chade si moje mlčení vyložil jako zarputilost. "Fitzi, jak můžeš být tak krátkozraký? Ve jménu toho, abys ji ochránil, ji ohrožuješ. Nettle by měla být tady, na Buckkeepu, kde se může řádně školit, aby svůj talent dostala pod kontrolu."
"A kde může být dána do služeb farseerovského trůnu."
Zpříma se na mě zadíval. "Samozřejmě. Je-li tahle magie darem pramenícím z její pokrevní linie, pak je služba její povinností. Tyto dvě věci jdou spolu ruku v ruce. Nebo bys jí to odpíral, protože i ona je bastardem?"
Musel jsem v sobě potlačit náhlý příval hněvu. Když jsem mohl mluvit, tiše jsem řekl: "Já to nevidím tak, že bych jí něco odpíral. Snažím se ji chránit."
"Vidíš to tak jenom proto, že se ve své umíněnosti zaměřuješ na to, abys ji za každou cenu udržel mimo Buckkeep. A co tak strašného jí hrozí, kdyby sem přišla? Že by mohla v životě poznat hudbu a poezii, tanec a krásu? Že by mohla potkat nějakého mladíka z urozené krve, dobře se vdát a žít v pohodlí? Že by tvá vnoučata vyrůstala někde, kde bys je mohl mít na očích?"
Dal si záležet, aby jeho vývody zněly racionálně, zatímco ty moje sobecky. Nadechl jsem se. "Chade. Burrich se už vyslovil proti tomu, aby šla jeho dcera na Buckkeep. Pokud na něj budeš naléhat nebo pokud ho k tomu v horším případě donutíš, bude za tím tušit záměr. A jak můžeš odhalit Nettle, že má vlohy k Umění, aniž bys ji přivedl k otázce: Odkud se ta magie vzala? Ví, že její matka je Molly. Takže

zpochybněno bude pouze to, odkud se vzal její otec -"
"Občas se najdou děti, které mají vlohy k Umění, aniž by byly nějak zjevně propojeny s farseerovskou pokrevní linií. Mohla by to přece mít jak po Molly, tak po Burrichovi."
"Ale žádný z jejích bratrů to nemá."
Chade praštil vztekle do stolu. "Říkal jsem to už předtím. Ty jsi přespříliš opatrný, Fitzi. ‚A co kdyby to, a co kdyby ono?' Snažíš se ukrýt se před problémy, jež možná na dveře ani nikdy nezaklepou. A co kdyby Nettle zjistila, že ji zplodil Farseer? Bylo by to tak strašné?"
"Co kdyby přišla ke dvoru a zjistila, že je nejen bastard, ale navíc bastard od Farseera nadaného Moudrostí? Ovšem, pověz. Jak by to pak bylo s jejím urozeným manželem a zářivou budoucností? Co by to udělalo jejím bratrům, a Molly a Burrichovi, kdyby museli čelit takové minulosti? A nemůžeš tady mít Nettle bez toho, že by za ní Burrich chodil, aby se dozvěděl, jestli se jí vede dobře. Já vím, že jsem se změnil, ale mé jizvy Burriche neošálí, ani moje roky. Kdyby mě uviděl, pozná mě a to ho zničí. Nebo bys chtěl před ním ta tajemství skrývat, říci Nettle, že se nesmí nikdy svěřit své matce a otci s tím, že se učí Umění, natož s tím, že ji učí muž se zlomeným nosem a jizvou ve tváři? Kdepak, Chade. Lepší bude, když zůstane tam, kde je, vdá se za mladého farmáře, do něhož se zamiluje, a bude vést pokojný život."
"Jak bukolická vyhlídka," podotkl ztěžka Chade. "Jsem si naprosto jistý, že každá tvoje dcera by byla z takového poklidného a usedlého způsobu života nadšená." Sarkasmus z jeho slov jenom kapal, dokud se nezeptal: "Co však její povinnost vůči princi? Co když bude Dutiful potřebovat koterii?"
"Najdu někoho jiného," slíbil jsem bezstarostně. "Někoho stejně silného jako ona, ale nebude se mnou příbuzný. Někoho, kdo nebude zatížený žádnými komplikacemi."
"Jaksi pochybuji, že takoví kandidáti se ti budou hledat snadno." Vtom se zamračil. "Nebo jsi na takové další lidi narazil a nepovažoval jsi za vhodné říci mi o tom?"
Všiml jsem si, že sám sebe za kandidáta nenavrhl. Nechal jsem toho spícího psa raději ležet. "Chade, já ti přísahám, že o žádných kandidátech Umění nevím. Jen o Thickovi."
"Ach. Pak tedy budeš cvičit jeho?"
Chadeova otázka byla uštěpačná, chtěl mě tím zřejmě dohnat k přiznání, že žádní další skuteční kandidáti nejsou. Věděl jsem, že Chade ode mě očekává přímé odmítnutí. Thick mě nenáviděl a bál se mě a krom toho byl dementní. Méně vhodného studenta jsem si ani nedokázal představit. S výjimkou Nettle. A možná ještě jednoho. Zoufalství mě dohnalo k dalším slovům: "Mohl by být ještě jeden."
"A tys mi to neřekl?" Celý se chvěl, jen propadnout zuřivosti.
"Nebyl jsem si jistý. Pořád si nejsem jistý. Teprve nedávno jsem se nad ním začal zamýšlet. Setkal jsem se s ním před léty. A kdyby se vycvičil, může být stejně nebezpečný jako Thick, možná ještě nebezpečnější. Protože má nejen vyhraněné názory, ale navíc je nadaný Moudrostí."
"Jak se jmenuje?" byla to žádost, nikoli otázka.
Nadechl jsem se a udělal krok do propasti. "Black Rolf."
Chade se zamračil. Přimhouřil zrak, zatímco se prohraboval v podkroví své mysli. "Ten muž, který se nabídl, že tě bude učit Moudrosti? Setkal ses s ním cestou do Hor?"
"Ovšem. To je on." Chade byl u toho, když jsem přednesl Kettricken svoji bolestně kompletní zprávu o svých cestách po Šesti vévodstvích. "Používal Moudrost způsoby, jakými jsem ji nikdy používat neviděl. Jako by on sám věděl, co si s Nighteyesem říkáme v soukromí. U nikoho z dalších lidí nadaných Moudrostí jsem takovou schopnost nepozoroval. Někteří dokázali poznat, kdy jsme Moudrost používali, pokud jsme si nedávali maximální pozor, ale nezdálo se, že by chápali, co si jeden druhému sdělujeme. Rolf ano. I tehdy, když jsme se to před ním pokoušeli utajit, jsem měl vždycky podezření, že toho ví víc, než na sobě dává znát. Mohlo to být tak, že používal Moudrost, aby nás našel, a Umění, aby odposlouchával naše myšlenky."
"Copak jsi to necítil?"
Pokrčil jsem rameny. "Já ne. A tak se možná mýlím. Ani nemám chuť Rolfa hledat, abych se o tom dozvěděl pravdu."
"To by ti v každém případě ani k ničemu nebylo. Musím ti s lítostí říci, že před třemi roky zemřel. Sklátila ho horečka a měl rychlý konec."
Zůstal jsem ohromeně stát, šokován jak tou zprávou, tak skutečností, že o tom Chade ví. Doštrachal

jsem se ke křeslu a sedl si. Nezaplavil mě zármutek. Můj vztah s Black Rolfem byl vždycky dost vyostřený. Ale dostavila se lítost. Rolf zemřel. Přemítal jsem, jak to asi bez něho zvládá Holly a jak se Hilda, Rolfova medvědice, vyrovnala s jeho odchodem. Nějakou dobu jsem jen seděl a zíral do zdi a v duchu jsem viděl malý domek stojící daleko odsud. "Jak ses to dozvěděl?" vysoukal jsem ze sebe posléze.
"Ale Fitzi, no tak. Říkal jsi o něm královně. A jeho jméno jsem od tebe slyšel už předtím, když jsi blouznil a třeštil v horečce, jak se ti infikovala rána na zádech. Věděl jsem, že Rolf je důležitý. A já nechávám důležité lidi sledovat."
Bylo to jako při hře s kameny. Právě položil na hrací plochu další kámen, kterým mi odhalil svou starou strategii. Doplnil jsem všechno, co mi neřekl. "Takže víš, že jsem se tam vrátil. Že jsem se u něj nějaký čas učil."
Napůl přikývl. "Nebyl jsem si jistý. Ale tušil jsem, že jsi to ty. Přivítal jsem tu zprávu s radostí. Předtím jsem o tobě naposledy slyšel od Starling a Kettricken, když mi vyprávěly o tom, že tě zanechaly tam v lomu. Když jsem se dozvěděl, že jsi naživu a máš se dobře… Celé měsíce jsem tak trochu očekával, že se objevíš u mého prahu. Těšil jsem se, až si vyslechnu z tvých rtů, co se stalo, jakmile Verity-coby-drak opustil lom. Tolik jsme toho nevěděli! To shledání jsem si představoval na sto způsobů. Samozřejmě víš, že jsem čekal
nadarmo. A nakonec mi došlo, že z vlastní vůle se k nám nevrátíš." Vzdychl, když si vybavil starou bolest a zklamání. Pak tiše dodal: "Přesto jsem byl rád, když jsem se dozvěděl, že jsi naživu."
Ta slova nebyla míněna jako výtka. Bylo to pouze Chadeovo přiznání k bolesti. Svou volbou jsem ho ranil, ale on respektoval moje právo na tuto volbu. Poté co jsem odešel od Rolfa, nechával mě sledovat. Jeho zvědové samozřejmě nevěděli, že hledají FitzChivalryho, ale nepochybně mě našli. Jak jinak by k mému prahu, tehdy před léty, našla cestu Starling? "Měl jsi mne vždycky pod dohledem, nemám pravdu?"
Sklopil zrak ke stolu a zatvrzele řekl: "Jiný by to možná viděl tak, že jsem nad tebou držel ochranitelskou ruku. Jak už jsem ti říkal, Fitzi. Já nechávám důležité lidi sledovat." A pak, jako by mi četl myšlenky, řekl: "Snažil jsem se nechat tě být, Fitzi. Aby sis našel svůj klid, i kdybys mne tím měl vyloučit ze svého života."
Před desíti léty bych tu bolest v jeho hlase nechápal. Viděl bych v něm jen vměšujícího se a kalkulujícího člověka. Teprve nyní, kdy můj syn důsledně ignoroval každičkou radu, kterou jsem mu kdy dal, teprve nyní jsem dokázal pochopit, co ho to stálo, když mě nechal jít si po svých a konat vlastní rozhodnutí. Jeho pocity zřejmě musely být stejné, jako byly dnes ty moje v souvislosti s Hapem, který si tak očividně volil špatný kurs. Ale Chade mě nechal, abych si svůj život kormidloval sám.
V tom okamžiku jsem učinil rozhodnutí. Úplně jsem tím Chadea vyvedl z míry. "Chade. Jestli chceš, mohl bych se pokusit… chceš, abych se pokusil učit tě Umění?"
Jeho pohled byl pojednou neproniknutelný. "Ach. Takže ty mi to teď sám nabízíš, no ne? Zajímavé. Nicméně mám dojem, že si ve svém vlastním snažení vedu docela dobře. Ne, Fitzi. Já si nepřeji, abys mě učil."
Sklopil jsem hlavu. Snad jsem si jeho pohrdání zasloužil. Nadechl jsem se. "Pak pro tentokrát udělám to, co po mně žádáš. Budu učit Thicka. Nějak ho přesvědčím, aby se ode mě nechal učit. Jelikož je silný, může vydat za celou koterii, kterou bude Dutiful potřebovat."
Na okamžik oněměl šokem. Pak se trpce usmál. "O tom pochybuji, Fitzi. A ty sám o tom nepochybuješ, ty tomu totiž vůbec nevěříš. Nicméně prozatím při tom zůstaneme. Začneš s výukou Thicka. Já na oplátku ponechám Nettle tam, kde je. Máš mé díky. A teď už musím jít, abych zjistil, do jaké patálie se Dutiful dostal." Ztěžka vstal, jako by ho bolelo v zádech a v kolenou. Díval jsem se za ním, jak odchází, ale nic už jsem neříkal.

Snědý muž: Kniha druhá svazek 1
Robin Hobb
Tajemný učeň
Z anglického originálu

THE TAWNY MAN: - Book Two
GOLDEN FOOL - Volume One
vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc" 1540 Broadway,
New York, NY 10036, USA v roce 2003
přeložil Jan Kozák
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 860 . publikaci v roce 2005
První vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod
Doporučená cena včetně DPH 209 Kč
ISBN 80-7174-622-3

*) Wild-eye = Divoké oko
*) Thick = Blbec
*) Laurel = vavřín